

НЕОБИКНОВЕНИ ПРИКЛЮЧЕНИЯ
НА НЕОБИКНОВЕНИ МЕСТА

ПЛОТЪТ

Действителната
история
на Дейвид Гейтс

ЕЙЛИЙН ЛЕНТРИ

ПИЛОТЪТ

**Необикновени приключения
на необикновени места**

ПИЛОТЪТ

**Действителната история
на Дейвид Гейтс**

Ейлийн Ленгри

София, 2005

Mission pilot
The David Gates Story
High Adventure in Dangerous and Heavenly
Eileen Lantry

Пилотът
Действителната история на Дейвид Гейтс
Необикновени приключения на необикновени места
Ейлийн Лентри

Copyright © by
Pacific Press

Превод Кремен Кръстев
Редактор Недялка Петрова

Издателство ЕЛ УАЙ, 2005
ISBN 954-788-045-4

ПИЛОТЪТ

**Необикновени приключения
на необикновени места**

ПИЛОТЪТ

**Действителната история
на Дейвид Гейтс**

Ейлийн Лентри

Уводни думи

Вярваме в Бога, знаем, че съществува, виждаме великите Му дела и казваме, че Му се доверяваме безпрекословно. А след това защо сме изненадани, когато видим как Той действа в нашия живот по чуден начин?

Книгата *Пилотът* обявява с голяма сила пред света великите Божии дела и Неговата пряка и забележителна намеса в живота на Дейвид и Беки Гейтс.

Ще признаете чудотворната ръка на Бога в онова, което е направил с вътрешните органи на бебето Дейвид, за да могат да функционират. Ще видите защо е повлиял на 9-годишния малчуган да поиска да се ожени за едно специално момиче, когато порасне. Ще разберете защо е спасил юношата Дейвид при катастрофа със самолет и ще потръпнете, като прочетете как същият Дейвид е усетил допряното до гърба му дуло на пистолет при опит да бъде отвлечен самолетът му. Няма да имате никакво съмнение, че Бог е избрал него и Беки за специално служене. Призовал ги е, подготвил ги е, ръководил ги е и ги е наставлявал да отгледат петте си деца в едно село сред джунглата, без никаква финансова подкрепа, зависейки изцяло от Бога.

За онези от нас, които през годините са се възхищавали от Дейвид, тази книга само потвърждава нашата висока оценка. Най-красивата част от нея обаче е краят на историята, който не може да бъде разказан, защото още не е изживян. Докато пиша тези редове, Дейвид, неговата любима Ребека и децата им все още служат в джунглите на Южна Америка. Почти ежедневно Бог отваря нови хоризонти пред тях с преки знамения и намеса за разширяването на Неговата мисионерска работа. Много от историите, които ще прочетете тук, ще засилят любовта ви към Бога и възхищението ви от тази двойка мисионери, които с радост са избрали именно такъв начин на живот, за да почетат своя Бог и да Му послужат в опасните места на земята.

В днешно време, когато материалните ценности са завладели света, намирам, че е много насърчително да се знае и да се види на дело, в реалния живот, как Господ все още призовава,

подготвя и изпраща мисионери, които да се уповават изцяло на Него в своето служене. Животът ви ще бъде благословен и обогатен чрез духовния опит, служенето и посвещението на семейство Гейтс. Присъединете се с дух и душа към тях в онзи прост живот в джунглата, полетете над обширните гористи области с надвиснали над тях дъждовни облаци. Преживейте заедно закрилата на ангелите, когато в градовете ви нападнат престъпници и крадци, знаейки, че Бог ви пази.

Когато се молите за Дейвид, за семейството му и за индианците от Южна Америка, избройте и вашите собствени благословения. И тогава се запитайте: „Живея ли живот на постоянно доволство и доверие в Божието ръководство, служейки Му в делото, за което Бог ме е призовал?“.

*Израел Лейто,
председател на Интерамериканската дивизия
на Църквата на адвентистите от седмия ден,
Маями, Флорида.
Септември, 2001 г.*

Най-скорошната снимка на семейството, направена, когато Катрина завършва Лорелбрук Академи (2001 г.).

Горен ред от ляво на дясно: Катя, Карол, Лина.

Отпред от ляво на дясно: Беки, Катрина, Дейвид и Кристофър.

ПИЛОТЪТ

Похитен!

– Това хич не ми харесва, професоре. Мъглата е намокрила цялото плато.

Дейвид Гейтс, американски мисионер пилот, се наведе напред в пилотската кабина на своя самолет *Чесна 185 Скайуегън* и огледа хоризонта. Гъсти облаци се спускаха ниско над Сиера Мадре, Южно Мексико.

В самолета *Чесна 185* в началото на полета за Мексико.

– Тук май е ваяло с всичка сила през целия ден – продължи той. – Страхувам се, че малката бетонна писта край болницата е опасна за приземяване.

Той говореше на ясен и точен испански с боливийски акцент на по-възрастния мексиканец, който седеше в креслото на втория пилот.

– Какъв е проблемът, *капитан*?

– Пистата е в ниското и когато окосената трева е покрита с роса, повърхността ѝ е хлъзгава като лед. Даже и да се приземя с много ниска скорост, спирачките ми излизат от строя. Няма да имам никакъв контрол над самолета и може да се разбием в някое дърво.

Със своя десетгодишен опит като пилот Дейвид познаваше опасностите, които можеха да срещнат. Остана напрегнат и неподвижен.

– Тогава какво да правим? – попита професор Чент.

– Ще прелетя ниско и в кръг над областта няколко пъти. Може пък да намерим някое равно място на по-високото.

Самолетът започна да губи височина и се спусна под облаците.

– Ето – посочи той наляво.

Лъчите на залязващото слънце осветяваха зданията на мисионската болница, гимназията и сестринското училище. Скупчени около тях, се белееха домовете на лекаря, на медицинските сестри и на другите работници.

– Виж онази малка къщичка – там, до пистата за кацане. Там живее семейството ми. Сигурен съм, че сега Беки и децата гледат към небето за нас. Понеже не успях да поправам радиото си на летището, сега не мога да им се обадя.

Той отново направи кръг, слизайки този път по-ниско.

– Точно каквото си помислих – цял пласт вода над тревата. Не смее да се приземя там. Но е много рисковано и да оставя самолета в неохраняема зона. Единственото безопасно място е в хангара.

– Прав си – съгласи се професорът, инспектор на църковните училища на адвентистите от седмия ден. – Чувах, че през последните два месеца са били отвлечени няколко частни самолета.

ПИСТАТА!

Уредът сочи на минимум гориво, а е и тъмно вече... Както нямаме светлини, трябва да вземем решение сега.

В ума на Дейвид изплува любимото му библейско обещание: „Верен е Този, Който те е призовал, Който и ще извърши това“. „Благодаря Ти, Господи! – помоли се той мълчаливо. – Моля Те, помогни ми да взема правилното решение!“

– Ето пътя, който минава успоредно на болницата. Той е нависоко, сух е и по това време по него рядко минават коли.

Когато заобиколи училището, видя някой да маха. Огледа пътя. Не се виждаха никакви коли. Спусна се надолу и се приземи. Паркира самолета на широко място встрани от пътя. Един учител и бодигардът скоро пристигнаха с пикап.

– Радвам се, че не се опита да се приземиш на пистата. Валя цял ден – изкоментира охранителят. – Ще остана в самолета тази нощ. Можеш да ме заключиш вътре.

– Можеш да излезеш по всяко време, ако искаш – каза Дейвид. – Просто завърташ топката на вратата.

Охранителят възкликна:

– Не, не. Никой не бива да разбира, че може да се влиза или излиза. Нищо не е безопасно в тази част на страната.

В гласа му звучеше страх.

– Ще се върна рано сутринта. Лека нощ и Бог да бъде с теб! – извика Дейвид.

После тръгна по чакълестата пътека през обраслия със сочна зелена трева лагер и се взря в потъмняващите планини в далечината. Когато наближи алеята към дома си, чу как двете му малки момиченца изпискаха от радост:

– Тати си е дошъл!

Едногодишният Карлос преплиташе топчестите си крачета с протегнати напред ръчички. Цяла усмихната, тяхната прекрасна майка с хубава руса коса се затича да посрещне мъжа, когото обичаше.

– И цар не би бил посрещнат по-добре – каза радостно Дейвид, като прегърна и целуна всеки един.

Беки накара всички да се отправят към масата. След като Дейвид приключи с молитвата, Беки сервира на децата и седна до Дейвид. Облакът се и се усмихна.

– Звукът от самолета ти, когато се приземяваш, винаги ме възбужда и винаги благодаря на Бога.

– А аз се чувствам сякаш в небето, когато стоя тук, край теб и ям хубавите гозби, приготвени от твоите ръце! Когато слушам как децата си бърбят. След всички проблеми, с които трябваше да се справям днес, това е истински мир.

Приключиха с яденето и Беки предложи:

– По-късно ще вдигна масата. Хайде да отидем в хола и да чуем какво ще ни разкаже тати, за това какво му се е случило през деня.

И трите дечица се покатериха в скута на баща си и се взираха в лицето му с очакване.

– Ами, летях много пъти, за да помогна на няколко човека, които бяха болни. Техните дечица бяха много щастливи, че Бог помага на мама или на тати да оздравеят. Имаше и едно момиче с болно зъбче. Но за него беше нужен зъболекар. Обещах му веднага, щом е възможно, да се завърна там със зъболекар хирург. Тя ме гледаше така благодарно, че това ме възнагради за всички други проблеми, които имахме днес.

Винаги състрадателна, малката Лина го прекъсна:

– Много съжалявам, че я е боляло зъбчето! Ще се моля Исус да я излекува.

– Благодаря ти, скъпа. Радвам се, че ще се молиш за нея – продължи Дейвид. – Професорът и аз посетихме няколко отдалечени училища, които също имаха нужда от нас. Ще се наложи да посетим още училища и утре. Трябва да стана рано, защото ще наливам гориво.

– Виждам няколко малки човечета, на които им се спи – отбеляза Беки с усмивка. – Време е всички да си лягат в леглата. Понеже децата те виждат толкова малко, затова им казах, че могат да почакаат тази вечер, докато си дойдеш.

В 6 ч. на следващата сутрин двама ученици почукаха на външната врата на семейство Гейтс.

– *Капитан*, около самолета има войници! Искат да видят документите ви.

– Няма проблем. Кажете им, че идвам веднага.

Дейвид се обърна към Беки:

– Сигурен съм, че всичките ми документи са в ред. Я да видим – каза той, като свиваше пръсти един след друг. – Имам

Пилотът!

писмо от президента на страната, който благодари на АДРА за работата, плюс моите документи от АДРА. Имам разрешение от директора на Гражданска авиация, едно от емигрантската служба и друго – от митницата. Всичко необходимо за действието на един самолет е налице.

Дейвид тръгна към вратата, след това се спря и се върна при Беки. Пошегува се:

– О, почти забравих да те целуна. В случай че не се видим вече, искам да те целуна за последно.

Той се шегуваше, но за момент я притисна здраво. Беки каза, че няма защо да говори такива неща, тъй като не виждала нищо смешно. След това той излезе. Навън го чакаше професорът. Заедно с учениците те се качиха в училищния пикап и скоро стигнаха до мястото, където бе оставен самолетът.

– Добро утро, господа – поздрави Дейвид войниците. – Искате да видите документите ми? Всичко е в ред!

Командващият, капитан, взе документите, разгледа ги внимателно и призна, че Дейвид казва истината. Дейвид забеляза името му на табелката на ревера му – Гонзалес.

– Вие ли сте пилотът, който е летял на този самолет преди две години? – запита капитан Гонзалес.

– Не, летя с този самолет само от година и половина. Предишният пилот напусна преди около две години. Аз съм Дейвид Гейтс.

Капитан Гонзалес, изглежда, се смути от този отговор. Войниците се върнаха при камиона, скупчиха се и започнаха нещо да си говорят, а капитанът се свърза с някого по радиото. След това войниците се върнаха при Дейвид и професора.

– Налага се да чакаме инструкции – каза капитанът. – Моля, останете тук.

– Господа, по план трябва да посетя спешно няколко села днес. Току-що получих телеграма, която гласи, че човек умира и трябва да бъде превозен до лечебно заведение. Трябва също да помогна и на момиче с инфектиран зъб.

– Не можете да мръднете от тук, докато генералът не заповеда – бе отговорът.

Дейвид не знаеше как ще изтърпи това отлагане. Не го свърташе на едно място и той крачеше около самолета, докато

войниците все чакаха нещо и чакаха... Обръщайки се към капитана, той попита:

– Цялата нощ ли сте били тук?

– Да!

– Яли ли сте нещо снощи или сега на закуска?

– Не – процеди той.

Дейвид изброи войниците. Повика един от учениците, които стояха наблизко.

– Моля, идете в болницата и донесете десет таблички с храна за войниците и за командира им. Гладни са.

Учениците се качиха в пикапа и заминаха.

След малко се върнаха със закуската. Дейвид спря един минаващ търговски камион. Купи и каса безалкохолни напитки. Връчи по една на всеки от мъжете. След като хапнаха и пиха, капитан Гонзалес се усмихна на Дейвид:

– Благодаря ви, господине!

Внезапно гласът на генерала прозвуча дрезгаво по радиото. Притичвайки към камиона, войниците се заслушаха за секунди, след това се върнаха с вестта:

– Командващият иска да кацнете на една специална писта.

Дейвид си спомняше името на това място.

– Но това е изоставена писта – учуди се той.

– Там генералът иска да се срещне с нас.

Чувство на ужас пропълзя в сърцето на Дейвид и пот изби по тялото му. Заповед да се приземи на изоставена писта, обкръжена от въоръжени войници! Нещо много сериозно не бе в ред...

– Господине, предпочитам да се приземия на търговската писта, която е само на пет мили оттук. Няма никакво основание да ходя там, където ми казвате. Знаете, че всичките ми документи са в ред, така че няма проблем.

– Ще отидете точно там. Само за кратко време, за да може генералът лично да провери документите ви.

Дейвид не повярва. Ставайки все по-неспокоен, той продължи да се съпротивлява.

Накрая един от войниците опря пистолет в гърба му и грубо заповяда:

– Влизай в самолета!

Дейвид разбра, че няма избор. Спорът нямаше да свърши

Пилотът!

работа. Капитанът и войниците се качиха отзад в самолета, а професорът и Дейвид – отпред.

– Имам обичай – каза Дейвид, като погледна назад към двамата войници – преди всеки полет да се моля на Бога за закрила. Бихте ли били любезни да свалите шапките си и да затворите очи?

Те се съобразиха с това, докато Дейвид се молеше:

– Татко небесен, молим за Твоето благословение върху всеки един от войниците, върху професора, и върху самия мен. Моля те, закрилай ни от зло с Твоите свети ангели. Благодаря ти в името на Исус! Амин.

Дейвид се издигна над пътя, изпълнен с лоши предчувствия. Понеже беше оставил радиото си на поправка, нямаше начин да информира когото и да било за обстоятелствата или за мястото, където отива. Какво ли не би дал, за да може да поговори сега с Беки.

Докато летяха, той реши да се държи така, сякаш има връзка по радиото. Поставайки микрофона близо до устата си, той се престори, че се обажда на служител от съюза.

– Моля ви, уведомете Мексико Сити още сега, че се отправям принудително към запустялото летище. Може да има някакви проблеми с документите. Изпратете адвокат – веднага.

Капитан Гонзалес, който седеше на задната седалка, чуваше всяка негова дума. Той не знаеше, че пилотът говори на мъртво радио. Дейвид приключи с думите:

– Роджър, Роджър... Да. Кацаме след няколко минути, чакам спешно адвокат.

Все още, колебайки се дали да се приземи на изоставената писта, Дейвид се обърна към капитана.

– Ще се приземя на търговската писта.

– Не, няма да се приземявате там! Имам заповед от генерала! Трябва да се приземите според инструкцията.

– Но вие казахте, че ще се върна вкъщи след пет минути. Освен това имам нужда от гориво – на свършване е!

– Не! – избухна капитанът. – Заповядано ви е! Ще кацнете, където казва генералът.

– Тогава ще трябва да ме застреляте, защото ще кацна на друга писта.

Капитан Гонзалес започваше силно да нервничи.

След като се приземи на търговската писта, Дейвид напълни резервоара с гориво. Чуваше гласа на генерала, който крещеше по радиото на капитана:

– Защо го остави да кацне там !

– Пилотът отказа да послуша... Каза, че имал нужда от гориво – обясняваше капитанът.

Дейвид заговори тихо на оператора на радиотакситата на летището:

– Слушайте внимателно. Аз съм отвлечен, похитен съм! Съобщете на съпругата ми или на някого от мисионската болница. Предполагам, че ще ме задържат във военновъздушната база.

Беше уверен, че някой ще се опита да го намери или да влезе в контакт с подходящите хора.

След минути Дейвид се отлепи от земята и полетя към изоставената писта с четири души на борда. Веднага след като се приземи, той усети вълна от бурни емоции в сърцето си. Един от войниците заповяда:

– Извинете ме, но напуснете самолета и застанете там. Моля, поставете ръце зад тила, докато ви сложа белезници. Стойте неподвижно срещу стената! Ще ви завържа очите.

След това Дейвид чу друга команда:

– Допрете картечницата в гърбовете им и ако мръднат, застреляйте ги.

Всъщност всичко това реално ли е? – помисли си той. Докато стоеше съвършено неподвижен, можеше да чуе как войниците шумно претърсват самолета. Веднага след това те избутаха Дейвид и професора в дъното на един пикап. Дейвид познаваше пътищата в тази област и, усещайки завоите, разбра, че ги карат към военновъздушната база. Изведнъж, който знае защо си спомни за Йоан Кръстител, за когото Библията казва: „Дойде като свидетел, за да свидетелства за светлината, така че чрез него да повярват всички човеци“ (Йоан 1:7). *Моля те, Боже – вдигна глава към небето той, – каквото и да се случи занаят, стой близо до мен и ми помагай да свидетелствам за Теб.*

Камионът спря и войниците бързо го поведоха все още със завързани очи през дълги и тесни коридори и ниски врати. Страхувайки се да не удари главата си, Дейвид се навеждаше, доколкото можеше. Накрая влязоха в широка стая.

Пилешки!

– Седнете! – заповяда грубият глас на следователя.

След няколко минути войниците отведоха професора в друго помещение, а Дейвид остана. Започна разпит, който продължи цял час. След това го заведоха в друга стая и разпитваха професора пак почти час. Този цикъл се повтори на няколко пъти. Дейвид си помисли: „Всичко това ми прилича на доста добре измислен план“.

Объркан от многото въпроси той отговаряше внимателно, молейки Бога за мъдрост.

– Вие сте хора, които спазват законите, нали?

– Да, такива сме!

– Не правите нищо нелегално, нали?

– Разбира се, че не.

– Но разпространявахте библии...

Дейвид знаеше, че законът забранява чужденци да разпространяват библии и никога не беше вършил това лично. Ето защо отговори:

– Не, никога не съм го правил. Аз съм регистриран като медицинско лице. Върша само медицинска работа.

– Запиши, че е разпространявал библии.

– Ако запишете това, няма да подпиша документа.

– Ще го имаме предвид...

Тази игра на въпроси и отговори продължи през целия ден. Накрая капитан Гонзалес прекъсна разпита. Гласът му звучеше любезно:

– Знаете ли, че тези хора не са яли нищо. Те се погрижиха за нас тази сутрин. Бихме могли да им дадем възможност да обядят. Доведете и другия. Снемете превръзките от очите им и сложете белезниците отпред. Мога ли да ви предложа пилешки сандвичи?

Професорът отговори:

– Да, благодаря.

Дейвид добави:

– Не бих искал да изглеждам нахален, но бихте ли имали нещо против, ако за мен са с яйца?

– Ни най-малко. Донесете пилешки сандвич за него, а на пилота – с яйца.

След няколко хапки от сандвича, Дейвид си спомни за малкото листче в джоба си, което съдържаше информация за при-

ятели и църковни водачи за контакт. На него бяха записани имена, телефони и адреси. Ако попаднеш в лоши ръце, с тази информация би могло да се злоупотреби. Той не искаше който и да било от църковните служители да бъде арестуван заради фалшиви обвинения.

Какво да направя? Нуждая се от мъдрост, Господи! – си мислеше той. Една идея проблесна в ума му. Огледа стаята. Войниците си говореха спокойно. Пъхайки окованите си ръце в джоба, той извади малката хартийка, пъхна я в яйчния сандвич и отхапа. След като сдъвка внимателно жилавата хапка, почувства облекчение.

Когато свършиха с яденето, сложиха отново превръзките на очите им и закопчаха белезниците отзад. Професорът отново беше избутан в стаята за разпити. Цикълът започна отново. По късно следобед Дейвид за първи път можа да чуе отговорите на професора. Някой случайно бе оставил вратата полуоткрехната.

– Аз едва познавам Дейвид Гейтс. Вчера се срещнахме за първи път. Не зная какво върши.

Дейвид потръпна. Професорът и той бяха работили заедно още от времето, когато бе започнал дейността си като мисионски пилот. *Значи се е поддал на страха и има нужда от насърчение*, си помисли Дейвид.

Когато войниците го въвеждаха за нови разпити, той тихо прошепна на професора:

– Трябва да говориш само истината! Ако започнеш да лъжеш, Бог няма да те закриля. Освен това, ако те хванат в лъжа, ще си навредиш. Знаеш, че ангелите са около нас. Войниците не могат да ни докоснат без Божието разрешение. Наистина, че сега изглежда, че сме затворници, но всъщност те са затворниците и могат да направят само онова, което Бог им позволи. Моля те, не се бой!

Професорът, пребледнял, обърна лице към разпитващите и каза:

– Съжалявам господата, трябваше да кажа истината. Работя отдавна с Дейвид Гейтс и го познавам много добре. Вече почти две години вършим всичко заедно. Моля, коригирайте моето изявление. Просто се изплаших.

Капитан Гонзалес зачеркна всичко.

Пикапа!

След това свалиха превръзките от очите им. Дейвид видя, че един чиновник беше записал около двадесет страници на стара пишеща машина. Нищо, което войниците бяха казали, не даваше на Дейвид никаква идея защо са ги арестували.

– Прочетете протокола и го подпишете – заповяда капитанът.

Дейвид и професорът направиха, както им бе казано. След това отново завързаха очите им и те бяха отведени от войниците обратно в пикапа. Дейвид предположи, че се готвят да ги прехвърлят през планините, за да ги отведат в затвора.

Той можеше да прецени кога пътуват през града по звуците, които се чуваха отвън. Само на няколко мили оттук неговата скъпа съпруга и двете му малки дъщерички Лина и Катрина, както и наскоро осиновеното момченце Карлос, го очакваха. Сега той знаеше как се е чувствал Йосиф, когато търговците, отвеждащи го към Египет, са минавали покрай хълмовете близо до дома на баща му Яков. Защо Господ бе позволил всичко това, след като Дейвид се бе молил за мъдрост и ръководство? Някакъв план ли имаше да го изпрати на такова място като Свой свидетел пред хора, които не познават Бога, както беше изпратил Йосиф?

Смутен и самотен, Дейвид копнеше да бъде със семейството си. Сърцето му потръпна. Ще ги види ли някога отново?

Време за спомени

Дъждът плющеше над Дейвид и професора. Те се бяха стушили плътно до кабината. Криволичещият път и ниската скорост им подсказваха, че пътуват през планините. Тази сутрин Дейвид бе излязъл от дома си по риза с къс ръкав и без горна дреха. Усещаше как студеният вятър го пронизва до кости. Започваше да трепери.

– Май ви е студено, капитан – каза войникът.

– Да, студено е.

Войникът свали сакото си и го метна на гърба на арестанта.

– Благодаря ви много – тихо каза Дейвид.

Мълчаливо се помоли: *Господи, тези дела на любезност – това че бях нахранен и че този човек ми даде сакото си – ми говорят, че Ти владееш положението. Моля те, дай ми проникателност да разбирам правилно всичко, което се случва, за да прославя името Ти!*

С превръзка на очи, цяла нощ друсан по извиващия се планински път, Дейвид имаше време да мисли. *Не е нужно да се безпокои за това, което го очаква.* Бе оставил всичко в Божиите ръце. В мрака и студа умът му се съсредоточи върху неговата любима Беки. Годиците се стопиха, когато той извика в съзнанието си скъпите спомени.

В ума му нахлуха разказите на неговите родители за чудото, което Бог беше извършил, за да го спаси като дете. Беше

ВРЕМЕТО

се родил с вродено запушване на червата, които не можели да абсорбират храната, както и с апандисит отляво. Няма л перисталтика – червата му не можели да придвижват храната. Лекарите предупредили майка му Мералдин, (по онова време тя била инструктор на медицинските сестри в уошингтънския мисионски колеж в Мериленд, а баща му, Ричард, следвал в семинарията):

– Г-жо Гейтс, за съжаление вашият първороден син не би могъл да живее даже и да се опитаме да проведем известни възстановителни хирургически интервенции.

През първите три седмици от живота на Дейвид го оперирали три пъти. Опитали се да оправят тънките черва, но не се получило. По-късно премахнали голяма част от дебелото черво, но и това не помогнало. На третия път изрязали част от стомаха, правейки една специална връзка, за да може тежестта на храната да я придвижва надолу. Изглеждало, че нищо обаче не може да помогне на детето и никаква храна не преминавала през червата му в онези първи три седмици от неговия живот.

– Много съжаляваме, но не можем да направим нищо повече – тъжно казал лекарят. – Детето не може да живее с този дефект.

Родителите на Дейвид се помолили с вяра. Пожелали д-р Лесли Хардинг да помаже бебето им. Двадесет и четири часа по-късно за първи път сестрата започнала да чува звуци от червата на детето. Направили рентгенова снимка. Развълнуван, лекарят казал на майката:

– Апендиксът сега е в правилно положение. И

Дейвид в Боливия на 10 години.

червата изглежда, че функционират нормално! Това е чудо! Бебето ви беше без перисталтика...

Този лекар – агностик – продължил:

– Ако има Бог, само Той е пощадил живота на детето ви! Вероятно има големи планове за него.

Дейвид бил само на една година, когато неговите родители – мисионери – го взели в джунглите на Боливия, там той израснал. Веднъж баща му – пастор и пилот мисионер – тръгнал заедно със семейството си към долината, за да посетят град Ла Пац. Тогава Дейвид бил едва на три годинки. Надморското равнище (над 4 000 м) накарало малкото момченце да се чувства зле. Но той все още си спомняше, че там бе видял за първи път едно красиво русо момиченце. Майката на момиченцето му беше обяснила:

– Дейвид, това е нашата дъщеричка Беки Сю. Тя е на 6 години.

**Беки на 15 години
с маймунката си Жожо.**

Преди да започнат да играят, Беки му бе казала със своята неподражаемо чаровна усмивка:

– Ще имаш ли нещо против, ако среша сплъстената ти коса?

Нейното грижливо отношение го накара да се почувства по-добре.

След това момиченцето предложи:

– Нека да порисуваме с пръсти. Можем да нарисуваме планините, целите покрити със сняг – както ги виждаме през прозорците.

Пълна с всякакви идеи, тя продължи да го занимава, докато той забрави главоболието и повръщането.

Бащата на Беки, Монроу Дейл Дюърксен, ка-

ВРЕМЕ ЗА ТЪМОНИ

сиер на боливийската мисия на Църквата на адвентистите от седмия ден, често посещаваше джунглата в долината, където живееше Дейвид. От време на време той вземаше и семейството си със себе си. Тогава Дейвид с удоволствие измисляше различни проекти, а Беки ги осъществяваше. Скитаха боси из джунглата, беряха цветя и ловяха цветни пеперуди, както и необикновени бръмбари.

– Трябва да спечелим пари, за да си купим сладолед и дъвка. Имаш ли някакви идеи как? – запита Дейвид един ден.

– Ами, нека всеки от нас да нарисова портрет на Жожо, моята сладка майmunка – предложи Беки.

Това отне доста време, понеже Жожо не искаше да стои спокойно, за да бъде рисувана.

Когато свършиха, Дейвид каза:

– Харесвам нашите картинки на майmunката! Виж каква идея имам. Ще намерим тенекиени капачки от буркани, ще залепим нашите картинки по средата и ще поставим някакъв шнур по ръба им за рамка на картината. И после ще ги продадем.

Малките предприемачи наистина намериха купувачи за своите наивни детски сувенири.

Дейвид си спомни също как семейства Гейтс и Дюърксен пътуваха веднъж заедно на мисионска лодка и спираха при всяко село да лекуват болните. Тогава той празнуваше петия си рожден ден. Когато станаха малко по-големи, Дейвид и Беки с удоволствие ловяха риба от лодката. Той обичаше да слуша смеха ѝ, когато тя хвърляше рибката обратно във водата и я гледаше как се отдалечава.

– Искаш ли да си направим къщичка от дърво – предложи Дейвид.

– Но как ще се изкатерим горе? Високо е – възрази Беки.

– Да, така е, но ако свалим дървото долу, при нас, ще можем да си направим къщичка в клоните. Знам как да използвам брадва и мачете.

При милионите дървета в боливийската джунгла, загубата на едно от тях не безпокоеше малките строители. В продължение на три дни те секоха, докато дървото падна. Катерейки се по него с голи крачета, те откриха че това е много по-лесно в хоризонтално положение на дървото. Успяха да си направят ед-

на уютна къщичка от клонки. Но когато листата им увехнаха, решиха, че тя вече не е така привлекателна и си потърсиха други приключения.

Мисията купи имот в долината и двете семейства участваха в основаването на едно ранчо с добитък. Тук местните ученици можеха да работят в продължение на година, за да си изкарат пари за училище. Семейството на Беки живееше в малка къщичка. Когато семейството на Дейвид идваше на гости, двете деца трябваше да спят в една стая.

– Това е страхотно – радваше се Беки. – Можем да си разказваме истории и да си правим смях, преди да заспим.

Тази нощ Дейвид трябваше да спи в хамака над Беки. Тя го люлееше с краче, за да приспи малчугана. Само че внезапно на него му стана лошо от люшкането и повърна. Беки се престори на заспала, защото се страхуваше, че ще я обвинят, защото е люляла Дейвид и затова му е станало лошо.

Когато стана на осем години, Дейвид тържествено обяви:

– Когато порасна, ще се ожена за теб!

– Ще се ожениш за мен ли? Много добре! И аз ще бъда щастлива да се омъжа за теб, когато станем достатъчно големи – отговори 11-годишното момиче.

Решавайки, че трябва да даде на Беки някакъв годежен подарък, Дейвид взе спестяванията си и отиде в един магазин в малкия град Санта Ана.

– Искам да купя парфюм.

– Парфюм ли? Вече имаш приятелка? – смигна му продавачът.

– Нещо такова – отговори момчето, като гледаше да изглежда естествено.

Доволен от покупката си, той даде на Беки красивото малко шишенце. Няколко дни по-късно братът на Беки – Джими – пошушна на Дейвид.

– Знаеш ли какво направи сестра ми с твоя парфюм? Сложи от него на маймуната си, когато я изкъпа.

Дейвид се почувства съкрушен – да парфюмира с неговия годежен подарък една маймуна! Не разбираше момчетата, нито пък осъзнаваше, че тази маймунка е много, много специална за Беки. Цели седем години тя бе я водила навсякъде със себе си, бе я обличала и я обичаше силно. Всеки петък, след като се

Време за спомени ~~и~~ Животът в затвора

изкъпваше самата тя, къпеше и Жожо. След като бе сложила парфюм на себе си, бе сложила и на него.

Когато Беки навърши 13 години, родителите ѝ се преместиха в Съединените щати, за да може баща ѝ да учи в университета *Лома Линда*, в Калифорния. От време на време Дейвид чуваше по нещо за нея.

През годините си в гимназията Беки трябвало да ходи в много училища в Луизиана, Арканзас, Кентъки и Тенеси. Оттогава Дейвид и Беки не се бяха виждали в продължение на много години. Дейвид не знаел, че Беки не е презряла неговия парфюм като любовен подарък. Доста по-късно той научил за нейните подбуди. Тя била споделила своето съкровище със къпия си домашен любимец, когото обичала най-много.

Семейството на Дейвид напуснало Южна Америка и отишло в университета *Андриус*, в Мичиган, където малчуганът навършил 11 години. По-късно те се преместили в *Колидж Дейл*, щата Тенеси, и живели там цели десет години.

Дейвид си спомни вълнението, което бе почувствал, когато отново бе срещнал Беки. Но времето и обстоятелствата се били променили и той започнал да се чувства неудобно. Ще иска ли тя, студентка в *Саудърнмишънъри Колидж*, да има нещо общо с един гимназист? В сърцето си Беки знаела, че все още изпитва чувства към Дейвид. Всяка година на рождения му ден тя си мислела за него и за тяхното обещание един към друг. Ще бъдат ли някога отново заедно?

Една събота семейство Гейтс, които живеели близо до университета, поканили Беки и нейната съквартирантка по стая на обяд. След като се нахранили, Дейвид предложил:

– Имам крава, която доя сам. Момичета, искате ли да дойдете с мен?

Когато вървели към обора, Дейвид отправил към Джой следната забележка:

– Имаш хубава коса...

Беки усетила пристъп на ревност и си помислила: Той забелязва нея, а не мен!

И оттогава решила да остави късата си коса да порасне.

Нито Дейвид, нито Беки споменали някога за детското си обещание. Разликите във възрастта и образованието изглежда-

ли толкова големи. Всеки от тях тръгнал с друг. С болка в сърцето си Дейвид заключил, че никога вече няма да има шанс да се ожени за Беки.

Наистина, когато се случвало да се срещнат, те винаги се държали като приятели. Но даже и докато бърбтели весело и приятелски, Беки си мислела: *Той е просто дете, а и вече не се интересува от мен.* А Дейвид си мислел, че е твърде малък за нея. Изглеждало, че на техните детски мечти е сложен край...

Внезапно сладките спомени бяха грубо прекъснати. Пикапът рязко намали скоростта и спря. Дейвид чу как изскърца врата и разбра, че са пристигнали в затвора. Капитан Гонзалес свали превръзките от очите им и заповяда да го последват. Дейвид хвърли поглед към часовника си. Беше 3 часа сутринта! Мъжете си бърбеха по пътя почти като приятели. Пазачът на затвора ги поздрави.

– Водя ти двама нови затворници – каза капитанът. – Постави ги в килия „А“, но не искам да заключваш вратата на килията.

– Какво говориш, капитане? Та това са затворници! Как да не заключвам?

– Да, няма да я заключваш! Тези господа няма да избягат. Искам също да оставяш вратата отворена. Това е заповед. Разбра ли?

– Тъй вярно!

Когато капитанът си отиде, пазачът каза предпазливо:

– Лека нощ, господа!

После, вместо да си тръгне, се върна при Дейвид и професора.

– Работя тук от много отдавна – каза той – и никога не съм имал затворник, на когото да не заключвам вратата. Много странна работа! Но за всеки случай ще ви кажа едно. Да не си подадете и крака навън, иначе ще ви застрелям.

Когато легнаха на койките, Дейвид се обърна към професора:

– Това е вече третият акт на любезност от началото на нашето арестуване. Нима действията на капитана не показват, че уж сме затворници, но всъщност не сме? Със сигурност Божията ръка е зад всичко това! Не разбирам нищо все още, но съм уверен, че Бог има план. Той винаги е бил верен и можем да Му се доверим. Във времето, в което Той намери за добре, ще извърши каквото трябва.

ГЛАВА 3

Животът в затвора

Дейвид и професорът останаха в килията два дни. За да мине времето по-бързо, те споделяха един с друг библейски обещания. Отдох ли им даваше Бог, за да ги укрепи преди онова, което ги очакваше, както бе дал време на Йоан Кръстител в затвора, за да го подготви да „свидетелства за светлината“ (Йоан 1:8)?

– Интересно е да видим какви ще са Божиите дела за онези, които Го обичат, които са били призвани според Неговото намерение – продума Дейвид.

На третия ден пазачът заповяда:

– Тръгвайте с мен!

Пикапът ги взе и отидоха в съседния град, в районната прокуратура. В стаята за разпити чиновници пишеха пред пишещите си машини. Един офицер се изправи и започна да чете обвинителния акт срещу Дейвид и професора. Едва тогава те откриха защо са били похитени.

– Обвинени сте в няколко престъпления, включително и в незаконна употреба на самолет.

Дейвид слушаше дългия списък от незаконни действия – всичко, каквото можеше да си представи.

– Вие, задържаните, сте обвинени във всичко това – произнесе монотонно говорителят.

Дейвид се опита да каже, че досега въобще не е употребявал самолета незаконно. Човекът обаче, който го обвиняваше, не

им даде възможност да говорят. Дейвид си помисли: *Изглежда ми, сякаш тези правителствени чиновници „стрелят“ отблизо, но напосоки.*

– Имаме свидетел, който ще докаже обвиненията.

И Дейвид чу името на един човек, който също беше затворник.

– Той желае да свидетелства срещу вас.

– Отведете ги в затвора – извика офицерът.

Дейвид си спомни името на свидетеля и реши в себе си: *В затвора, непременно ще се срещна с този човек! Трябва да открия защо е поискал да свидетелства за нещо, което не е вярно.*

Когато пикапът потегли, Дейвид видя, че ги водят към федералния затвор. При влизането си там отново си каза: *Трябва да открия човека, който ме е обвинил фалшиво.* Пазачът заключи вратата зад тях и взе отпечатъци от пръстите им. От този момент мисълта да разговаря със своя обвинител изчезна от съзнанието му.

Пазачите заведоха Дейвид и професора във вътрешния двор. Веднага тълпа от затворници ги наобиколи.

– Значи вие сте ония големи престъпници – викаха те.

– Какво искате да кажете? – учуди се Дейвид.

В ръцете си те държаха последните вестници. На видно място на първата страница се четяха заглавията: „Болницата на адвентистите от седмия ден заподозряна, че използва лекари и медицински сестри, както и самолет, за нелегална дейност. Медицински персонал, обучаван за извършване на престъпления. Видни лидери арестувани“.

Дейвид разбра, че това е политически заговор. Беше и нанасяне на безчестие върху Божията църква. Той се обърна към затворниците:

– На вестникарски сензации ли вярвате? Това е скалъпено Някой ни е наклеветил. Истината е, че сме мисионери за Христос.

– Не, не сте! Имате пари. Я, колко добре сте облечени! Значи имате пари – като всички престъпници...

– Нямаме пари!

– Напротив, имате. Със сигурност имате много пари.

– Съжаляваме, момчета, но наистина грешите. Никога не сме се занимавали с престъпления и нямаме никакви пари.

ЖУБИЛОТЪТ НА ВЪВЕЖДА

– Я стига! Ще ви кажа нещо – извика този, който изглежда говореше от името на всички. – Тук ние, затворниците, управляваме. Искаме от вас да ни плащате. Ако не, ще бъдете заставени да чистите клозетите два пъти дневно.

– И?

– Вие не искате да чистите тези клозети, нали? И сте, така да се каже, културни хора, които никога не са си цапали ръчичките с такава работа.

– Аз съм медицински работник. – погледна го право в очите Дейвид – Мисионер съм на Църквата на адвентистите от седмия ден. Не се считам за толкова специален, че да не мога да чистя клозети.

– Г-н Гейтс, вие наистина няма да искате да чистите тези клозети. Фекалиите плуват навсякъде. Канализацията е цяла трагедия. По време на дъждовния сезон водата приижда и „съдържанието“ ѝ плува из клозетите. Ще трябва да изгребвате всичката тази каша всеки ден. Сигурен съм, че няма да ви хареса.

– Мисля, че бъркате по отношение на мен. Казах ви, че съм медицинско лице и ми е обичайно нещо да бърша задните части на хората. Работил съм и в старчески дом. Никак не ме смущаваше това да чистя онези стари хора. Ще видите.

– Не, г-н Гейтс. Даваме ви шанс. Цели два дни – да размислите. Но ако дотогава не платите, ще се наложи да се потрудите...

– Мога да ви кажа отговора още сега. Моля, дайте ми кофа и лопата и да започвам работа. И след два дни ще ви дам същия отговор. Нямам да ви платя нито стотинка.

Професорът прекъсна Дейвид:

– Аз не съм съгласен. Може би ще си платим.

Дейвид го погледна.

– Ти си свободен да платиш, ако можеш и ако искаш. Ти можеш да избираш. Но аз нямам нищо против да върша и най-мръсната работа. Майките например не се затрудняват, като сменят пеленките. Отначало не им е много приятно, но след втория или третия път свикват – не е голяма работа.

Тази нощ пазачите строиха затворниците в пет дълги редици. На Дейвид и на професора бе заповядано да застанат в различни редици. След като всяка бе преброена, те разделиха затворниците в килии по седемдесет души и заключиха вратите.

В килията Дейвид видя дълги редици от циментови легла с около един метър разстояние между всяка редица, издигащи се почти до тавана. Лидерът на килията информира новите затворници:

– Ще трябва да плащате по три долара за легло, иначе ще спите на пода.

В прилив на решителност Дейвид прецени, че ако започне да плаща за всичко, исканията никога няма да спрат. Освен това циментовите легла изглеждаха също толкова твърди, както и самият под.

– Избирам да спя на пода – каза той.

– Тъй като сте новодошъл, ще спите до моето легло – заповяда лидерът.

Знаейки, че спи дълбоко, Дейвид трябваше да разреши един нов проблем. Помисли си: *Тези хора ще откраднат всичко, което имам. Какво да правя?*

Тъй като беше горещо и задушно, той реши: *Ще взема портмонето, ключовете, гребена, писалката и ще ги сложа в обувките си. След това ще увия ризата около обувките и ще ги използвам за възглавница, като ще спя само по панталони.* Решил въпроса, той си легна. В момента, когато постави глава на неравната импровизирана възглавница, си спомни нещо много важно. Беше забравил да се помоли.

Стана и коленичи, очаквайки някой да хвърли нещо по него или да изкрещи нецензурни думи. Но нищо такова не се случи, затова той започна да излива чувствата си пред своя Приятел.

– Господи, нуждая се от Теб. Не знам защо допускаш да ми на през тази травма. Мразя такова третиране. Чувствам се депресиран и разочарован. Знаеш колко много хора зависят от посещението на нашия самолет. Кой ще им помага сега? Кой ще върши работата, която Ти си ми възложил? Ще си върне ли някога църквата самолета? Ще допуснеш ли да свърша в това ужасно място? Каква е причината, задето ме постави тук? Трябва да Ти кажа колко ужасно се чувствам! Знаем, че си с мен. Моля Те, помогни ми да преживея това! Научи ме да Ти се доверявам! Дай ми мъдрост да свидетелствам за Теб, даже и когато нищо не разбирам. Бъди с Беки и с децата. И във времето, в което Ти решиш, събери ни отново. Обичам Те, макар да се

ЖИВОТЪТ НА ЧЕЛВОРА

чувствам много нещастен. Моля се в името на Исус, Който пострада толкова много – повече от мен. Амин!

Дейвид си легна отново. Тогава чу някой да вика:

– Ей, ти! Религиозен ли си или нещо подобно?

– Да, религиозен съм. Аз съм мисионер. Работя за Бога. Член съм на Църквата на адвентистите от седмия ден.

– И наистина ли вярваш в Бога?

– Че, разбира се.

– И мислиш, че Бог съществува?

– Да. Знам, че съществува. Познавам Го лично.

– Значи познаваш Го лично, а? Я виж ти... Тогава гледай да ми отговориш на въпросите.

Дейвид мълчаливо се помоли за мъдрост. Седемдесет чифта уши се заслушаха, когато разговорът започна. Скоро нечий глас ги прекъсна с въпрос. След това още един и още един, и така близо два часа задаваха въпроси за Бога, Когото не познаваха, но от Когото така отчаяно се нуждаеха. Слушаха като омаяни. Дейвид знаеше, че Светият Дух го е довел при тези хора.

На сутринта се събуди и веднага коленичи за молитва:

– Чакай! Спри! – викна млад затворник и изтича към него. – Имаш ли нещо против, ако се помолиш и за мен? Имам проблем.

– Напротив. Радвам се, че ще се помолим заедно.

Двамата мъже коленичиха и Дейвид знаеше, че Бог се усмихва. На следващата вечер, когато трябваше да се помоли, трети човек се присъедини към тях. Сега Бог вече слушаше три Свои деца. После станаха четири, пет, шест, седем и стигнаха до единадесет. Бог познаваше копнежите им. Познаваше болките на закоравелите им сърца. Та нали Той бе изпратил Дейвид при тях, за да внесе кураж в това мрачно място.

Много от затворниците вече идваха при Дейвид насаме и споделяха с него своите истории. Един каза: „Имам жена и деца. Невинен съм. Някой ме е натопил. Осъден съм на десет години, а съпругата и децата ми страдат“. Очите на човека се изпълниха със сълзи. „Не съм направил нищо лошо, а трябва да седя тук.“ Друг от затворниците изговори с болка: „Големите риби си измиха ръцете с мене и излязоха чистички от аферата, а сега аз трябва да стоя тук цели 15 години и няма кой да се погрижи за семейството ми“.

Мъка заля сърцето на Дейвид. Знаеше, че не може да очаква справедливост и той самият. На колко ли години ще бъде осъден? И как ли Беки ще се справи с двете малки момиченца на 5 и на 3-годишна възраст, както и с едногодишния Карлос?

През трите дни след арестуването на Дейвид Беки нямаше и представа къде може да е и дали ще го види някога. Те живееха на границата с Гватемала и тя си спомни как друг мисионер, Лон Къмингс, наскоро беше отвлечен. Дали същото не се е случило и с Дейвид? Дали партизаните не са го похитили и хвърлили в някое скривалище в джунглата? Дали в момента не го измъчват? Откуп ли ще искат за него, или ще го убият? Ужасни мисли напиреха в ума ѝ, докато се молеше на Бога: „Господи, върни ми го“.

През тези дни Беки чувстваше стомаха си като вързан „на възел“. Не можеше да се храни. Когато се премери на кантарчето в банята, видя, че е станала 50 кг. Това означаваше, че е загубила 3,5 кг за три дни. Насили се да яде, но от стреса ѝ беше почти невъзможно.

Като знаеше, че трябва да се държи заради децата, тя отново падна на колене в молитва: „Господи, трябва да ми помогнеш. Чувствам се, като че ли всичко се разпада. Имам нужда от Твоя мир сред тази бъркотия. Трябва ми точно сега! Ти знаеш колко вярвам в Твоето обещание от Йоан 14:27: „Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам така, както светът дава. Да не се смущава сърцето ви, нито да се бои“.

В този момент Беки почувства как Божият мир я залива. В продължение на няколко часа тя можа да работи нормално. След това ужасното безпокойство се върна и я завладя отново. Тя падна на колене и повтори молбата си: „Моля Те, Господи, помогни ми! Нуждая се от Твоя мир. Губя го“. Целия ден и през следващите пет нощи тя отново и отново изискваше обещаното в Йоан 14:27. Сега ценеше това обещание, както давещият се копнее за въздух. Отбиваха се приятели да я видят и насърчат. Питаха я:

– Беки, как можеш да бъдеш толкова силна?

– Не съм силна – отвърщаше тя. – Облягам се на Исус. Без Неговата помощ и обещания не бих могла да издържа на всич-

ЖИВИЛОТ В Тамбора

ко това. Нямам представа какво става с Дейвид. Но Бог знае! В едно съм сигурна – Бог ми дава специална сила в това специално време.

Една вечер 3-годишната Катрина забеляза, че майка ѝ плаче.

– Мамо, но нали ангелът може да отвори вратата.

Объркана Беки запита:

– Каква врата?

– Нали знаеш, като на апостол Петър.

Беки си спомни, че преди няколко седмици беше чела на децата библейската история за освобождаването на апостол Петър от тъмницата. Тя прегърна детето.

– Миличкото ми, ти имаш повече вяра, отколкото мама. Благодаря ти, че ми напомняш.

Всеки час Беки преживяваше „огненото изпитание“, за което апостол Петър споменава в Първото послание (1 Петрово 4:12, 13). Тя разбра, че Бог ѝ позволява да участва в Христовите страдания. Но по време на това страдание тя не можеше да се радва. Само чрез вяра можеше да осъзнае, че един ден и това ще стане, когато се разкрие Неговата слава.

Мислите на Беки

Когато втората вечер се приготвяше да си легне, Дейвид знаеше, че много очи го наблюдават. Двама затворници скришом бяха сключили ръце в молитва под грубото войнишко одеяло. Когато си легна и мълчанието изпълни стаята, той почувства сладкото присъствие на Исус. Но сънят не идваше. Не можеше да пропъди мислите. Самолетите бяха заемали важна част в живота му и сега мислите му се завъртяха около този, който току-що бе загубил – причината за неговото арестуване и затворничество. Спомни си как Бог го бе благословил с неговия първи самолет. Често бе летял с баща си като момче и копнеше да взема уроци по пилотиране по време на последната си година в академията. Решен да намери начин да спечели пари за курса, той си намери работа в колежа.

Скоро Дейвид стана бизнес партньор на двама приятели, които притежаваха самолет. Дългите часове на работа в края на краищата бяха платени и той откупи самолета от тях. Преди да завърши – 19-годишен – вече притежаваше собствен малък самолет. Един ден преди да получи разрешителното си, баща му, опитен пилот, го взе със себе си за един полет – разбира се, със самолета на Дейвид – до малка павирана писта в академията *Джорджия – Камбарланд*, в Северна Джорджия. Пастор Гейтс кацна два пъти, като всеки път забелязваше един комбайн, който режеше царевица в съседната нива до пистата.

Мислите на Беки

Дейвид искаше да опита да кацне сам.

– Пистата е твърде тясна за теб – предупреди го баша му. – Не искам да кацаш тук, близо до този работещ комбайн. Трябваше да се отклони встрани, за да го заобиколя. Ще кацна и ще го помоля да се премести малко по-нататък, преди ти да поемеш управлението.

Бащата на Дейвид осъществи нормално кацане, но точно преди да докосне земята, левият предавателен механизъм се огъна, лявото колело изпадна от самолета. Лявото крило се счу-пи и те препуснаха през полето. Комбайнът изведнъж се появи право пред тях. Загубил контрол над скоростта на самолета, пастор Гейтс тикна носа надолу и се удари в комбайна челно със 70 мили в час. При тази бърза маневра самолетът не навреди на човека, който караше комбайна.

След това настъпи мъртва тишина! Когато Дейвид и баща му излязоха от кабината, кръвта се стичаше от челата и разрязаните им ръце. Бронята около раменете им бе спасила живота им. Както самолетът, така и комбайнът бяха силно повредени.

Лекарят в близката болница за спешна помощ ги превърза.

– Раните ви не са сериозни, но ще е нужно време да заздравеят – обясни им той.

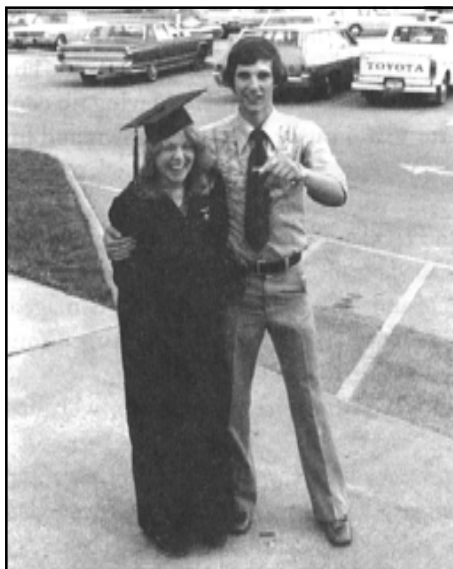
По време на възстановяването си Дейвид получи бележка от Беки, която се връщаше вкъщи за един семестър.

„Съжалявам за катастрофирания самолет – пишеше тя. – Винаги съм искала да се науча да лети и се надявам да се науча на твоя

Самолетът “Беки Сю” Чесна 140.

самолет. Радвам се, че нито един от вас не е сериозно наранен.“

**Завършването на Дейвид
на Колидждейл Академи.**

Понеже самолетът му бе съвсем повреден, Дейвид скоро, но с много труд, успя да си купи друг. Смътна надежда проблесна в ума му. Нима Бог бе използвал инцидента със самолета, за да задвижи нещата за добро?

Тъй като неговата предишна приятелка го бе изоставила, той се чувстваше свободен да отговори положително на бележката на Беки. Скоро писмата между тях зачестиха.

Малко по-късно Беки и родителите ѝ посетиха възстановяващите се пилоти. След като си отидо-

ха, бащата на Дейвид каза:

– Имам новина за теб. Майката на Беки каза на мама, че Беки току-що е скъсала с приятеля си, понеже той не проявявал интерес към мисионското служене, което е целта на живота ѝ. Намекнала, че Беки все още говори за своето детско обещание пред теб, Дейвид.

– Наистина ли, татко! От известно време се чувствах обезкуражен. Мислех, че нямам шанс с Беки... Страхотно!

Дейвид си припомни обещанието във Филипяни 1:6: „Бъдете уверени, че Този, Който е започнал доброто дело във вас, ще го завърши до деня на Исус Христос“.

Той се помоли: „Благодаря ти, Господи! Няма нищо твърде трудно за Теб! Ако искаш Беки и аз да живеем и да работим заедно за Теб, моля те, покажи ми какво да направя“.

Мисионерът Беки

Винаги бърз и готов да действа, Дейвид излезе от обезсърченето си, чувствайки се „на върха на планината“. Написа писмо на Беки, пусна го, но го получи обратно след четири дни. Във вълнението си бе забравил да му сложи марка.

Приятелството се разви бързо. Беки дойде да присъства на тържеството в *Колидж Дейл Академи* по случай завършването на Дейвид. Чувстваше се толкова горда с него, когато той вървеше по пътеката. След церемонията се опита да не трепери, когато застана до него на студения ветрец. Сърцето ѝ скачаше лудо, когато той свали тогата, с която се обличаха завършващите, и я наметна нежно на раменете ѝ.

Скоро започнаха да говорят за взаимния си интерес към мисионското служене. Беки бе учила медицинска технология в колежа. Веднъж, докато се разхождаха из двора на академията, Дейвид отправи към нея едно предизвикателство.

– Ако и двамата искаме да бъдем мисионери, нуждаем се от медицинско образование. Където и да ни призове Бог, с медицинските си умения можем да помагаме на хората.

– Но, Дейвид, винаги съм казвала, че от мен няма да излезе медицинска сестра или санитарка, или въобще медицински работник. Не мислиш ли, че е достатъчно, дето нашите родители са такива?

Дейвид замълча, давайки време на Беки да помисли.

– Сигурна съм, че никога не бих искала да бъда санитарка по професия – продължи тя бавно. – Но ако трябва да работя в болнично отделение... Хм, добре, може би.

– Не става дума да станем санитарни по професия, а това да е средство за помагане на хората.

– Добре, Дейвид. Прав си. Съгласна съм. Ще отидем и ще се запишем в института за медицински кадри.

Директорът на института обаче поклати глава.

– Съжалявам. Вече сме попълнили бройката за тази година. Можем да ви сложим в резервите. Ще бъдете под номера 78 и 79 в списъка. Може да се наложи да се явите на изпит, за да защитите правото си на квалификация.

След няколко дни Дейвид и Беки се върнаха в Института за медицински кадри, за да видят резултатите.

– Добре направихте – отбеляза директорът. – На седмо и ос-

мо място сте в списъка на чакащите. Все пак сте твърде далеч, за да бъдете приети тази година.

Три седмици по-късно в първия от дните за записване Дейвид предложи на Беки:

– Сигурен съм, че Бог иска това за нас. Нека да чакаме и да се молим.

На сутринта на втория ден отново попитаха.

– Съжالياваме. Никакъв шанс.

Изпълнената с надежди двойка остана в очакване през целия дълъг ден, напомняйки често на Бога, че за Него всичко е възможно (Марк 10:27).

– Ако това е Божията воля за нас, Той ще го направи. Ако не е, ще ни покаже нещо по-добро – каза Беки уверено.

– Записването приключва в 16 ч. – измърмори Дейвид, гледайки часовника. – Имаме само пет минути за записване. Я да видим дали има някакво развитие.

Приблжиха се до гишето за информация.

– Две места остават незаети, но предполагаме, че двете момичета ще дойдат – бе отговорът.

– Записването тече вече два дни, а те още не са се явили. Може би ще трябва да говоря с декана – каза Дейвид.

– Щом искате – му отговори чиновничката и посочи вратата, която се намираще на отсрещната страна на залата за записване.

Дейвид сподели с декана желанието си да имат медицинска специалност, за да бъдат по-добре квалифицирани за мисионско служене.

– Имаме обаче един проблем – добави Дейвид. – Ако не влезем в тазгодишния курс, няма да можем да изчакаме още една година. Просто няма да можем да получим такава специалност. Или сега, или ще продължим да работим с предишните си професии.

– Елате с мен. Ще говорим с административния ръководител.

И приближавайки бюрото му, запита:

– Вярно ли, че има две студентки в списъка, които не са се записали, нито са се обадили? Ако е така, изглежда разумно в този последен ден да допуснем тези двама до специалността, която желаят.

Мислите ли се Беки

Само няколко минути след като записването бе приключило, Дейвид и Беки бяха приети в двугодишния курс за средни медицински кадри. Беки се обърна към Дейвид:

– Не е ли велико! Сега ще можем да учим заедно. Не съжалявам, че си смених специалността и се убеждавам, че това е Божията воля.

Двамата започнаха да правят всичко заедно, но Беки смяташе, че те трябва да почакаат за сватбата, докато не завършат училище.

Дейвид възразяваше:

– Беки, ти винаги се бавиш във всичко. Просто не се движиш достатъчно бързо. Може би аз се движа твърде бързо, но ти все дърпаш назад. Май ти си плугът, а аз – тракторът.

– Сигурно Бог знае, че имаме нужда от баланс! Предпочитам да „чакам Господа“, а ти си повече като Павел, който винаги се състезава.

Тя се засмя и Дейвид не можа да намери никакво опровержение.

Няколко месеца след започване на учебните занятия, двамата взеха участие в една сватба като шафери. Близък приятел ги запита:

– Вие имате ли намерение да се жените?

Родителите на Беки чуха въпроса и отговориха:

– Надяваме се, че ще ни кажат веднага след като решат да се оженият.

– Какво искате да кажете с „веднага“? – ги прекъсна Дейвид.

– Беки настоява да чакаме, докато завършим. Как можем да мислим за някакво „веднага“, след като плановете ѝ са за след година или две?

Когато се върна вкъщи за Коледа, баща му го посрещна с въпроса:

– Ти не си ли сгоден вече?

– Не, татко. Никога не бих се сгодил, без да говоря най-напред с теб. Уважавам те достатъчно, за да искам твоето мнение.

– Смяташ ли да се ожениш за Беки?

– Със сигурност.

– Убеден ли си, че в нейно лице имаш човека, когото обичаш и с когото искаш да прекараш целия си живот?

– О, да! Тя е точно това, което искам. И двамата обичаме Бога и имаме една обща голяма цел – да бъдем мисионери и да служим на хората, които се нуждаят от помощ.

– В такъв случай всъщност сте се сгодили, макар официално да не си я поискал.

– Ами, емоционално сме сгодени... Аз ѝ принадлежа и тя ми принадлежи.

– Майка ти и аз сме разговаряли по този въпрос и сме решили, че сте идеалната двойка. Господ е подготвил и двама ви още когато растяхте в Боливия. Освен това винаги сте били приятели. Но се страхуваме за вас. Ако връзката ви стане твърде интимна, а вие чакате още доста дълго, може би ще извършите някоя грешка, която би унищожила или най-малкото би наранила вашия брак. Или пък, за да запазите връзката си, може би ще се отдалечите един от друг, докато чакате да минат няколко години. И в двата случая смятаме, че това не е добро. Ето защо, ако искате да се ожените, имате нашето благословение и разрешение.

И з н е н а д а н , Дейвид разбра, че родителите и на двамата поддържат тяхното решение да встъпят в брак. Не трябваше да се губи никакво време. Дейвид позвъни на Беки.

– Заета ли си? Такъв хубав ден е.

**Сватбеният ден на Беки и Дейвид
във фермата на семейство Гейтс.**

МИНИОБЕЖЕН Беки

Мисля си, че бихме могли да вземем „Беки Сю“ за една разходка.

– Звучи забавно – отговори тя. – Ще се срещнем там.

Усмихна се, когато си помисли за него. Как обичаше закачливите му кафяви очи, дългите мигли и усмивката с вдигнати нагоре ъгълчета на устата. Беше започнала да го нарича „висок, тъмен и красив“, а той нея – „нисичка, русичка и невероятна“. Винаги ще си спомня деня, когато я взе да видят как беше назвал своя малък самолет модел *Чесна 140*. С големи букви, написани на носа на самолета, изпъкваше нейното име: „Беки Сю“.

Няколко минути по-късно Беки пристигна на летището и намери Дейвид да подготвя за полет „Беки Сю“.

– Чакай малко – каза той с усмивка.

Бързо привърши и отиде до нея. Нежно взе ръцете ѝ в своите, погледна я в сините очи и каза:

– Преди те поисках веднъж, но сега ще те поискам още един път край „Беки Сю“... Ще се омъжиш ли за мен?

Лицето на Беки разцъфна в красива усмивка.

– Да, искам да се омъжа за теб – промълви тя.

Дейвид помисли, че сърцето му ще се пръсне от щастие.

– Нека да поговорим за подробностите, докато летим – предложи той.

Нямаше спомен къде и колко са летели. Просто знаеше, че това прекрасно момиче, което седи до него, ще бъде негово завинаги.

Когато Дейвид направи завой със самолета, небето грейна пред тях, оцветено в яркочервено и оранжево от лъчите на залязващото слънце. Докато се наслаждаваха на прекрасната гледка, Беки възкликна:

– Виж, Бог е украсил света, за да отпразнуваме нашия специален момент!

Точно преди да кацнат, Дейвид се наведе над Беки и я целуна по бузата – това беше тяхната първа целувка.

– Не мислиш ли, че малко бързаш? – усмихна се тя.

– Ни най-малко – рече той откровено.

– Дейвид, предлагам да почакаш със следващата целувка до деня на св. Валентин.

– Лошо предложение – каза той и я погледна. – Но тъй като е твоя идея, нямам друг избор.

Решиха, че Дейвид трябва най-напред да поиска разрешение от нейните родители, преди да обявяват официалния годеж. Затова пътуваха с колата цяла нощ. Пристигнаха в болницата на 1 януари 1979 г. Родителите ѝ работеха нощна смяна.

Най-напред Дейвид намери бащата на Беки.

– Какво правиш тук толкова рано сутринта? Нали беше тук за Коледа?

Дейвид събра целия си кураж и каза:

– Искам вашето разрешение да се ожена за дъщеря ви.

Дейл Дюърксън се усмихна.

– Я, нека да обмисля това.

Настъпи пауза. След това примигна с очи и каза:

– Всъщност, да ти кажа истината, аз вече съм мислил по въпроса. Много ще ми е приятно!

Щастливата двойка изтича в спешното отделение, където работеше майката на Беки. Погълната от някаква трудна пациентка, която ѝ крещеше против осигурителната политика, Пат не ги забеляза.

Чуха тактичните ѝ думи:

– Бих искала да се лекувате, но вашата осигуровка не ви позволява да направите това. Моля, отидете в болницата на две мили от тук и там ще се погрижат за вас.

Изведнъж Пат погледна нагоре и извика:

– Беки, Дейвид – и се затича към тях.

Жената продължи да крещи, докато забеляза, че пред нея няма никой.

Пат веднага заподозря истината:

– Да не сте се сгодили? – извика тя възбудено, като ги прегръщаше.

Лицата им издаваха отговора.

Сестрата на Беки, Бетси, и годеникът ѝ Тед Бъркдорф, също мисионер, израснал в Боливия, планираха да се оженят наскоро. Четиримата решиха да направят двойна сватба в градината край моста у семейство Гейтс. Розите в пълния си цъфтеж задоволяваха нуждата от цветя. Бащата на Беки – Дейл гордо вървеше по пътеката под ръка с двете си дъщери.

Мислите си Беки

Легнал на циментения под в затворническата килия, Дейвид сякаш отново виждаше своята прекрасна жена и чуваше думите на баща си и на дядо си, които те произнесоха на церемонията. Сърцето му заби по-бързо, когато си спомни как тя каза „да“ със сладкия си глас на 17 юни 1979 г. Беки стана негов спътник в живота завинаги. Възрастта вече нямаше никакво значение, защото той току-що бе навършил 20, а тя беше на 23 години. Бяха едно в Исус Христос.

Шумно хъркане стресна Дейвид и го изхвърли от света на спомените. Грозната реалност отново се стовари върху него. Кога ли отново ще види Беки? Колко ли още ще бъде между тези затворнически стени?

Предизвикателства в затвора

В събота сутринта Дейвид и професорът разговаряха:

– Искам да почетем съботата и да се поклоним на Бога и тук, в затвора. Той сигурно има специален план за нас как да проведем съботното училище – отбеляза Дейвид.

– Но как? – учудено запита професорът. – Знаеш, че не можем да отидем при директора на затвора и да претендираме да имаме църковни служби. Пълнен абсурд.

– Хрумна ми една идея. Нека представим друго искане.

И те отидоха заедно при директора на затвора.

– Господине, възможно ли е да свършим някаква здравна работа тук за другите учуден?

Той ги погледна заинтересован.

– И как според вас ще стане това?

– Аз съм регистриран медицински работник. А професорът ръководи нашите църковни училища за цяло Южно Мексико. Бихме искали да говорим на затворниците върху здравето, християнския морал и възпитанието. Бихте ли одобрили това?

– Разбира се! Ето ви мегафона – той го връчи на Дейвид. – Направете съобщение.

– До всички. До всички. В 9.30 ч. ще се проведе специално събрание. Всички, които биха искали да научат нещо повече за

Прегизвизитацията в затвора

здравето, възпитанието и християнския морал, да се чувстват поканени. Ако имате въпроси по отношение на темата, ще получите отговори. Моля, заповядайте.

– Благодаря – каза Дейвид на директора на затвора и му връчи обратно мегафона.

По-късно Дейвид откри, че Бог бе извършил чудо и тази сутрин. Затворниците си имали строг йерархичен ред. Имало написано правило, което гласяло, че никой не може да използва мегафона, докато не е прекарал поне пет години в затвора. Но директорът „изстреля“ Дейвид с пет години напред в момента, когато му позволи да обяви събранието.

В затвора имаше повече от 400 мъже. Около 350 дойдоха да слушат. Пазачите не бяха виждали никога толкова посетено събрание. Опасявайки се от смут, въоръжената охрана се нареди отзад и отстрани на стаята.

Когато Дейвид гледеше как мъжете сядат мълчаливо на столовете, се помоли: *„Боже, ти знаеш, че аз се усъмних в Твоята ярност, след като Ти допусна да бъдем похитени и хвърлени в затвор. Но сега зная защо си позволил това. Никога тук не би имало подобно съботно богослужение. Виждам, че спазваш Своето обещание. Употреби ни по време на това богослужение за слава на името Си!*

Двамата поведоха затворниците в изпяването на няколко живи християнски песни. Професорът се помоли, а след това сподели предимствата на християнското възпитание в Южно Мексико. Дейвид го последва, като разказа историята на Божия план за човечеството, за сътворението за съвършеното здраве и хубавата храна, които е имало на земята, а след това и за навлизането на греха и злото, както и на деградацията във всяко отношение. След това той обясни чудния план на Бога да възстанови в хората Своя образ. Показа как деветте природни здравни закона биха могли да бъдат от полза на всеки един, който ги приеме.

– Ако Адам и Ева бяха послушали Бога вместо неприятеля, човечеството щеше все още да е в рай. Нямаше да има затвори. Сатана е направил човечеството да деградира в зло и егоизъм. Някои от вас са тук, защото са виновни в извършването на грях и затова, че са живели само за себе си. Други може би са осъде-

ни несправедливо поради нечий егоизъм и омраза. Но има надежда за всеки, който приеме безусловната любов на Бога и безплатния дар на спасението чрез Исус Христос. Помнете, Той е страдал и е умрял вместо вас.

След като обясни значението на Голгота и изкупителния план, Дейвид помоли за въпроси. Веднага се вдигнаха ръце от всяка част на стаята. Приключиха чак към 13 ч.

– Приятели, имаме нужда от малко прекъсване за обяд, но ако желаете да дойдете пак този следобед, можем да продължим.

Голяма част от затворниците се върнаха и програмата продължи целия следобед.

Когато събранието приключи, хората наобиколиха Дейвид.

– Имам такава ужасна болка, ето тук, от няколко дни – каза един. – Можеш ли да ми помогнеш?

Друг възкликна:

– От седмици страдам от непоносимо главоболие.

– Гади ми се и не мога да се храня.

– Ето това ми израсна на окото и постоянно ме боли.

Оплакванията продължаваха.

Накрая Дейвид каза:

– Трябва да отидем при директора на затвора. Не мога да ви преглеждам тук. Може би той ще има някаква идея.

Директорът на затвора изглеждаше доволен:

– Имам тук една малка амбулатория. Преди време идваше лекар да преглежда затворниците, но това беше отдавна. Щом можете да я използвате, използвайте я.

– Аз не съм лекар, имам диплома за фелдшер. Но ако мога да помогна на някого, ще се опитам – обясни Дейвид, когато пациентите влязоха в амбулаторията.

Огледа се и откри малко медицински материали, но нямаше и следа от медицински книги, от които да прави справка.

– Можете да обявите, че ще преглеждам пациенти утре сутринта след закуска.

От този ден нататък Дейвид преглеждаше най-малко по петдесет пациенти дневно. Скоро му стана ясно, че някои от затворниците имат сериозни заболявания, които изискват хирургическа намеса. Директорът на затвора му позволи да телефонира на

Прегизбуване в затвора

директора в мисионската болница близо да дома му. Тук Дейвид отново видя Божията ръка, защото можа да изпрати вест на своята скъпа Беки. Той се чудеше как ли се справя тя с тази криза, с дома, с децата и копнееше да влезе в лична връзка с нея.

Но възможността да говори с Беки дойде само веднъж при друг случай. След като получи разрешение да използва телефона, Дейвид проведе няколко разговора със свой приятел, който живееше на няколко мили от болницата. Тъй като болницата нямаше телефон, Беки се беше отбила, за да види своята приятелка Джейн след едно пазаруване. Главната ѝ цел беше да разпита нещо за Дейвид. Мигове след като Беки влезе в къщата, телефонът извънтя. Беше Дейвид, който телефонираше от затвора.

Дейвид копнеше да сподели с нея тъмния облак на отчаяние, който бе надвиснал над него.

– Изглежда, че ще бъда тук 15 години, затова може би трябва да се преместиш насам, така че да можем да бъдем заедно в дните за посещение – ѝ каза той.

– На заплата ли ще бъдеш през следващите 14 години?

– Не зная, но засега директорът ме осведоми, че може и да се стигне до това.

– Дейвид, трябва да ти кажа какво се случи снощи. Момичетата бяха в леглата и слушаха обичайната история преди сън, Тази вечер беше за бягството на Петър от затвора. Карина попита:

– Мамо, не мислиш ли, че Исус може да отключи вратите на затвора и за тати, също както е направил за Петър?

Отговорих:

– Да, може.

Тя каза:

– Нека да се помолим тази вечер Исус да го направи.

Отвърнах:

– Мисля, че трябва.

И, Дейвид, когато се помолихме, Бог изля над мен такъв голям мир. Беше едно живо присъствие, което обгръщаше както теб, така и нас със Своята закриляща любов.

Телефонният разговор трая само няколко минути, но и за двамата означаваше цял свят.

В мисионската болница лекарят уреди провеждането на хирургически операции в затвора. На следващия ден той направи дълго пътуване през планините от болницата до затвора с хирургическите материали и пакети. Нямахте трудности при влизането му в затвора.

– Здравейте, д-р Маурицио – го поздрави Дейвид. – Нямамте представа колко съм щастлив да ви видя.

– *Капитан*, не мога да издържа да ви гледам зад решетките. Не изглеждате същият.

– Не съм същият.

Пазачът веднага започна да проверява пакетите. Когато отвори първия, Дейвид извика:

– Не отваряйте тези стерилни пакети. Ще ги направите негодни за употреба!

– Имаме заповед да проверяваме всеки пакет, който пристига в този затвор.

– Спрете! Извикайте бързо директора – каза Дейвид твърдо. После обясни на директора:

– Господине, пазачите отварят тези пакети. Лекарят ги донесе от мисионската болница, за да извърши операциите. Те трябва да бъдат стерилни. Представяте ли си пациентите да получат инфекция?

– Не ги отваряйте – заповяда шефът на затвора. – Не отваряйте нищо, което Гейтс внася. Ясно ли е?

– Да, господине.

Всички хирургически материали и пакети бяха занесени направо в амбулаторията. С помощта на Дейвид лекарят извърши петнадесет по-незначителни хирургически операции още същия ден и на следващия. Неколцина се нуждаеха от по-сериозна хирургическа интервенция, за която докторът уреди да бъде извършена с местен хирург.

След посещението на лекаря адвентната мисия получи разрешение да дари дрехи на затвора. Когато чуа, че мисионерът пилот е бил задържан, жени от близките църкви донесоха храни от ориз, зеленчуци и плодове. Дейвид и професорът не можеха да изядат всичко, което им бе донесено. Дейвид помоли директора:

– Разрешете ни да дадем от храната и на другите затворници.

Президентството в затвора

Имаше мнозина желаещи.

Млад мъж пошушна на Дейвид:

– Аз принадлежа към вашата църква. Може ли да ми дадете от вашата храна?

– Разбира се, че може. Но имам един въпрос. Означава ли това, че вие ядете само риба в петък?

– Да.

– И че само свинско ядете в събота?

– Да.

Дейвид се засмя.

– Следващия път, моля те, не ме лъжи! Няма нужда да принадлежиш на моята църква. Всеки, който се нуждае от храна, може да си вземе, независимо коя църква посещава. Можеш да имаш храна по всяко време, но моля те, говори истината.

Затворниците наистина се радваха на известна свобода през деня. Сутрин съпругите и членове от семействата им можеха да се срещат с тях в двора на затвора. Някои носеха храна и я продаваха на другите затворници. Дейвид потърси и намери много положителни неща в този затвор, и то толкова много, че написа писмо на директора.

Драги господине,

Впечатлен съм от начина, по който ръководите този затвор. Вие имате затворнически съвет, включващ най-дисциплинираните затворници, които могат да участват в осигуряване на вътрешния ред. Каните и семействата на затворниците. Децата им имат привилегията да бъдат през деня с двамата си родители. Съмнявам се, че това може да се случи дори в Съединените щати.

Разбрах, че посолството на САЩ ви е изпратило съобщение, че ако съм осъден, мога да изтърпя наказанието си там. Не съм имал причини да изтърпявам наказание – било тук, или в щатите. Но това е Божи проблем, а не мой. Каквото и да се случи, аз избирам да остана в Мексико, където бих могъл да виждам съпругата и децата си всеки ден. Хубаво е, че позволявате ѝ съпружески посещения два пъти седмично, така че съпругите на по-дълго стоялите в затвора да могат да останат със съпрузите си цялата нощ, а съпругите на тези, които са по-отскоро, да могат да ги посещават през деня.

Оценявам също организирането на волейболен тим. Това осигурява добра физическа активност на хората и възможност да се забрави за няколко часа животът в затвора. Другите затворници оценяват способностите ми и ме помолиха да остана в затвора, за да помогна на техния тим да спечели. Избрах да не приема тази покана.

Направили сте твърде много затворническият живот да бъде поносим. Благодаря ви!

Дейвид Геймс

Някои затворници най-долнопробно подкупваха пазача, за да остави техните приятелки да ношуват при тях във вторниците, а съпругите им – в петъците. Малко преди времето за заключване на килиите един следобед Дейвид чу голяма врява, пищене и пляскане с ръце. Всичко това идваше от двора на затвора. Той се присъедини към остналите, които гледаха през прозореца. Видя един от затворниците да тича гол из двора, преследван от жена си, която го удряше с токчето на обувката си. Зяпачите викаха весело: „Така му се пада! Дай му да разбере“. Пазачът беше направил грешка. Беше позволил приятелката на затворника да влезе, но беше забравил за нея, когато по-късно дошла и съпругата на същия затворник. Тя намерила съпруга си зает с момичето, грабнала обувката си и започнала да го бие. Той побягнал, а тя го гонела и налагала по глава-та за всеобщ възторг на развеселените затворници.

Дейвид едва понасяше монотонния живот в затвора. Всеки ден му изглеждаше цяла вечност. Неговата активна природа оставаше бездейна. Медицинската работа обаче продължаваше. Той бе осъзнал, че тази работа не само облекчава чуждата болка, но и неговата собствена. Питаше се: *Може ли любовта да живее в мен, даже и когато се чувствам разгневен и наранен?* Поне, утешаваше себе си той, затворническият съвет никога не поиска от него да чисти клозетите.

Още през първите няколко дни от затворничеството си той забеляза, че белокоос възрастен човек го наблюдава. Изглеждаше като американец, но говореше чист испански. Един ден човекът дойде при Дейвид.

– Здравейте, името ми е Донован. Чух, че сте тук за криминални нарушения – каза мъжът.

Преглед на мисията в затвора

– Да, по такова обвинение съм тук – отговори Дейвид. – Но не съм виновен в извършването на нищо подобно. Всъщност аз съм медицински мисионер.

– Така ли? Към коя църква принадлежите?

– Адвентист съм от седмия ден.

– А откъде сте научили испански? Говорите като местен.

– Отраснал съм в Боливия.

– В съюза *Инка* – каза човекът с разбираща усмивка.

– Я чакайте! Откъде знаете, че съществува този съюз на църквите на адвентистите в Южна Америка и че се нарича *Инка*?

– Родителите ми бяха мисионери и аз израснах и бях възпитан в семейство на адвентисти. Баща ми и аз започнахме Божието дело в Колумбия. Виждате ли този белег от куршум в крака ми? Тълпа, ръководена от свещеник, се противопостави на споделянето на нашата вяра – на мен и баща ми. Върхлетяха в църквата и започнаха да удрят хората, докато те бягаха през вратата. Баща ми и аз получихме порязвания от мачете по гърба. Но и двамата успяхме да избягаме. Другият мисионер обаче, който беше с нас, не успя. Нарязаха го на парчета, събраха ги в чувал и го изхвърлиха на стълбите на църквата с надпис: „Ето какво ще направим на всички чужди мисионери“.

Много бурни времена преживях. В много от страните на Южна Америка мисионерите срещаха големи трудности и ужасни преследвания. Въпреки всичко обаче избрах да постъпя на мисионерска служба. Следвах теология в *Пасифик Юниън Коледж*. По-късно получих докторска степен. Когато отвориха за първи път *Антилиан Коледж* в Куба, ме назначиха там за директор. Баща ми беше секретар на Южноамериканската дивизия.

– Познавам брат ти – прекъсна го Дейвид. – Когато родителите ми и аз работехме в Боливия, той ни изпращаше чека с месечната заплата от офиса на дивизията.

– Да, той работеше там като помощник-касиер.

Изпълнен със съчувствие, Дейвид го попита нежно:

– Тогава защо си тук?

– Ами, допуснах да се огорча против църквата. Напуснах съпругата и семейството си. Няколко години се занимавах с туризъм, но след това започнах да пренасям наркотици. Близо десет

години следях пренасянето на наркотици със самолети и изпращането им въвн от Колумбия. Бях хванат в Мексико и осъден на 13 години. Излежал съм девет от тях.

– Сега разбирам защо Бог ме е изпратил тук! – възкликна Дейвид. – Довел ме е заради теб.

– Но аз съм избрал никога да не се върна обратно. Бих искал да мога, но не мога.

– Донован, Бог иска да се върнеш още сега! Той ме е довел тук – като млад мисионер от Южна Америка – също като теб, за да можеш да видиш голямата картина. Ти си се отказал от семейството си, от съпругата си, децата си, дома си и от Бога си. Ти си наранен, самотен човек, но можеш да намериш мир, като се върнеш обратно при Исус. Създал ли си нов дом?

– Да, имам съпруга в Коста Рика и две деца, които идват да ме виждат в затвора всеки ден. Не искам те да бъдат като мен и да преживеят онова, през което съм минал аз.

– Ходят ли на училище?

– Да, учат в гимназия, но, разбира се, бих искал да могат да отидат в църковно училище, а също и да започнат да посещават църква. Можеш ли да ми помогнеш?

– Разбира се. Мога да уредя това. Бих искал да се срещна със съпругата и децата ти.

Дейвид проведе разговор със семейството на Донован, когато дойдоха на другия ден. С помощта на църковни членове и ръководители Дейвид уреди стипендии за децата на Донован да посещават църковно училище.

Двамата мъже често се срещаха, молеха се и изучаваха Божието Слово. Много и много пъти затворникът питаше: „Загрижен ли е Бог за мен след всичко, което съм извършил? Каква е Божията воля за мен сега?“ Дейвид го обливаше с надежда и уверение от Божието Слово. И Бог привлече обратно Своя заблудил се син и написа „прощение“ върху всеки един от греховете му.

Но вътрешната борба в сърцето на Дейвид се засилваше. Всеки ден в затвора добавяше нова тежест към дълбокия и гъст облак, който го задушаваше. Южномексиканският съюз бе реагирал бързо. Бе изпратил своя правен съветник, пастор Хайясака, да се опита да освободи двамата мисионери. Надеждата обаче беше слаба.

Прегизбушката е в затвора

След много часове работа и безплодни опити, правният съветник дойде в затвора и поиска среща с Дейвид и професора.

– Съжалявам, че трябва да ви кажа това, но се страхувам, че не мога да направя нищо – им каза пастор Хайясака. – Военните са решили да ви вземат самолета. За да направят това, те са готови на всичко, даже и ако трябва да ви задържат в затвор. По времето на съда вероятно ще изфабрикуват фалшиви доказателства, доказващи вашата вина. След като „докажат“ всички обвинения със свидетели и ви осъдят като виновни, няма да има начин да ви освободят. Много пъти съм молил за разрешение да отида в съда и да видя досиетата ви, но са ми отказвали. Не мога да намеря и един-единствен адвокат католик, който да защитава протестант. Страхувам се, че за вас няма да има защита в този град.

Той продължи:

– Има една-единствена надежда. Чух за някакъв адвокат – единственият в града – който би се съгласил да защитава протестант. Според слуховете е уважаван човек, но не мога да открия кантората му. Ходих и разпитвах с дни. Молих се също много. Сега съм дошъл да се помоля заедно с вас. Само Бог може да помогне в тази отчаяна ситуация.

– За Бога няма нищо невъзможно – промълви Дейвид, когато коленичиха.

Облакът започва да се вдига

Общата молитва изпълни пастор Хаясака с кураж и вяра. Започна да търси протестантския адвокат още на следващата сутрин. Ходеше, разглеждаше и питаше всеки, когото срещаше. Никой обаче не му даде каквато и да било информация.

След няколко часа той се спря в едно тихо място, за да се помоли на Бога: „Скъпи Господи, не мога да видя какво ще стане по-нататък. Ако искаш да намеря този адвокат, който да защитава Гейтс и професора, Ти трябва да ме заведеш при него. Не знам накъде да вървя. Моля ти се, дай ми Твоето Божествено ръководство“.

Пасторът отвори очи и погледна нагоре. Видя над главата си малък надпис, който гласеше „Нотариат“. Влезе в офиса.

– Търся един специален адвокат в този град.

И обясни случая.

– Бихте ли могли да ми кажете къде е той?

– А как сте дошли точно тук? – учудено го погледна секретарката.

– С часове го търсих и спрях да си почина. Погледнах нагоре и видях, че това е нотариат – отвърна той, сочейки надписа. – Затова влязох тук, в първата кантора. Бихте ли ми казали нещо повече?

Облакът на ПИАСИТЪТ да се възвиза

– Да, мога да ви кажа. Малко хора знаят, че това е кантората на човека, когото търсите. И точно сега той е горе.

С молитва на благодарност пастор Хаясака я последва по стълбите в кабинета на адвоката.

След като се представи, той обясни подробностите на случая. Адвокатът кимна:

– Да, съгласен съм да помогна на тези хора. Но трябва да отидем в съда и да проучим делата им.

И адвокатът се зае сериозно със случая.

– Не мога да намеря никакви доказателства за присъда. И двамата са отговорили на въпросите, зададени от следователя, по най-правилния начин. Дори да бях седял до тях и да им суфлирах, не бих ги посъветвал да отговорят по-различно, отколкото са направили това. Бог със сигурност им е дал мъдрост по време на разпитите. Не познавам начин, по който защитата може да докаже, че доказателствата им са фалшиви. Ако обаче военните изфабрикуват някакви „доказателства“ за онова, което те твърдят, че са намерили в самолета, и лъжесвидетелите ги потвърдят под клетва, не знам как ще мога като защитник да докажа, че са невинни?

Замълча, поклати глава, след това предложи:

– Нека се помолим заедно на Бога за мъдрост.

Медицинската работа в затвора продължаваше и Дейвид всеки ден лекуваше много пациенти. Външно той изглеждаше като любящ християнски медицински работник, щастлив, че има възможност да служи на Бога, като се грижи за нуждите на болните. Вътрешно обаче се бореше с негативни чувства, депресия и обезкуражение.

Пациент се оплакваше:

– Имам дренаж в тази рана. Не мога да спя през нощта от болки в гъба.

Покрит от гъстия облак на отчаянието, всичко в Дейвид кипеше. Хрумваха му най-неочаквани и нехарактерни за него мисли: *Не смяташ ли, че аз имам по-големи проблеми от твоите, драги?*

Напразно се бореше да промени това. Накрая заключи, че любовта невинаги е и не е само емоция. Християнската любов е и принцип, и действие. Той можеше да изслушва затворници-

те. Можеше да се грижи за техните нужди. Макар че не се чувстваше като изцяло любящ християнин, можеше да изрази съчувствие. Можеше да разчита на Бога да преживее и изяви съчувствието, което в този момент на силна болка не изпитваше.

В сърцето си жадуваше за свобода. Искаше да бъде с Беки и децата, да се махне от този затвор и от това нелепо третиране на затворник. В отчаянието си се помоли: „Боже, всичкото, което мога да направя, е да разчитам на Теб да промениш моето отношение. Дай ми, моля Те, плодовете на Духа, за да продължа да работя, както е работил Исус. Зная, че Ти искаш да облекчавам страданията на хората. Дай ми ума и любовта Христови“.

След като се помоли, Дейвид се учуди на начина, по който Бог му даде силата да търпи, когато се чувства нетърпелив. Ден след ден той усещаше невидимото присъствие на Исус, навел се над него, за да го научи на урока на доверието. Преди Дейвид бе използвал умело своя остър ум, за да разрешава повечето от проблемите и трудностите си. Сега се чувстваше безсилен. Не можеше да направи нищо, освен да се покори под силната ръка на Бога.

Накрая взе трудното решение за пълно покорство. „Господи, дори ако трябва да съм тук още 14 години (о, надявам се да не ме държиш тук толкова дълго!), искам да Ти се доверя. Предпочитам да бъда освободен от затвора, защото знаеш, че нямам вина за престъпленията, в които съм обвинен. Но ако не уредиш освобождаването ми, въпреки това пак ще Ти се доверявам напълно. Едва съм започнал мисионската си кариера, но ако това трябва да бъде моята мисия за следващите 14 години, избирам да Ти се доверя, независимо какво ще последва.

И, Господи, ако това е период на обучение за някаква бъдеща работа, като този, през който е минал Мойсей, така че да мога да се науча на търпение и на зависимост от Теб, както и на непоклатимо доверие, тогава да бъде както си решил! Благодаря ти за Твоите планове за бъдещето, каквито и да са те. Не се страхувам, докато ръката ми е в Твоята.“

Бог внуши две мисли на Дейвид: „Прави на другите онова, което искаш да правят на теб (Мат. 7:12), даже и ако не се чувстваш склонен на това.“ И „Когато хвърлиш хляба си по водата, след много дни ще го намериш“ (Екл. 11:1). Неговото лю-

Облакът ЧАНОТЪТ се вдига

безно отношение към войниците в деня, когато самолетът беше похитен, имаше за резултат любезно отношение и към него. Помощта за облекчаване на физическите и емоционалните нужди на затворниците, имаше в резултат променени отношения. Духът сякаш му прошепна: „Бог обича да превръща дадените благословения в получавани благословения. Всеки път, когато даваш, ще получаваш още“.

По-късно Дейвид научи, че директорът на затвора е бил впечатлен от дългите часове, които той е прекарвал в даване на медицинска помощ на затворниците. Изненадан от жеста на църквата (дрехите и храната, дарени на затворниците) и удивен от това, че адвентистите са платили за лекар, който да пътува през планините, за да осъществи няколко операции, а по-късно да уреди с местен хирург грижата за по-сериозните случаи, директорът решил да действа. Той посетил районния прокурор и споделил какво е видял.

– Вие казвате, че адвентистите са криминални престъпници – казал директорът на прокурора. – Нека ви кажа нещо като човек, който знае какво означава престъпник! Присъствието на тези адвентисти е най-доброто, което някога се е случвало в нашия затвор. Те постоянно служат на затворниците, като им помагат по всякакъв начин, включително и с медицинска работа. Изпратиха лекар през планините, за да оперира. Носят дрехи и храна и помагат на затворниците по всякакъв възможен начин. Ако вие не проявите интерес към тези факти във връзка с обвиненията (които аз впрочем смятам за фалшиви), ще бъда принуден по съвест да публикувам статия в местните медии за адвентистите и за това, което правят за нашия затвор.

Прокурорът разбираше, че не бива да допуска подобна публикация.

Той призова адвентния правен секретар, когото бе отказвал да приеме досега. Поглеждайки го от бюрото си, каза рязко:

– Искаме да вдигнем обвинението срещу вашите хора.

– Така ли?

– Вместо обвинение в углавно престъпление, ще обвиним Гейтс в юридическа простъпка.

– И защо искате да направите това?

– Можете да се защитите лесно на това основание. Няма доказателства, които да потвърдят, че то е вярно. Вашите хора

могат да излязат под гаранция и да си отидат вкъщи. Но както знаете, в някои латиноамерикански страни наказателната процедура се придружава от иск за определена сума в брой.

Правният съветник веднага попита:

– Колко ще ни коства това?

– Пет хиляди долара за официалната гаранция и още пет за други разходи!

Съветникът незабавно се отправи към съюзния съвет, за да получи парите. Още преди да се върне, властите вече бяха освободили професора.

Без да знае причината за сваляне на обвиненията от професора, Дейвид се развълнува много, като го видя да си отива. Обхванат от обезкуражение, той се оплака на Бога: „Значи те избраха да освободят техния човек и да задържат американеца в затвора, нали. И двамата сме невинни! Господи, това не е честно! Колко време ще трябва още да уча тук уроците на покорство и зависимост? Искам да си почивам в Твоята любов, когато ми дадеш съвършен мир“.

Дълга, гълга нощ

Сънят не можа да завладее Дейвид. Той се въртеше върху циментовия под на килията. Молеше се отново и отново. „Защо, Господи! Това ли е Твоят план за мен?“ И отново сякаш чуваше: „На Бога се доверявам и няма да се уплаша. Какво може да ми стори човек? (Пс. 56:11).

„Съжالياвам, Господи! Зная, че си с мен! Искам да ти се доверявам и съм уверен, че ще осъществиш плановете Си с мен. Помогни ми да имам мир в душата!“

Мислите му отново се насочиха към Беки и към първите години от брака им. Спомни си какъв тандем бяха двамата, когато завършиха училище и станаха медицински работници. Нейното насърчение му даваше сили да довърши професионалната си подготовка като пилот. Тъй като дотогава не бяха получили никаква оферта за мисионска служба, приеха поканата да се присъединят към родителите на Дейвид в Пукалпа, Перу, като доброволци мисионери без заплата. В продължение на шест месеца работиха заедно с хората в джунглата.

Дейвид се усмихна, като се спомни молитвата, с която се бяха помолили тогава: „Боже, моля те, дай ни някаква идея как да се издържаме и да продължаваме мисионската си работа“.

На следващия ден Дейвид видя един човек в селото, който носеше шапка с избродиран надпис: „В Бога вярваме“. Беше златотърсач. Той побърза да го настигне и попита:

- Къде копаете злато тук?
- В реката.
- Можеш ли да ми покажеш как правите това?
- Разбира се, няма проблеми. Тежка работа е, но има злато за всеки, който желае да вложи време.

Дейвид едва дочака момента, когато можеше да каже на Беки.

– Мисля, че ще бъде много забавно. С Божията помощ ще можем да спечелим достатъчно за храна, а също и за лекарства за болните.

И така Дейвид и Тим, друг доброволец мисионер, който поддържаше самолета в Пукалпа, решиха да опитат това приключение по време на двете седмици ваканция. Доста време щяха да поживеят като златотърсачи, решиха те. Беки и Джени, съпругата на Тим, останаха в базата в Пукалпа,

А „миньорите“ заживяха на брега на една река, недалеч от малкия град Пуертоинка, и копаеха всеки ден. През цялото време те копаеха и промиваха златоносния пясък. Този експеримент ги убеди, че с Божията помощ и с много упорита работа могат да промият достатъчно злато, за да купят лекарства и храна.

Двете съпруги, самотни без съпрузите си, решиха да ги посетят.

– Има ли някаква възможност в един от следващите полети да ни отведете там, където работят Дейвид и Тим? – попита Беки тъста си.

– Разбира се, че може. Ще бъде наблизно в четвъртък.

Дейвид си спомни радостта си, когато видя своята скъпа Беки да слиза от самолета. Тази нощ те постлаха чаршафите си на пясъка. Техните приспособления за нощуване се състояха от един пластмасов насмолен брезент над спалните им чували. Тъй като не беше валило от три месеца, нямаха никакви безпокойства. Но през нощта времето се промени и дъждът ги събуди. Само за минути леките капчици се превърнаха в шуртящ тропически дъжд. Беки изгази до едно от одеалата и се сгуши върху него. Лежа така в продължение на часове. Поне то остана сухо. Мъжете продължаваха да източват водата от пластмасовия брезент, но скоро и те бяха мокри до кости. Накрая дъждът

ДЪЖДАШНА НОЩ

спря и четиримата се сгушиха върху един сух спален чувал. Каква ужасна нощ! На следващия ден, петък, момичетата изпраха мокрите и покрити с пясък чаршафи и одеала в реката и ги проснаха да се сушат.

Един фермер на име Емерсон и неговите помощници пристигнаха с дълго кану по реката. Той спря, за да си поговорят.

– Мислите ли, че реката ще придойде? – осведоми се Дейвид.

– Не, не се безпокойте. Колкото е придошла, толкова – успокойте ги той.

Тим и Дейвид се питаха къде ли трябва да спят тази нощ.

– Ще построим хубав малък подслон, далеч от пясъка, в тревата. Там ще бъдем сигурни, че ще си поспим добре и ще се радваме на приятна събота заедно. Лесно ще намерим дървета в джунглата. Можем да използваме брезента за полегат покрив.

Построеният подслон се хареса много на всички.

– Нека вали сега, де! Не се плашим повече от дъжд! – възкликна Дейвид. – Можем да си стоим на сухо в това приятно местенце накрая на гората.

Крайно уморени от безсънието предната нощ, те си легнаха рано в тази петъчна вечер. Ясното небе ги увери, че няма да има повече дъжд.

Но към два часа сутринта се събудиха с усещането, че плуват. Дейвид протегна ръка и тя цопна във вода.

– О, не! – възкликна той. – Сигурно реката приижда. Голям дъжд се е излял в планините.

Те бързо грабнаха в мрака вещите си и нагазиха във водата към хълма, препъвайки се в корените на дърветата. Но реката прииждаше неудържимо. През нощта нивото ѝ се вдигна с цели седем метра. Окачиха, каквото можаха, по дърветата и се върнаха за още неща, главно за храната, генератора и екипировката, която можеше да бъде отнесена от бързите води, ако не бьдеше спасена незабавно. Още една ужасна нощ.

На следващото утро, след оскъдната закуска, която по чудо бе останала суха, решиха да се насладят на съботното училище заедно в гората.

По-късно Емерсон, който ги бе уверил, че няма да има дъжд, пристигна по реката с една лодка хора и видя, че тяхната малка къщичка плува по водите, а от хората нямаше и следа.

О, не! – помисли си той. – *Какво ли е станало с тези грингос? Казах им, че реката няма да приижда, а тя придойде.*

Емерсон издърпа лодката на сухо и мъжете започнаха да се оглеждат за изчезналите мисионери. Когато ги чуха да пеят, тръгнаха по звука и скоро ги откриха. Усмехнат широко, той предложи:

– Нека да ви заведе у дома. Всичките ви дрехи, завивки и храна са мокри.

– Предпочитаме да не местим цялата тази екипировка в събота, защото това е нашият почивен ден. Никога не работим по този начин в събота. Бихме могли да дойдем утре. Мисля, че можем да се справим и тук.

– А, да, разбирам! Вие сте от адвентистите от седмия ден, които не работят в събота...

Обръщайки се към хората си той заповяда:

– Вземете им багажа и го натоварете в кануто!

Единадесетте веднага грабнаха целия им багаж и екипировка и го нахвърляха в лодката. Дейвид се усмихна. Каза на Беки:

– Изглежда, сякаш всички са решили да ни прислужват.

Емерсон ги заведе в удобния си дом, изграден на един хълм далеч нагоре над реката. Неговата дружелюбна съпруга Лина ги посрещна, осигури им вкусна храна и удобно място за почивка. И двете двойки се радваха на гостоприемството на този чудесен фермер католик. По-късно тази дружба се оказа за голямо благословение на Дейвид и Беки.

Те откриха, че работата сред селяните в тази изолирана област на Пуертоинка е много възнаграждаваща. Медицинските грижи доведоха до пряк духовен интерес.

Медикаменти и медицински материали често липсваха, Дейвид и Беки решиха, че се нуждаят от самолет, който да може да лети до многото малки селца. Там имаше болни, за които трябваше да се полагат грижи. Веднъж Дейвид изненада съпругата си с една идея:

– Сладкишче, нека да отидем в щатите и да пореботим в болницата „Медисън“, в Тенеси, докато изкараме достатъчно пари да си купим самолет. Ако сключим договор с Бога да направим всичко възможно да не работим в събота, зная, че Той ще ни благослови.

ДЪЛГОТА НОЩ

– Не искам да върша онова, което правят много медицински сестри – работят в събота само за да изкарат повече пари. Ако трябва да се грижим за болните в Господния ден, ще правим това доброволно и безвъзмездно. Ако не успеем, всички пари спечелени в събота, ще принадлежат на Бога. Може би все пак ще успеем да ги убедим да ни определят работното време от събота до петък, ако е възможно.

Вземайки това решение, Дейвид и Беки се преместиха в Тенеси и започнаха работа в болницата. Бог наистина ги благослови финансово, но те трябваше да платят своята цена за това решение. Началникът определи да работят на различни етажи всяка седмица.

– Не позволяваме членове на едно и също семейство да работят заедно на един етаж – каза той. – Опитът е показал, че не работят добре така.

Един ден в спешното отделение нямаха избор и трябваше да поставят двойката да работи заедно.

Скоро откриха, че Дейвид и Беки са страхотен екип. След това Беки винаги усещаше вълнението от усмивките и сладките думи, които Дейвид ѝ шушнеше, докато вървяха из болничните коридори. Да, влюбените можеха да продължат своя роман даже и по време на работа. След шест месеца в болницата те бяха спестили достатъчно, за да си купят един самолет *Чесна 150*.

Чудесно беше и времето на подготовката за дългия полет до мисионското поле. Дейвид заедно със свой приятел закара малкия самолет в Перу, а след това се върна за Беки. Спомняше си всичко, което тя бе казала: „Та това е още един меден месец. Колко е чудесно, че сме заедно!“

Когато Дейвид и Беки се върнаха в Перу със самолета, Емерсон, любезният католически фермер, който ги бе приютил в дома си, им даде малка къщичка, в която да живеят. Тесният контакт с неговото семейство породи скъпоценна дружба. Беки и Дейвид даже нарекоха първородното си момиченце Лина – на името на милата съпруга на Емерсон. Този работлив човек ги вдъхнови да живеят вярата си така, както я живееше той. Заедно с четиримата си синове той снабдяваше с храна и медикаменти всички около тях, които бяха в нужда, практикувайки принципа на Исус от Матей 25:40: „Каквото направите на един от тези Мои най-малки братя, на Мен сте го направили“.

Тъй като разбираше нуждата от медицинска помощ, Емерсон продаде едно хубаво парче земя на Дейвид и Беки. По-късно те на свой ред го продадоха на родителите на Беки, които с тяхното медицинско умение го превърнаха в процъфтяваща клиника. Работиха там цели седем години и през ръцете им преминаха 28 000 пациенти. И това бе станало само поради добротата на един местен фермер християнин, който обичаше хората.

Лежейки на циментовия под в мрака, Дейвид разтърси глава. Сега той беше професионален пилот с дългогодишен опит, който много пъти се бе удивлявал на Божията любяща закрила. *Винаги, докато сме летели с тази маломощна двуместна машина през джунглите на Перу, докато сме кацали на лошите писти, около нас са летели и ангели,* си помисли той. *Колко се радвахме, когато носехме храна и лекарства на изолирани в далечни места работници или когато вземахме пациенти за лечение. Много малко хора познават тази радост. Обикновено те не дръзват да предприемат нещо без пари.*

Докато Дейвид летеше над перуанската джунгла, един ден Бог го впечатли с мисълта, че трябва да се научи да поддържа собствения си самолет.

– Сладкишче, за да бъдем достатъчно ефективни, трябва да се върнем в щатите за още обучение. Когато се случи някаква повреда на самолета, аз трябва да знам как да я поправам. Добри механици не се намират в джунглата.

Двойката се премести в Кентъки, така че Дейвид да може да учи авиационно поддържане в продължение на две години. Беки беше бременна и никой от тях не бе в състояние да си намери работа като медицинско лице на половин работен ден. От всичко това те научиха, че понякога образованието изисква големи жертви.

През първите няколко месеца живееха в малка каравана в щатския парк. Втората година и двамата си намериха работа в адвентната болница в Манчестър. Там се родиха двете им дъщери Лина и Катрина.

Малко преди да завърши следването си, Дейвид с един приятел работеха нещо по мотора на самолета. В ръката си той държеше чифт клещи с остри като карфици краища. Помощникът му каза:

ДНЕВНА НОЩ

– Тегли с всичка сила.

Дейвид дръпна здраво жицата, но тя се изплъзна. Не можа да се спре и клещите се забиха в лявото му око. Видя червена светкавица и падна коленете си. Веднага си помисли, че с кариерата му на летец е свършено. Очакваше да почувства течността по бузата си. Попипа, но не – бузата му беше суха...

Не можеше обаче да вижда нищо с това око. Боязливо протягайки ръка, той го докосна с пръст, като очакваше, че той ще хлътне навътре. Вместо това почувства съпротивление.

– О, Господи, не мога да повярвам! Окото ми май все още е там!

Изтича в тоалетната и се погледна в огледалото. Възкликна на глас:

– Само голяма дупка в клепача!

А острите краища на клещите бяха минали покрай окото, проникнали бяха вътре в клепача и бяха излезли от другата му страна, без да причинят сериозна повреда на очната ябълка.

Сега Дейвид си спомняше молитвата си на посвещение, която изрече тогава: „Господи, Ти си ме спасил като бебе. Сега, като по-възрастен, спаси и зрението ми. Нищо, което съм имал някога, не мога да считам за свое. Ако някога ми позволиш да летя в мисионското поле, ако ми дадеш възможност да служа като мисионер в далечни страни, посвещавам всичко, което имам, и целия си живот отново на Теб. Ако загубя живота си, това е Твой проблем. Вече си ми го давал обратно толкова много пъти. Връщал си ми онова, което трябва да съм загубил. Всичко, което си възстановил, принадлежи изцяло и само на Теб“.

След като завърши мисионската си подготовка като професионален пилот, авиационен механик и медицински работник, Дейвид започна да става все по-загрижен, като наблюдаваше авиационната програма на църквата по света. Той разбра, че се нуждае от разширяване на образованието си.

– Сладкишче, икономическата и политическата ситуация може скоро да наложи приключването на църковната авиационна програма в Перу. Сега на дневен ред идват компютрите. Търсят се квалифицирани компютърни програмисти и оператори. За да имам онова, което ще ми бъде нужно в мисионското поле, трябва да завърша професионално обучение в тази област.

Така Дейвид продължи образованието си в Съединените щати. Двата с децата се издържаха с медицинска работа. Той получи бакалавърска степен по специалността компютърни науки. Започна да работи за придобиване на магистърска степен по софтуерно инженерство. Съчетавайки задочното и присъственото обучение в продължение на шест години, в края на краищата завърши курса на обучение и се завърна в Съединените щати за дипломирането си.

Секретарят на Генералната конференция на адвентистите от седмия ден информира Дейвид, че като по-квалифициран работник го искат за служене три страни – Бразилия, Перу и Мексико.

Коя ли е Божият избор за него и Беки? Коя е най-нуждаещата се?

„Нуждаем се от твоята помощ, Боже – молеха се те. – Спомни си Твоето обещание: „Верен е Този, Който ви е призовал“! Приятелите ни карат да отчетем предимствата на Бразилия и Перу. Но ние току-що научихме, че болницата в Южно Мексико с 22 легла има нужда от администратор, който би могъл да помогне на студентите по медицина и стоматология, които доброволно идват всяка година от Лома Линда. Това изисква пилот, с когото да се лети до многото отдалечени селища в областта, за да се доставят медикаменти и да се дават съвети на тези млади работници. Квалифицирани ли сме за такива отговорности?“

„И друга молба, Господи – добави Беки, – Южномексиканският съюз казва, че сега нямали бюджет за мисионери и трябва да живеем с местната заплата от 300 долара месечно. С две малки момиченца, за които да се грижим, това ли е Твоят план за нас. Имам вяра във Филипяни 4:19: „Господ ще задоволи нуждите ви според Своето богатство в слава чрез Исус Христос“.

И така те обърнаха гръб на по-привлекателните и по-доходни места. Довериха се на Бога, Който щеше да ги отведе в Южно Мексико.

Лежейки на пода на затворническата килия, Дейвид си спомни за много от предизвикателствата и радостите, които Бог им бе дал за година и половина на служене в тази нуждаеща се област. Малкият Карлос, тяхното осиновено мексиканско мом-

ДЪЛГАТА НОЩ

ченце, им донесе огромна радост. Но щом Бог ги бе водил, защо позволи самолетът им да бъде похитен и Дейвид да бъде осъден може би за цели 14 години?

Под напора на тези смущаващи въпроси, които измъчваха ума му, Дейвид започна да си спомня скъпоценните Божии обещания. *„Знаем, че всичко съдейства за добро на онези, които обичат Бога и които са призвани според Неговото намерение“* (Римл. 8:27). *„...Защото няма нищо невъзможно за Бога“* (Лука 1:37). *„Не се страхувай, защото Аз съм с теб. Не се ужасявай, защото аз съм твой Бог. Ще те укрепя, да! Ще ти помогна! Ще те подкрепя с праведната Си десница“* (Исая 41:10).

„Достатъчно, Боже. Знам, че мога да поверя бъдещето си в Твоите ръце. Благодаря Ти за мира! Благодаря Ти, че ми помагаш да се покорявам на Твоята любов и сила!“.

Смутеният му ум намери почивка и Дейвид заспа здраво.

Отново у дома!

В отчаянието си Дейвид бе забравил специалното значение на следващия ден. Но Бог не бе забравил. Бог бе избрал да задържи американеца в затвора само още един ден, за да пригответи една изненада на любимите Си деца.

Същия ден правният съветник даде на прокурора парите за освобождаването на Дейвид. Прокурорът ги прибра. След това, отивайки при бюрата си, подписа документа, връчи го на съветника и каза:

– Обвинението е снето. Сега идете да платите гаранцията и изведете Гейтс.

Едва тогава Дейвид осъзна каква малка цена е платил – десет дни медицинска работа за един цял живот свобода. Той се радваше, че не се е поддал на изкушението на отчаянието и не е отказал да извърши най-доброто, което е можел, за да помогне на хората. До освобождението си той не бе разбрал Божия метод – че Той бе връчил ключовете на затвора в ръцете му. Бе служил на другите, без да знае, че неговата медицинска работа ще отключи вратите на затвора пред него. Пазачите изведоха Дейвид. Той мина през портите и чу как вратите се затварят след него. В този момент си спомни как чу същия звук в деня, когато бе влязъл в затвора. Внезапно осъзна, че моментът, когато можеше да влезе във връзка с човека, който бе лъжесвидетелствал срещу него е отминал. През тези десет дни той напълно бе забра-

ШПИОНЪТ

вил да го потърси. Разочарован от себе си, той разбираше, че е можел лесно да осъществи намеренията си. Защо не беше помислил за този човек? Та нали знаеше дори точното му име.

Когато Дейвид се качи в колата на правния съветник, той сподели с него това свое разочарование.

– Радвай се, че не си го направил – погледна го втренчено съветникът. – Властите са наредили той да те обвини. Понеже той е твърдял, че е контактувал с теб по време на престъплението, ти беше следен дали ще влезеш във връзка с него. Шпиони са те следили през цялото време. Но нито веднъж не са те видели да говориш с него. Ти си ходил до него през цялото време. Минавал си край него, както си се срещал със стотици други хора, но нито веднъж не си погледнал към него, нито пък той е погледнал към теб. Ако беше го запитал защо е излъгал, нямаше да си свободен днес.

Разочарованието на Дейвид се превърна в радост. „Хвала на Господа! – възкликна той. – Не само изпълнява обещанията Си и ни припомня необходимите стихове, за да насочи мисълта ни, но и отнема мисли от ума ни. Напълно забравих за този човек – от момента, когато реших да говоря с него, до момента, когато излязох от затвора. Едва тогава си спомних. Какви чудеса прави Бог с нашия ум, когато Му се доверяваме!“

Когато пътуваше през планините към дома, Дейвид едва можеше да сдържа чувствата си. В своята любов и благодарност той постоянно повтаряше в ума си: *На Този, Който може да направи несравнимо повече, отколкото искаме или мислим, според действащата в нас сила...*“ (Ефес. 3:20).

След това се размисли за любимата си Беки и за това, че отново ще види нея и децата. Десет дни му се бяха видели като десет години. Изчезна ужасната мисъл, която го бе преследвала безмилостно всеки момент, когато беше буден – 14 години в затвора. Сега съвсем скоро щеше да си бъде у дома!

Погледна датата на часовника и си спомни още нещо. Преди осем години, точно на този ден, той и Беки се бяха врекли във вярност един към друг за цялата вечност. Сърцето му подскочи от възнение. Неговият внимателен, мил Бог го водеше вкъщи точно за тяхната годишнина.

Беки не знаеше нищо за освобождаването на Дейвид. Както си стоеше и поглеждаше през кухненския прозорец, мийки чи-

ниите, видя да се приближава камион. Забеляза на вратата му служебния знак, а след това видя, че спира точно пред тяхната къща. И изведнъж се вкамени от страх: *Нима идват тук, за да създават още проблеми?*

– Боже, дай ми кураж – помоли се тя, докато бършеше ръцете си от водата.

Отвори външната врата и видя от камиона да излиза странно позната фигура. *О-о-о! Колко слаб човек! Толкова слаб!* – си помисли тя, докато го гледаше как върви по пътеката. Сякаш нарочно вървеше бавно, на малки стъпки. Изведнъж разбра кой е този човек. Втурвайки се към него, тя извика:

– Дейвид!

Той отвори ръце и тя падна в прегръдките му. Притискаха се силно един към друг и плачеха. Накрая Дейвид ѝ пошушна:

– Честит празник, сладка моя!

Тръгнаха към къщата ръка за ръка. Децата чуха шума от влизането им.

– Тати, тати – изпискаха те и се затичаха към него.

Дейвид познаваше радостта от това да бъдеш зялат от любов – от Божията любов и тази на скъпоценното ти семейство.

– Деца, милички, хайде да коленичим в кръг и да благодарим на Исус, задето е отворил вратите на затвора и е довел тати у дома! – ги хвана за ръце Беки.

– Знаех си, че Бог ще ни послуша! Той е чул нашите молитви! Тати си е у дома! Тати си е у дома! – повтаряха Карина и Лина в един глас.

След това наведоха главички и помогнаха на малкия Карлос да съгне ръце, докато Дейвид изливаше благодарността си с към техния Небесен Баша.

След като сложиха децата да спят, Беки и Дейвид разговаряха дълго тази нощ.

– Миличка моя, знаеш ли, че научих много в този затвор. Аз съм съвсем променен човек. Най-накрая разбрах, че не притежавам нищо на този свят. Всичко принадлежи на Бога. В онази затворническа килия нямах нито дом, нито семейство, нито радост, нито кола, нито самолет. Нито книги, на които да се радвам, нито компютър. Нищо нямах освен Бога и мира, който Той ми даваше, когато Му се доверявах във всичко. И единст-

вен Той ми даде свободата. Той отвори вратите на затвора и ми позволи да се върна при вас – моето скъпоценно семейство. Поради неговата милост и любов сега мога да използвам всички неща, които Той е осигурил в нашия живот. Дължа му живота си, диханието си, здравето си – всичко дължа на Него. Той притежава всичко в мен и всичко, което имам, завинаги.

Беки също добави своето хваление:

– Когато се борех с отчаянието и страха, аз също се научих на ново доверие в Него. Когато вярата ми се разклащаше, аз го призовавах и мирът идваше. Какви скъпоценни уроци на пълно посвещение ни даде Бог през тези десет дни! Толкова се радвам, че можем да зависим от Него, защото Той не само чува и отговаря на молитви, но ни дава кураж, когато всичко изглежда мрачно и безнадеждно.

Ситуацията в Южно Мексико оставаше напрегната. Ръководителите на Южномексиканския съюз оказваха натиск върху правителството да върне обратно самолета. Военните разбраха, че може да загубят тази ценна за тях машина, защото бяха получили заповед от мексиканското правителство да го върнат. Тъй като нямаха намерение да се съобразят с тази заповед, те планираха друга интрига. Решиха да вкарат Дейвид, един напълно невинен човек, обратно в затвора. За да направят това, наредиха на цяло едно село да подпише документ, в който се казва, че са видели как Дейвид използва самолета за нелегални цели, макар той никога да не беше дори кацал там. След това изпратиха призовка за арестуването му.

Един от църковните администратори се отбил в местния полицейски участък да си извади някакъв документ и там служителят му пошушнал насаме:

– Имаме призовка да арестуваме вашия *капитан*. Убедени сме, че е невинен, и затова ви съветвам да го изведете бързо отук. Изобщо не бихме желали да го видим отново в затвора. Ако не, ще трябва да го арестуваме пак и този път няма да излезе от там.

Служителите от конференцията веднага посъветваха Дейвид:

– *Капитан* Гейтс, бъдете готови да напуснете мястото, колкото е възможно по-бързо! Опаковайте вещите си, но останете у дома си. Не казвайте на никого за плановете си. Веднага щом

можете да тръгнете, обадете ни се и ние ще уредим вие и семейството ви да напуснете страната. Предлагаме да тръгнете през нощта, така че заминаването ви да не стане известно. Покъсно, след като вече сте заминали, ще ви изпратим вещите.

Със смесени чувства на благодарност и тъга семейство Гейтс напусна страната, която толкова бяха обикнали. Те се довериха на обещанието: „Ето, заповядвам ти, бъди силен и смел, не се плаши и не се страхувай, защото Господ, твоят Бог, е с теб, където и да отидеш“ (Ис. Нав. 1:9). С вяра те повериха Божието дело в Южно Мексико в други ръце, които Бог щеше да избере. Жадни, чакаха да видят Божиите планове за тях. Къде ли щеше да ги изпрати да Му служат този път?

Ангели го него

След кратка почивка при родителите си в Съединените щати Дейвид и Беки бяха призовани от съюза *Инка* на адвентистите от седмия ден да отидат в Перу. „Имаме нужда от ръководител на компютърните служби в съюза. Моля, елате и работете с нас в Лима.“

Това назначение означаваше за Дейвид почти постоянно пътуване. Спешните повиквания, изискващи неговите компютърни познания на специалист, идваха почти без прекъсване. Той беше един месец далеч от дома, един месец в службата, след това още месец навън, а след това пак обратно в службата. Това сноване оттам-насам и обратно му отнемаше скъпоценното време за семейството и за общуване с Бога.

Дали Бог искаше да го научи на още уроци за вярата и доверието? Беше ли Дейвид наистина напълно зависим от Исус и оценяваше ли близката си връзка с Него? Беше ли се научил да Му поверява целия си живот?

Един ден, докато шофираше из Лима, Дейвид излезе от един страничен път и се вля в пиковия трафик, който се състоеше от пет ленти – кола до кола. Хвърли поглед наляво и изведнъж видя дулото на пистолет, насочен към главата му. Дъхът му спря, когато го видя на по-малко от половин метър от себе си. Очакваше изстрел и това щеше да бъде последният момент от живота му. Рязко натисна спирачките, така направиха и колите зад него. Човекът с пистолета отмина напред.

По-късно разбра, че е кръстосал пътя си с този на банда, ограбваща банки, която се е опитвала да избяга. Докато те се провирали сред колите, един от тях насочвал пистолета си към шофьорите. Всяка кола или намалявала скоростта, или спирала и бандитите се шумгували напред между колите и изчезвали в трафика. Дейвид почувства Божието присъствие и Му благодари за неговия ангел.

Друг един следобед, когато шофираше из центъра на града, Дейвид получи вест: „Пратка компютри е пристигнала на Порт Калал. Моля, докарайте ги“.

Той караше из града старата товарна кола на станцията, макар че стартерът не работеше. В Лима трудно може да се намерят нови автомобилни резервни части. Начинът да се справи с проблема беше да се поправи повредата. Беше отнесъл частта на техник, който щеше да пренавие стартера. Това обаче щеше да отнеме време и тъй като нямаше друго превозно средство, трябваше да кара без стартер, разчитайки на други да го бутат, за да потегли. Като знаеше колко далеч от университета се намира в момента и колко е близо до пристанището Калал, той реши да опита. Със сигурност все някой щеше да му помогне да запали колата, след като натовари компютрите.

Нямаше никакви проблеми по пътя към пристанището. Колкото е възможно по-бързо попълни формулярите, плати митото и натовари колата със скъпата стока на стойност 70 000 долара. Тези толкова необходими уреди щяха да бъдат разпределени из цялата мисия, университета, други училища и болници. Чудеше се колко ли хора са жертвали от средствата си, за да дадат пари за тази толкова нужна техника.

Докато ги товареше, той не можеше да не чува речта на децата около себе си – мръсна, неприлична, гнусна, неподходяща за деца, както и за възрастни. Неспойни мисли изпълниха ума му. *Ако децата говорят така, какъв ли е моралът на възрастните? Калал винаги е била област на насилие и груби обnosки. А в тази част на града е още по-лошо, отколкото по пътя за университета.*

За да накара тежко натоварената кола да потегли, той помоли трима души да го бутнат. Когато стигна на улицата, напомни на Бога: *Ти си обещал, че „ангел от Господа се отълчва около*

онези, които Му се боят, и ги избавя“. И добави гласно: „Благодаря ти, Боже, че съм в кола, когато се движа из този опасен квартал“.

Само няколко мига по-късно той погледна контролното табло, където бяха светнали червени светлини. Те сигнализираха, че моторът е загрял много силно. След това нещо изпраща и колата угасна. Той можа да я избута от улицата и да я паркира на чакъла отстрани. Оглеждайки се наоколо, откри, че се намира на склона на хълм край стар изоставен автобус без колела. Вероятно е стоял тук 20 години и е свърталище на местни наркомани. Погледна часовника си – 18 ч. Бе почти тъмно.

Бързо свали връзката и палтото си, произнасяйки на глас: „Боже, бих предпочел да се намирам на всяко друго място на света, отколкото тук! Моля те, остана с мен!“ Втурна се в близкия магазин. Продавачът го изгледа, като че ли е луд, чудейки се какво търси човек като него на такава улица, и то по здрач.

– Моля ви, дайте ми малко вода за колата – изговори набързо Дейвид.

Човекът намери някаква кофа и я напълни. Дейвид я изля в радиатора. Върна се за още една кофа, изля и нея. Но радиаторът не се напълваше. Погледна под колата и видя, че водата изтича през една дупка на радиатора. Тогава разбра, че се намира в голяма беда. Нямаше начин да налее вода в колата, нямаше и стартер, а на всичкото отгоре всичките магазини в Лима затваряха точно в 18 ч. Докато стоеше, чудейки се какво да прави, чу шума от вратата на магазина, която се заключваше за през нощта. Огледа улицата, забелязвайки, че магазините вече са затворени. По пътя към близкия жилищен блок видя един човек бързо да изчезва зад ъгъла. Остана сам на улицата.

Имаше само едно разрешение: „Моля те, Боже, знаеш, че се намирам в голяма опасност. Няма начин да подкарам тази кола, а знаеш и че в нея има компютри за 70 000 долара, които трябва да бъдат използвани в Твоето дело! Отчаяно ми е нужна Твоята помощ“.

Точно тогава от автобуса излязоха двама мъже. Дейвид ги гледаше как взеха по един голям назъбен камък. Единият обиколи колата от едната страна, а другият мина от другата. Дейвид знаеше колко често стават грабежи и нападения в Лима. Само

преди няколко седмици, когато бе с едни приятели, няколко човека с тръба, верига и пистолет се бяха приближили до тях. Единият хвърли камък по него. Дейвид го видя достатъчно навреме, за да се наведе и той профуча над главата му.

Сега, стоейки край товарната кола, той знаеше, че ако такъв голям камък го удари в слепоочието, ще го убие. Разбираше ясно техните намерения. Чакаха да видят дали ще извади оръжие.

Докато бавно пристъпваха към него, Дейвид си мислеше: *Господи, Ти си ни казал да отдаваме живота си за нашите приятели, но сега става въпрос за компютри. Тези уреди не саamoto семейство. Аз не трябва да отдавам живота си заради компютрите. Да ги оставя ли? Ценя Твоето имущество, но да рискувам ли живота си заради материални неща? Ако искаш да защитиш Своята собственост, направи го. Аз не мога!*

Пристъпи една крачка назад и попадна на друг човек. *Откъде ли се взе?* – сепна се Дейвид. Миг преди това на улицата нямаше никого освен хулиганите с камъните. Дейвид почувства, че човекът поставя ръка на рамото му. Бързо се обърна. Лицето срещу него го сепна. Никога не бе виждал такова лице – съвършено, без недостатък. Забрави всичко за нападението, докато се вираше, омаян, в него.

– Животът ти е в опасност. Трябва да напуснеш това място – каза човекът.

– Знаем – възкликна Дейвид, – но не мога да тръгна. Моторът ми не е в ред, нямам стартер, няма и кой да ме бутне.

– Аз ще те бутна. Влизай в колата.

– Няма да можете! Колата е много тежка – натоварена е. Трима мъже трябваше да ме бутат на кея, за да запали. Освен това съм паркирал на чакъла, а и е нагорнище. Няма начин да успеем. Страхувам се, че тези хулигани ще хвърлят камъни и по вас.

Дейвид погледна към двамата мъже, които стояха странно неподвижни, сякаш замръзнали. *Чудно, помисли той. – Защо не се движат? Да не са роднини на Лотовата жена?*

Човекът заговори отново:

– Влизай. Аз ще бутам. Познавам тези хора. Те са много опасни. Четирима от тях живеят в този стар автобус. Току-що извършиха нападение над цял автобус хора. Щом се върнаха, видяха колата ти и искат да ти вземат товара. Дойдох да ти помогна.

Объркан от това колко много знаеше този човек, Дейвид се съгласи:

– Добре, но няма да тръгне.

Страхувайки се за живота на човека, Дейвид го наблюдаваше как стои зад колата. Двамата мъже обаче не помръдваха – просто стояха, държейки камъните в ръце. Дейвид си спомни стандартната практика на крадците и джебчиите в Лима. Ако някой се намеси да им попречи при грабеж, друг от тях идва отзад с три ножчета за бръснене, залепени между пръстите, и разсича лицето му, оставяйки кожата да виси на парцали. Тази ужасна мисъл изпълни ума на Дейвид. *Ще наскат ли това съвършено, красиво лице?* Макар да знаеше, че човекът не би могъл да бутне колата, той превъртя ключа. Почувства как колата се помести, затова включи на втора скорост. Все още изпълнен с мрачни опасения, Дейвид си помисли: *Няма да тръгне. Моторът е като замръзнал.* В този момент моторът замърка така, сякаш винаги бе работил съвършено. Натисна спирачката, а човекът извика:

– Тръгвай! Побързай! Моля те, моля те!

Дейвид свали прозореца.

– Тук, в Лима, има обичай да се плаща за услуга. Не мога да си отида, без да ви платя.

– Нямам нужда от това – каза човекът твърдо. – Върви! Тръгвай ти казвам!

Дейвид упорито настоя:

– Не, искам да ви платя.

И му връчи няколко *soles*.

– Моля те! – изрече човекът. – Бягай по-скоро оттук. Тръгвай!

Този път Дейвид послуша и излезе на главния път, който слизаше надолу по хълма. Пропътува близо два километра, преди моторът да изпращи и пак да спре. Успя да паркира обаче в бензиностанцията. Замисли се за човека, който бе дошъл да го спаси.

Съпостави фактите. Човекът със съвършеното лице се бе появил отникъде; разбираше положението, в което бе изпаднал Дейвид, и познаваше двамата престъпници и ужасното им досие, както и онова, което планираха да направят. А и какво бе накара-

ло двамата мъже да замръзнат, държейки камъните в ръце? Само свръхестествена сила – осъзна Дейвид. И само такава сила би могла да направи един човек да бутне такава тежка кола нагоре по чакъла. Всяка подробност пасваше като в красив пъзел.

Думите на Псалм 139:5 изпълниха ума му и го разтърсиха: „Ти си ме оградил и отпред, и отзад и си сложил върху мен ръката Си“. Всъщност ангел бе сложил ръката си върху раменете на Дейвид.

Благодарен, но засрамен от невъзприемчивостта си, Дейвид благодари на Небесния си Баща, задето бе изпратил мощен ангел да се грижи за Неговото бавно схващащо дете, което сякаш не можеше да разбира – даже и когато се бе помолило за помощ. Какъв Бог!

Като стигна вкъщи, Дейвид си направи известно себеизпитване. *Защо ситуацияите в живота ми, изглежда, създават проблеми на моя ангел? Страхувам се, че никога не давам почивка на ангела си. Ако ангелите спят, моят сигурно доста будуват. Нима Бог е избрал да ме поставя на предната линия на служенето където съществуват опасности? В своята любов Той изпраща ангели да се намесват, за да спасяват живота ми. Не се опитвам да създавам трудности, но рядко се колебая да приема някоя опасна мисия.*

Бог ми казва да живея чрез вяра. Изпраща ми помощ даже и когато не я заслужавам. Но какво ми пречи да осъзнавам Неговото Божествено присъствие и да постъпвам според Неговите внушения незабавно, без да споря? Какво ми липсва, Боже? Моля те, покажи ми!“

Две седмици по-късно Дейвид пристигна на автогарата в Лима след едно пътуване до Североперуанската мисия. Бе инсталирал счетоводна система, която бе съставил за техните компютри. След като бе пътувал благополучно с автобус, пристигна на автогарата по обяд. Автогарата в Лима е разположена сред града в съседство с много опасен квартал. За нещастие трябваше да премине три или четири пресечки през тази опасна част от града, за да отиде на мястото, където паркираха таксита. Носейки куфарчето си, той бе притеснен и от един нов проблем. Беше пътувал с автобуса в продължение на часове и сега се налагаше спешно да посети тоалетна. Какво да направи?

Оглеждайки се нагоре и надолу по улицата, той забеляза малък обществен клозет в една задна алея. Знаеше, че трябва да премине през доста опасно и незащитено място. Тъй като не видя никого, си помисли: *Просто ще изтичам и бързо ще се върна, без да ме забележи някой.* В същото време съзнаваше, че тази възможност е като да потопиш ранен човек в басейн с акули.

Бързо пресече алеята и даде на обслужващия на вратата 10-те цента такса. Изтича навътре, мислейки: *Трябват ми 15 сек. и изчезвам бързо.* Но някой вече го беше забелязал. Отвън се чу шум. Точно както стоеше в тази безпомощна поза, човек с червена кърпа около главата и с ръчно направен нож в ръка влезе, тичешком след него. Нямаше как да се защити. Знаеше, че човекът ще иска куфарчето му, часовника и всичко от джобовете му.

Точно когато се приближи до Дейвид с протегнат нож, грабителят се спря. Беше си помислил, че Дейвид е сам. Дейвид също мислеше, че е влязъл сам. Сега той наблюдаваше как крадецът се вира в нещо много по-високо от Дейвид. Лицето му побеля и челюстта му увисна. Отпусна ножа и го скри зад гърба си. Отстъпвайки назад, застина неподвижно.

Веднага след като свърши, Дейвид грабна куфарчето си и излезе навън. Обслужващият зяпна от изненада. Не бе очаквал да го види невредим. Затича се надолу по-главната улица. Разбираше, че още веднъж е преживял изява на присъствието на своя ангел пазител. Макар да не го бе видял, Дейвид знаеше, че крадецът бе го видял.

„Благодаря ти, Тате –шепнеше той, докато вървеше, – за привилегията да живея в присъствието Ти. Благодаря Ти, че изпращаш Своите вестители да посрещат всичките ми нужди. Благодаря ти, задето изпрати моя ангел да се „опълчи около мен и да ме избави“.

Качи се на таксито за вкъщи, но продължи да мисли за всички неща, които биха могли да разрушат тази свята, съкровена връзка с Бога. *Толкова ли съм зает с мисионската работа, че не отделям време всеки ден да изучавам Божието Слово и да се моля? Използвам ли всяка свободна минута, за да чета списания, вестници или книги, или пък да гледам телевизия и видео – неща, които биха могли да притъпят вкуса ми към духовните неща? Позволявам ли на приятели да ме отклоняват от Исус?*

Избирам ли такава храна и такива напитки, които ще запазят ума ми ясен, така че да съм буден за сатанинските опити да бъда нападан духовно? Радвам ли се на тези скъпоценни отношения, които винаги са ме поставяли в Божиите любящи ръце? И се помоли на глас: „Помогни ми, Боже, да Ти отдавам слава чрез всичко, което върша“.

Твърде много стрес

През 1990 г. администрацията на съюза *Инка* в Перу избра Дейвид за делегат на сесията на Генералната конференция в Индианаполис. Трябваше им човек, който може да превежда от английски на испански. Макар че езиковите способности на Дейвид му даваха възможност да разговаря на португалски, немски и френски, той можеше да превежда точно и бързо на испански. Испаноговорящите делегати на сесията оцениха услугите му, когато превеждаше проповедите и на деловите заседания. Тази работа обаче запълваше времето му от ранна утрин до късна вечер. Прекара така осем седмици в Съединените щати. Работеше постоянно в стресови условия.

Когато се върна у дома в Лима, почувства умора, от която не можеше да се отърси. Опънатите му нерви, негативното му отношение, липсата му на способност да се справя с нещата – всичко това го правеше да изглежда съвсем различен от обичайно оптимистичния Дейвид. Нещо не беше в ред. Сякаш се бе променил. Песимизмът му безпокоеше Беки и децата. Намираха, че е трудно да живеят с него през следващите три месеца. Сякаш мразеше всичко. Мразеше да бъде вкъщи. Мразеше да бъде на работа. Създаваше трудности на всички.

Беки подозираше, че преумората му е причинила изтощение и че може би той е на ръба на рухването. Молеше се за проникателност да разбере разтроения си съпруг и искаше от Бога решение.

Нещо, което разтърси и двамата, бе разпадането на брака на техните най-добри приятели – една мисионерска двойка, която се разведе.

Дейвид стана много чувствителен и покровителствен спрямо Беки. Страхуваше се от това, че перуанските студенти считат американските съпруги за лесна плячка. Един ден чу студент да нарича Беки на собственото ѝ име. Никога в испанското общество студенти не се обръщаха към членове на преподавателското тяло на собствено име. Това не е прието, освен ако двамата са много близки приятели. Стресираният и смутен ум на Дейвид започна да подозира този млад студент. Нима се опитваше да прелъсти Беки?

Беки му помагаше по богословие, като печаташе последното му изследване. Една вечер, когато той дойде, Дейвид отново го чу да се обръща към нея с „Беки“. Това го разгневи. Как може един студент да нарушава обичаите! Как може да се обръща към преподавател по този начин.

Отново му мина мисълта дали този човек не се опитва да се възползва от неговата съпруга? Забрави обичайната си практика да се моли във всяка ситуация. Вместо да потърси разрешение, Дейвид направи живота на Беки твърде труден.

– Изгони го от къщата. Кажу му да не си позволява подобни волности, иначе... – заплаши той.

Беки смяташе, че Дейвид като съпруг трябва да поговори със студента и да му каже: „Не ни е приятно да правиш това. Ако ще продължаваш, не идвай повече“. Когато обясни чувствата си на Дейвид, той ѝ отвърна с гняв:

– Никога повече да не си позволила на този студент да се държи така!

Никога преди той не ѝ бе говорил по този начин. Тя разбра, че стресовото му състояние го заслепява и го кара да реагира неразумно. Отнасяше към нея все по-грубо. Дори един идеален брак като техния бе изправен пред голяма опасност.

Страхувайки се, че Дейвид може би ще стигне до пълен срив, Беки се помоли Господ да му повлияе да приеме едно нейно предложение.

– Дейвид, не сме били във ваканция от много дълго време. Трябва да се отдалечим малко от работата. Можеш ли да уре-

Твърдението стрес

диш да отидем на някое спокойно място, където можем да бъдем сами и да си починем малко.

Планът ѝ подежда.

– Трябва да направя едно делово пътуване, за да приключа счетоводната отчетност в малка болница край границата с Бразилия. След като свърша тази работа, можем да останем в една от селските къщички край Амазонка. Сигурен съм, че ще можем да си наемем кану. А това съвпада и с десетата годишнина от нашата сватба. Харесва ли ти тази идея?

– О, да! Харесва ми да бъда с теб навсякъде – даже и наред Амазонка.

Оставиха една близка жена, на която може да се разчита, да се грижи за децата, а двамата отидоха на втори меден месец, от каквото толкова много се нуждаеха.

– Дейвид, страхотно е! – смееше се Беки, размахвайки веслата на кануто. – Като си помислиш каква привилегия имам – да бъда с моя Висок, Тъмен, Красив сред тази мощна река. Тук тя е широка повече от три или четири мили, а зелената джунгла и тези невероятни пъстри птички ми напомнят за небето.

– Удивляваш ме, сладкишче! Явно не си от онези „нормалните“ изтънчени и романтични момичета, които обичат вечеря на свещи. Малко са момичетата, които обичат да се разхождат из джунглата, да гребат с кану посред реката и да заявяват, че това е най-романтичното нещо, за което могат да се сетят. Как намираща такова удоволствие там, където няма нито хладилник, нито електричество, нито течаща вода и можеш да ходиш боса.

– Та точно на такова място се срещнахме, Дейвид, когато бяхме деца. Точно тези неща споиха нашата дружба. Имаме невероятни спомени. Но аз оценявам и изненадите на цивилизацията. Радвам се, когато ми подаряваш парфюми, когато ми поднасяш рози и други цветя. Ти си толкова остроумен, умееш да измисляш от онези специални малки сюрпризи – за моите рождени дни и за годишнините ни.

– Но веднъж забравих. Това беше първата година, когато се преместихме от Мексико в Перу.

– Ти се почувства ужасно, когато денят се изплъзна, без да произнесеш и дума за това. Но няколко дни по-късно, когато си дойде вкъщи по-рано, изглеждаше толкова странен. Оглеждаше

се през прозореца, взираше се на улицата, ходеше наоколо, поглеждаше отново.

Дейвид се усмихна.

– А когато ме запита „Какво става?“, казах: „А, нищо“.

– И след няколко минути видях голям камион пред къщи. А след това някакви мъже разтовариха едно пиано. Какво вълнение беше! Направи повече от реванш за забравения ми рожден ден.

– Господ ни е дал толкова много радост – каза Дейвид замислено. – Спомни си онзи съботен ден – малко преди да се оженим, – когато седяхме заедно на един хамак и направихме завет с Бога. „Ще отидем, където и да ни изпратиш. Само помогни да сме Ти верни! Ако е Твоята воля, моля Те, запази ни заедно – да стоим ръка в ръка, очаквайки Исус да дойде на облаците!“

– Да, Дейвид, и Бог ни даде мир. Когато ни е водил Той, домът ни е бил едно малко небе. Можем да Му се доверим да ни запази, докато дойде.

По време на тази кратка ваканция по Амазонка Дейвид възвърна старото си аз. Едва тогава той осъзна, че е преживял тежко изтощение. С ръце около Беки, той се помоли: „Боже, моля те, дръж ме нащрек срещу моята слабост. Прости ми, че си позволих да се преуморя. Дръж ме близо до Теб, така че никога повече да не бъда хванат в капана на такова окаяно положение“.

След почти пет години постоянни пътувания Дейвид и Беки решиха, че той не може повече да издържа на тази практика, която изисква толкова дълго да бъде далеч от дома. Семейството им се беше разраснало. Бяха осиновили още две дечица – Катина, прекрасно перуанско момиченце, пет години по-голямо от тяхната дъщеричка Лина и малкия Кристофър, също перуанец, четири години по-малък от Карлос.

През 1992 г. Дейвид помоли църковните ръководители на съюза Инка за среща.

– Много съм щастлив, че имам привилегията да работя с вас – каза той. – Обичам работата си, но съм сигурен, че се нуждая от промяна. Сега вече имаме пет деца в семейството. Тези деца имат нужда от баща вкъщи, особено двете по-малки момченца. Не трябва да жертваме духовността на децата ни заради нуждите на моята работа. Трябва ми промяна. Може би бих могъл да

Твърде много стрес

преподавам в университета. Ще се радвам да върша каквото и Бог да поиска, но само да имам повече време да бъда вкъщи със семейството си.

– Съжаляваме, но понастоящем трябва да съкращаваме персонал. От 90 заплати за чужденци, определени за нашата дивизия, сме принудени да одобрим само 22. Нямаме на разположение от никъде другаде фонд за заплати. А много се нуждаем от твоите умения и опит в работата, която вършиш сега. Компютърни специалисти много трудно ще дойдат тук.

– Разбирам проблема ви – увери ги Дейвид. – Обаче след много молитви ние смятаме, че Бог ни е показал убедително да не продължавам да се занимавам с тази стресова работа, въпреки че изпитвах удоволствие да я върша през тези пет години. Децата ни почти не виждат баща си. Те се нуждаят и от двамата си родители. Вярвам, че най-доброто нещо, което мога да направя за тях, е да моля за постоянно завръщане в Щатите. Чувствам нужда да усъвършенствам университетското си образование и квалификация по компютърно софтуерно инженерство.

След като взеха това решение, Дейвид и Беки се почувстваха облекчени и изправени пред нови предизвикателства. Тази нощ те говориха няколко часа, след като сложиха децата да спят.

– Сигурен съм, че Бог има специални планове за нашето семейство в бъдеще. Зная, че Той ще ни даде да видим чрез вяра онова, което другите виждат само с очи. Уверен съм, че под Неговото ръководство ще видим силата и водителството Му. Нашата част е да се съсредоточим върху Неговата воля, а не върху онова, което хората ще ни кажат. Искаш ли да се научим да различаваме изключително на Неговото Божествено всемогъщество?

Беки облегна глава на рамото на Дейвид.

– Готова съм да отида навсякъде, където Бог ни изпрати. Вярвам, че Той ще ни насочи към службата, която ще ни даде безкрайни възможности, вместо безбройните проблеми тук. Не е ли възхитително да виждаш как Той отваря врати и се грижи за отстраняване на пречките? Нямам търпение да откроя онова, което Бог е планирал за нас.

Пог ново ръководство

Когато завърши специализацията си по софтуерно инженерство през 1993 г., Дейвид влезе във връзка с д-р Съливън Лашли, президент на *Карибския Юниън Колидж, Порт-оф-Спейн, Тринидад*.

– Много се нуждаем от вас като ръководител на компютърните служби, но имаме един проблем – каза президентът. – Нямаме бюджет за вас.

– Можете ли да намерите някой друг да върши тази работа – попита Дейвид.

– Нямаме никой, който да е обучен и опитен като вас.

– Мога ли да дойда като работник от ДАС [Доброволна адвентна служба]? Ще ми осигурите ли дом за седемчленно семейство и някаква заплата, за да имаме с какво да се храним? Ако, да, ще бъдем радостни да приемем поканата ви. Работим за Бога, а не за пари. Знаем, че Бог ще снабди нуждите ни, когато вървим напред.

И Бог отново се намеси. След тримесечна работа внезапно се оказа на разположение бюджет, отпуснат за служител от чужбина, и колежът го даде на Дейвид. Така той започна да преподава в Карибския Юниън Колидж в Тринидад, а също и да работи като ръководител на компютърната служба за територията на Карибския съюз на Църквата на адвентистите от седмия ден. Често пъти водеше със себе си студентите на пътешествие,

за да му помагат да инсталира софтуер в различни места из територията на съюза.

Понякога се налагаше да лети до Джорджтаун, Гвиана. Когато придружаваше служители от администрацията на съюза при посещенията им във вътрешността на джунглата, Дейвид започна да осъзнава големите нужди на американските индианци (особено на племената акауайо и арекуна, които живееха около планината Рорайма). Тази част на Северозападна Гвиана е много отдалечена, заобиколена е от обширни джунгли и опасни реки, от стръмни планини и безброй водопади. Тук се събират границите на три държави – Венецуела, Бразилия и Гвиана.

На това място Дейвид откри индианците дейвис. Тези хора, потомци на стария главатар Оукуа, който бе говорил с ангел много пъти във видение, изглеждаха по-благородни от другите индианци. Чрез наставленията на ангела главатарят ги беше научил на много библейски истини, които те все още следваха. През 1911 г. един храбър мисионер – О. Е. Дейвис – беше изпълнил обещанието, дадено на главатаря Оукуа за един бял човек, който ще дойде с „черната книга“, за да ги научи на повече неща за Бога и за небето. Макар че живял само кратко време, те обикнали Дейвис и приели неговите учения.

За разлика от другите индиански племена, сред които Дейвис бе работил в различни страни, тези индианци не просели, а давали. Давали на другите щедро от онова, което имали.

Дейвид научи от един мисионер, че в селото Кайкан никога не бе живял мисионер. Когато се завърна у дома, каза на Беки и децата:

– Чудно ми е колко ли от тези индианци умират от липса на медицинска и духовна помощ? Какво голямо благословение би бил един самолет за достигането на много от тези недостъпни села.

– О, сладкишко! – възкликна Беки. – Така ми се иска да сме там! Можем да помогнем толкова много на тези мили хора!

След няколко години служене в Карибския Юниън Колидж Дейвид намери следните редове, написани от неизвестен автор:

„О, моли се не за лесен живот, моли се да бъдеш силен! Моли се не за задачи, равни на силите ти, а за сили, равни на задачите ти. След това извършването на твоята работа няма да бъде чу-

до, а ти ще бъдеш чудо за хвала на Този, Който те е направил такъв, какъвто си.“

– Беки, моля те, прочети този текст и след това искам да си поговорим. Имам една идея.

Напрегнатият начин, по който Дейвид изрече това, подсказва на Беки, че той има да сподели нещо специално.

**Адвентната църква край пистата
в Кайкан.**

– Ние работим в чужбина вече почти 16 години. Започнахме като доброволци. По-късно работихме почти четири години на местна национална заплата. Сега сме благословени с добра заплата за чужденци, както и с редица предимства. Бог ни е благословил с пет деца, които скоро ще се нуждаят от академично или колежанско образование. Те са нашата първа отговорност.

Последва пауза. Сърцето на Беки започна да бие по-бързо, докато очакваше той да продължи.

– Бог ми възложи да стана мисионер сред индианците дейвис във вътрешността на Гвиана, в селцето Кайкан. Гвианският съюз няма бюджет за тази област. Чувствам се призван от Светия Дух да стана доброволец още веднъж. Но как ще успеем да се справим с нашите пет деца?

– Предлагам да вземем нашето голямо семейство във вътрешността на джунглата, без средства за оцеляване в едно диво селище, както моите родители направиха в Перу и по-късно в Африка? Сестрите ми и техните семейства последваха примера им. Вярвам, че и ние ще можем.

– С теб вече бяхме решили да си отидем у дома в щатите догодина. Смяташ ли, че можем да отложим нашето завръща-

не за една година и да експериментираме с Бога? Вярвам, че това е времето да посветим напълно живота си на Него. Нека да обсъдим това с децата. Бог може да снабди всичките ни нужди и на 200 мили навътре в джунглата. Имаме ли желание да поемем този риск и да зависим напълно от Него? Няма да казваме на никого за нашите нужди и да видим Бог какво може да направи. Скоро ще разберем, дали Той ни казва истината. Не е ли време да се уверим сами?

– Да, със сигурност, сладкишко! Нашият Бог, Който владее Вселената, може със сигурност да се погрижи и за едно седемчленно земно семейство. Децата ни трябва да разберат от опит дали Бог наистина е реален, преди да напуснат дома и да отидат в колежа – добави Беки. – Те ще се научат да живеят семпло, както ти аз като деца. И те като нас ще намерят истинско щастие в служенето.

Дейвид говори със своя шеф – председателят на Съюза.

– Решиме да се върнем в щатите. Но преди това искаме разрешение да отидем в Гвиана за една година като доброволци и да занесем Божията вест сред индианците дейвис в селцето Кайкан.

– Защо не останете тук още една година? Нямам представа откъде можем да намерим преподавател по компютър – погледна го умоляващо председателят.

– Сигурен съм, че Господ ще задоволи нуждата ви от преподавател. Можем да се завърнем направо в Съединените щати, но по-скоро бихме желали да поработим като доброволци в Гвиана за една година.

Председателят неохотно се съгласи.

– Това е важна работа. Те наистина имат нужда от това. Ще ви освободим.

Тази вечер, докато се хранеха, Дейвид съобщи новината на децата.

– Звучи велико, тате, като истинско приключение – Катрина винаги търсеше нещо ново.

Едно от момичетата добави скептично:

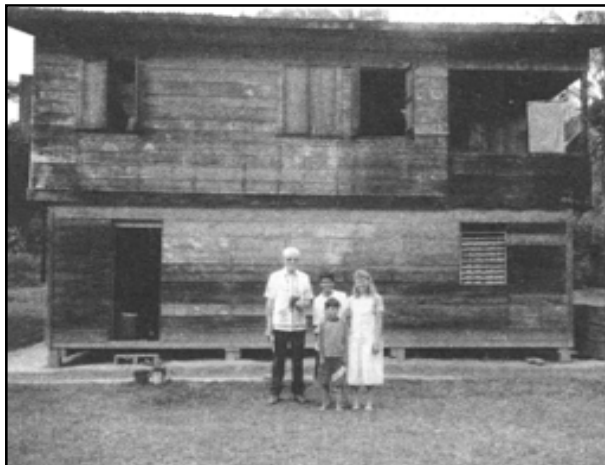
– Без електричество? Без течаща вода? Без баня? Ще можем ли да живеем така?

Без да обръщат внимание на въпроса ѝ, другите се намесиха единодушно.

– Кога започваме да опаковаме, тати?
– Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще уредя да прелетим до Джорджтаун. Тъй като няма пътища, които да стигат до Кайкан, ще трябва да наемем полет със специално обучен пилот, който да кацне на писта в гората, за да навлезем във вътрешността.

Дейвид сподели мечтата си със своите роднини в Щатите по

Къщата, построена за семейство Гейтс в Кайкан.

**От ляво на дясно: Джей Лентри, Карлос,
Крис, Беки.**

електронната поща. „Планираме да установим медицински мисионерски пост на доброволни начала сред индианците дейвис“ – писа той. Сестрата на Беки – Бетси – и зетът Тед Бъркдорф, които живеяха в Чолу-

чила, Калифорния, решиха да се присъединят към тях за известно време.

В деня, в който Дейвид получи последния чек, емоциите му натиснаха „бутона“ на паниката. Нима скачаше от скала? Какво беше това – дързост или вяра? Без да получава вече пари от някъде? Той се помоли: „Боже, моля Те, дай ми увереност, мир и доверие“. Незабавно в ума му проблесна стихът в Еремия 33:3: „Призови Ме и ще ти отговоря, ще ти покажа неща, велики и чудни, които не си знаел“.

Той запази всички самолетни билети за полета до Щатите, ако открият, че това не е Божият план за тях.

– Това е един тест за Теб, Господи – каза той високо. – Ако не искаш да ни храниш и да оправяш нашите финанси, ние ще

Подписване

си отидем у дома. Но в сърцето си мисля, че ще използваме тези билети само за кратко посещение вкъщи някога.

Хората от Кайкан чуха, че мисионерско семейство може да дойде в селото им, но не повярваха на добрата новина. Когато пристигнаха в Джордтаун, семейство Гейтс се обади на селцето по късовълновото радио: „Идваме! Още едно семейство с техните три деца ще дойде скоро“.

След като семейството пристигна в Кайкан, посрещането, което им устройоа, ги трогна истински. Хората от селото бяха наредили малки стълбове от пистата по целия път до църквата, обкичена с цветя от джунглата. Над църковната врата бяха поставили голям надпис, който гласеше: **ДОБРЕ ДОШЛИ В КАЙКАН!** Цялото село от 150 жители се беше събрало на пистата, за да ги посрещне. Един хор пя, докато семейство Гейтс крачеше към църквата.

– Чувствам се като цар Давид, влизащ в Ерусалим с ковчега на завета – пошушна Дейвид на Беки. – Президентът на страната не би бил посрещнат по-добре. Тези хора наистина имат нужда от мисионер. Колко сме благословени! Чувал съм за мисионери, които са били убивани или по тях са били хвърляни камъни от хората, на които са дошли да служат. Това е наистина посрещане „с червен килим“.

Беки и Дейвид се просълзиха, когато те, децата и роднините им бяха заведени при специално подготвени столове. В продължение на два часа слушаха един много добре планиран концерт.

След това хората от селото заведоа семейството в малка къща близо до реката, подобна на техните собствени домове. Усмивайки се, един от тях каза:

– Пригответе я за вас. Надяваме се да я харесате.

Кръщение в Кайкан.

Знаейки, че хората в джунглата често пъти живеят в една къща по няколко семейства, те се натъкнаха вътре. Възрастните се усмигнаха, като огледаха наоколо претъпканото пространство, но децата си помислиха, че е доста забавно да се търкалят всички заедно по пода. Малкото долапче не съдържаше храна, затова те си легнаха малко гладни.

На следващия ден хората се сетиха, че техните мисионери едва ли имат какво да ядат. От всяка посока на селото започнаха да пристигат хора, натоварени с чували, пълни с банани, папая, кореноплодни зеленчуци – от всеки вид храна, която имаха.

Един от тези, които донесоха храна в къщата, беше Клод Анселмо, който незабавно предложи услугите си. На добър английски, той каза:

– Бях полицаи в Джорджтаун, но поради проблеми в дома се завърнах в моя истински дом Кайкан. Ще се радвам да мога да ви помогна да се устроите и да свикнете със селския живот. Ако има нещо, което мога да направя за вас, моля, кажете ми!

Скоро Клод стана дясната ръка на Дейвид. Грижеше се за много от подробностите, които щяха да останат неуредени без него.

Като медицински работници, мисионерите веднага забелязаха нуждите на хората от медицинска помощ. Макар че правителството поддържаше малка здравна служба в селото, здравният работник, който я обслужваше, имаше само няколкomesечно обучение, а липсваха и много лекарства.

„Трябва да започнем с подпомагане на здравния работник в неговата дейност“ – заключиха те.

Край малкия им дом течеше красива река с чиста, бистра вода. Тя служеше за готвене, къпане и пране. Един извор наблизко осигуряваше вода за пиене (макар че те все още вземаха предпазни мерки, като добавяха дезинфектант). Тоалетната се намиреше на двора. Отначало готвеха, както и другите селяни – цепеняха си дървата и използваха огнище навън. Скоро обаче разбраха, че жените губят много време по този примитивен начин. Затова Дейвид осигури една печка с газ пропан, която ускоряваше готвенето и им осигуряваше повече време за служене. Слънчеви панели зареждаха 12-волтовата им батерия, която даваше електричество за УКВ- радиото им и светлина през

нощта. Един инвертор осигуряваше електричество за лаптопа и за шевната машина на Беки. Децата имаха обширно място за игра – джунглата и реката до тях.

След няколко месеца престой в Кайкан Беки каза на Дейвид:

– Обикнах това място. Радостта ми идва и от това, че виждам как нашите деца ценят един важен факт – открили са, че щастието не идва от нещата, а от служенето на Господа. Те излъчват радост и задоволство от живеенето по този прост начин.

– Да бъда майка и учител, да търкам дрехите на една дъска край реката, да плувам на алуминиевата лодка, която използвате, за да стигнем до малкия магазин отсреща – всичко това е много забавно, когато работим заедно.

Както мисионерите, така и хората от селото осъзнаваха нуждата им от по-голям дом. Под ръководството на Клод хората от съседните села се присъединиха към тези от Кайкан, за да сечат дървета, да приготвят от тях дървен материал със своите верижни триони и да помогнат при изграждането на дома. Приземният етаж се състоеше от една голяма кухня и трапезария, плюс стая, която щеше да се използва като клиника за преглеждане на пациентите. На горния етаж имаше специална всекидневна с големи ъгливи прозорци без стъкла и четири спални. Мъжете построиха външно ограждение за душ специално за Беки.

Зетът на Дейвид, Тед изработи леглата, долапите, шкафовете, пейките и една маса. Той постави също и варели, в които да се събира дъждовната вода и да я отвеждат направо в кухненския умивалник.

Всички деца от семейство Гейтс и Бъркдорф съдействаха за изпълнението на проектите. Помагаха в съботното училище, водеха църковните дейности, когато беше нужно. По-големите момичета използваха музикалните си дарби и умения, за да организират един младежки хор. Децата от селото обичаха да пеят.

По време на тази първа година се наложи една от учителките в кайканското начално училище да напусне преди края на учебната година. Селяните дойдоха при дъщерята на Дейвид и Беки – Лина – и при нейната братовчедка Хеди – и двете 14-годишни.

– Искате ли да преподавате на нашите деца?

Лина и братовчедка ѝ приеха предизвикателството. Всеки ден те посвещаваха скъпоценните ученици на Бога, молейки се

за мъдрост. И Бог благослови техните усилия. Когато учебната година завърши, главната учителка каза на Беки:

– Кайканското начално училище излезе на първо място по успех на изпитите само поради вашето отлично преподаване, момичета.

По-късно и втората им дъщеря Карина, както и братовчедка ѝ Кристън и тяхната приятелка Сара Ерик също помагаша в училището.

– Трябва да научим хората на някои практически начини да се грижат за своето тяло – предложи Беки на сестра си Бетси.

– Да, те нямат познания за здравните принципи и за предпазването от болести. Нека да направим план за здравни курсове, които да траят по шест месеца. Ще им преподаваме като екип. Тъй като и Тед е медицински работник, може също да се включи.

Курсовете, които мисионерите провеждаха, се оказаха много успешни. И други жители от околността чуха за тях. Те изминаваха дълъг път всяка неделя в продължение на много седмици, за да завършат обучението.

Нещо повече, Беки преподаваше музика, а започна дейността си и клуб „Изследовател“ за по-малките. АДРА осигури шевни машини, управлявани с педал, които Беки използваше, за да учи жените да шият. Освен собствените си дрехи, жените се научиха да шият и униформи за малките изследователи.

– Толкова е възбуждащо да виждаш радостта в очите на тези мили хора, когато животът им става все по-осмислен от новите им умения! – възкликна Беки пред Дейвид един ден.

Няколко месеца по-късно родителите на Дейвид дойдоха да помогнат. Баща му незабавно започна обработването на почвата и планирането на градина. А медицинските умения на майка му ѝ дадоха възможност да помага в клиниката. Една събота, след като бащата на Дейвид беше проповядвал, Клод Анселмо ги посрещна навън.

– Ако бяхте направили днес един призив, аз щях да отдам живота си на Бога.

Семейство Гейтс се беше молило за този момент и се радваша много, когато наблюдаваха как бащата на Дейвид кръщава Клод в реката няколко дни по-късно. От този ден нататък Клод

Погледа на Бога

упражняваше още по-мощно влияние за добро над селото. Той беше и много почитан от органите на властта. Винаги когато семейство Гейтс напуснеха Кайкан, той се грижеше за дома им и се справяше с много от проблемите в селото.

Когато слухът за мисионерите се разпространи, започнаха да идват хора с молби и от други села.

– Можете ли да дойде в нашето село и да обучавате и нас.

Имаме нужда и от медицинска помощ.

– Къде живеете? – попита ги Дейвид.

– Недалеч оттук. Само на четири дни път в тази посока – отговориха те, посочвайки към покритите с гъста джунгла планини.

Дейвид не можеше да си представи как ще ходи, изкачвайки планини и пресичайки планини в продължение на четири дни, за да остане един ден и после да се връща обратно още четири дни. Осем дни, без да свърши нещо!

Точно тази нужда – от придвижване – бяха предвидили Дейвид и Беки в Гвиана. Без пътища и плавателни реки една авиационна програма беше почти незаменима. Те мечтаеха и се молеха за самолет и в резултат Бог ги подтикна да вървят напред с вяра и да мечтаят за още по-големи перспективи. Това бе истински християнски живот чрез вяра и Бог им показваше как действа с хора, които живеят по желаните от Него стандарти.

Разждането на ГАМАС

– Беки, има само едно решение – самолет – каза с убеждение нейният съпруг пилот. – Но точно сега нямаме достатъчно пари да купим дори лекарства и храна.

Беки и Дейвид се молеха за Божието ръководство. Трябва ли да пристъпят напред с вяра?

– Господ ще отвори пътя – заключи Дейвид. – Първо трябва да влезем във връзка с правителството и да подготвим почвата за една авиационна програма.

Отначало официалните власти отхвърляха молбите му. Но той не обърна внимание на техните „не“-та и попита:

– Какъв формуляр да попълня?

– Този.

И му връчиха едно листче. Той бързо го попълни.

– Какъв тест трябва да взема?

Взе и теста.

Направи всичко, което изискваха, и завърши с разрешителното за търговски пилот в Гвиана, макар че това му отне почти година.

– Е, Беки – докладва той, – положих основата. Но нямаме пари да започнем авиационна мисионска служба в Гвиана. Все още обаче в ушите ми звучи обещанието: „Верен е Този, Който ви е призовал, Който и ще извърши това“.

– Разчитали сме на това обещание много пъти досега и сме успявали. Не можем да го изхвърлим от употреба – усмихна се спо-

койно Беки. – Имам внушението, че преди да се установим задълго в Гвиана, трябва да отидеш до щатите да купиш един самолет. Имаме 5 000 долара спестявания там от парите, които Генералната конференция ни даде за преместване на нещата ни от Тринидад и Тобаго. Нека с Божията помощ да купим с тях един самолет, макар че ги бяхме планирали за непредвиден случай.

– Права си, сладкишче. Като слушам колко много болни хора по селата умират само защото няма начин да бъдат транспортирани до болница, смятам че ето това е истински непредвиден случай. Макар 5 000 долара изобщо да не стигат за самолет, знам че Бог ще ги умножи. Да, ще отида!

Тя го прегърна силно.

– Ти и Бог имате такава фантастична връзка! Знам, че Той обича да отговаря на твоите молитви.

Вървейки напред въз основа единствено на Божиите обещания, Дейвид отпътува към дома си в Съединените щати. След като пристигна у родителите си, купи един брой от списанието наречено „Покупко-продажби на самолети“, в което имаше обяви за хиляди самолети в продажба. Изчете го много внимателно, разгледа всяка обява, която би могла да отговори на неговата мечта за идеален самолет в джунглата.

– Какво търсиш, Дейвид? – го попита баща му.

– Търся да купя самолет.

– Само с 5 000 долара! Абсурд с толкова пари!

– Това не е мой проблем, татко. Най-напред трябва да намеря самолета. След това Бог е отговорен да осигури парите. Мисля, че намерих точно каквото търсех. Ще телефонирам на собственика още сега.

Дейвид обясни от какво се нуждае и защо. Човекът отговори:

„Ако дойдете и го видите, и смятате, че ще може да служи за вашата мисионска работа, ще ви сваля много от цената.

Дейвид постави слушалката и обяви:

– Отивам да видя самолета.

– С какви пари отиваш да го купиш? – попита отново баща му.

– Татко, това не е мой проблем. Моята работа е да намеря подходящия самолет и след това да очаквам Бог да ми осигури парите. Щом имам нужда от Него, Бог ще спази обещанието

Си: „Моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според богатствата на славата Си в Христос Исус“.

Лицето на бащата все още излъчваше въпрос.

– Добре, татко. Може би трябва да обясня. Знам, че това не е обичайният начин да се постъпва в такива случаи. Нормално приетият е да имаш парите, преди да купиш самолета. Също така пилотът има само една-единствена работа – да кара самолета. Няма друга отговорност.

– И така, как планирате все пак да действате? – попита баща му учуден.

– Избрали сме да живеем напълно чрез вяра, като се уповаваме на това, че Бог знае как да задоволи нашите финансови нужди. Той знае нуждите ни по-добре, отколкото ние самите. Разбира се, аз не съм против други, които действат, като планират предварително точен бюджет. Но тъй като ние избрахме да сме *мисионери доброволци и нямаме постоянен месечен доход*, върху който да изграждаме бюджета си, се налага да разчитаме само на Бога. Решили сме, че Бог разбира много повече от финанси, отколкото ние. Той е способен да ръководи нашата работа и Му е приятно да се грижи за децата Си. Вече е правил такива големи работи. Чели сме за онова, което е направил с Джордж Мюлер, с Хъдзън Тейлър и с много други, и Му се доверяваме, че ще направи същото и за нас. Така че основаваме решенията си на Неговите обещания. Възнамеряваме да вървим напред чрез вяра, за да видим какви нови врати ще отвори пред нас.

– Разбирам, синко. Майка ти и аз сме съгласни, че трябва абсолютно да се доверяваме на Бога и чрез вяра да отдадем всичко за Него.

Зетят на Дейвид – Бил Нортън, – който стоеше наблизо, чу този разговор. Дейвид го попита:

– Искаш ли да дойдеш с мен да изберем самолета? Разстоянието от Калифорния до Северна Каролина е доста дълго, бих искал да имам компания.

– Да, разбира се, ще ми бъде приятно.

В деня, когато тръгнаха за Северна Каролина, родителите на другия зет на Дейвид – Тед – му казаха:

– Имаме някакви спестявания в банката. Ще ни бъде прият-

но да ти дадем един заем без лихва, за да купиш този самолет. Можеш да ни ги върнеш, когато Бог ти даде парите.

Така че Дейвид тръгна с някакви пари в джоба си. И с тези пари той успя да купи самолета.

– Този самолет се нуждае от солиден ремонт – заключи той, когато го огледа. – Но макар че почти всичко трябва да се подновява, цената е добра. Виждам, че има големи възможности. Ще отлетя за Кентъки. Трябва да направим там основен ремонт на мотора. След това е необходимо да се боядиса, да се направи нещо по металния корпус и да се инсталира радио.

Докато се работеше по ремонта на мотора, студентите декемврийски ветрове брулеха неотопления хангар. Сам и самотен в продължение на месеци далеч от дома и мръзнец на студа, Дейвид почувства, че го залива голямо отчаяние. Цяла вечер се бори с мрака в себе си, докато мъчително свързваше кабели и завиваше гайки.

Това не е нормално за мен, помисли си Дейвид. Спомняйки се за своята мощна Крепост, той представи случая си пред Господ: *Мили Исусе – стенеше той вътрешно. – Ако този голям мрак е нещо, причинено от неприятеля, моля Те, отнеми го от мен.*

Само 60 сек. след това откри, че си пее и отново е пълен с нормалния си ентузиазъм. След като преживя мрака на отчаянието, Дейвид осъзна, че неговият оптимизъм и радост са ежедневни дарове от Господа.

На следващата сутрин, все още бликащ от радост, внезапно го осени идея. Защо не изненада семейството си и не прекара Коледа с тях в Кайкан? Да, това щеше да изисква известна финансова жертва, но семейството решително си го заслужаваше. Няколко телефонни разговора и всичко беше уредено. Резервира последното място в седмичния полет за Кайкан. Не каза на никого за пристигането си.

Беки изтича до пистата да посрещне самолета, за да изпрати поща за Дейвид. Това беше тяхната втора дълга раздяла от двадесет години насам и той страшно ѝ липсваше. Когато самолетът кацна, една от американските жени я попита:

– Този там не е ли Дейвид Гейтс?

Сърцето ѝ подскочи, но тя бързо отговори:

– О, не може да бъде! Той няма да си дойде за Коледа тази година. Все още е в щатите, защото работи по самолета.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Когато обаче нейният Висок, Тъмен и Красив се показа от самолета, тя ахна, изтича към него и се хвърли в прегръдките му. Двамата заедно тръгнаха надолу по пътеката, за да изненадат децата.

Месец след това Дейвид се върна в Съединените щати, за да вземе самолета от Кентъки и да отлети до университета „Андрюс“ в Бериън Спрингс, Мичиган. Там ръководителят по поддържането на андрюския авиопарк – Брукс Пейн – поработи заедно със студентите, за да довършат окончателно ремонта на самолета. Брукс се чувстваше особено развълнуван да бъде част от това мисионско начинание и посвети много часове извънредно време, за да бъде извършената работа от най-високо качество. Докато поставяха нова облицовка, нови спирачки, нови колела, ново табло, нови кабели и фиксираха корозията, посвещението на Дейвид всади в тях желание за мисионска авиация. Монтираха също и УКВ-радио.

Един човек, който чу за проекта на Дейвид, се отби в хангара. Дейвид му обясни:

– Като силно модифициран самолет, този двуместен *Чесна 150* ще бъде идеален за работа в джунглата.

Самолетът можеше да каца с къс пробег, имаше кратко време на излитане и други подобрения. Големите гуми му даваха възможност да каца на всякакъв терен.

– Може ли и аз да помогна в този проект? – попита човекът, докато вадеше чековата си книжка.

Започнаха да идват суми и от много други източници. Три месеца след покупката на самолета заемът към семейството на Тед бе напълно изплатен. Дейвид възкликна:

– Бог пак подейства! Вървим напред с вяра и водите наистина се разделят! **ГАМАС** – Гвианската адвентна медицинска авиационна служба скоро ще бъде реалност!

Накрая обновяването на самолета бе приключено. Дейвид се усмихваше, докато оглеждаше красивата бяла машина с жълти и червени ивици, черни регистрационни номера и зелени букви (цветовете на гвианския флаг).

– Голяма работа свършихте, момчета! – каза той на студентите. – Новият и мощен мотор и високите крила правят от този самолет идеално средство за медицински евакуационни операции.

– Уредили ли сте всичко с гвианските власти? – попита екипът на „Андрюс“.

– Не. Но бъдещето е в Божиите ръце. Срещаме големи пречки в провеждането на този проект в Гвиана. Светското правителство не е много благоприятно настроено към идеята за мисионски самолет, действащ във вътрешността. Те още не виждат какъв „капитал“ може да бъде за тях църквата с възможностите си да им помогне за подобряване на качеството на живота в джунглата. Досега отговорите им са били „не, не и не“. Но аз се доверявам на Бога. Той доведе нещата дотук и вярвам, че ще извърши още велики неща, за да постигне целта Си.

– Разкажете ни за вашите планове, след като Бог разреши проблемите.

Студентите проявяваха дълбок интерес.

– Имаме три цели. Първо, безплатна медицинска евакуационна служба. Ще откликваме на всеки спешен медицински случай и ще транспортираме пациентите до най-близката болница. Второ, ще предлагаме здравна просвета. Много малко хора познават основните принципи за здравословен живот. Трето, вярваме, че ключов фактор в нашия успех е комуникацията. Всяко село с писта да има и радио, така че пациентите да знаят кога ще пристигнем.

– Какъв тип писти използвате за кацане?

– Дължината варира от 300 до 500 метра. Всичките те изискват умение за така наречения „бушпайлът“ – пилот, който може да каца на писти сред гора. Някои от тях са доста опасни, когато се намокрят. Други са подложени на течение и силни ветрове и са безопасни сутрин, но са трудни за кацане вечер.

– Ясно, ще срещате доста предизвикателства. Радваме се, че вие и Бог сте заедно в това дело. А и ние се постаряхме много, за да нямате проблеми с този самолет.

– Благодаря ви много, мили хора. Нуждая се от вашите молитви за мъдрост и безопасност. Дойде време да отлети с този самолет за Гвиана. Ще остана два дни да попълня бордовия дневник и някои документи. Лейф Аен [работник, неотдавна

завършил авиационното училище по поддръжка на самолети в „Андрюс“] ще бъде мой съпилот по време на пътуването. Той ще пътува с мен до Гвиана, за да остане там като доброволец. Ще спра само да прекарам уикенда с моите родители в Илинойс и след това тръгваме за Южна Америка.

От Маями до Кайкан

Съседи и приятели се събраха около самолета на поляната във фермата на семейство Гейтс. Силният глас на бащата на Дейвид сега трепереше, когато той се помоли: „Благодарим ти, Боже, заедно осигури този самолет. Изпрати Твоите ангели да се грижат за Дейвид и Лейф по време на многото часове летене до Южна Америка. Поверяваме тях и този самолет на Теб, за да работят за Божието дело в Гвиана“.

Изпробвали вече самолета, Дейвид и Лейф потеглиха в 18 ч. На първата спирка за гориво в Чатануга в 22.30 ч. те напълниха не само резервоарите в крилата, но и своя 60-литров метален резервоар. Хубавото време направи продължаващия през цялата нощ полет до Орландо, Флорида, много приятен. Там се приземиха в 5 ч. сутринта, спаха пет часа и след това се отпавиха към международното летище Опа Лока в Маями. Делова работа в Маями им отне целия понеделник следобед. Рано сутринта във вторник те отново презаредиха самолета с гориво. Понеже имаше затъмнение поради военно учение, наложи се Дейвид да претърси парите на много слаба светлина. Сутринта в 7 ч. самолетът се отдели от земята и те бяха вече на път за Стела Марис – малък остров на Бахамите.

Докато летяха над Насау, по радиото се чу глас от контрола по трафика: „Оставили сте си паспорта в Маями“. Дейвид незабавно провери багажа отзад и намери документите. Смути се от вестта.

Докато презареждаха в Стела Марис, Лейф даде назаем на Дейвид пари за горивото, така че той да не търси куфарчето си из багажа. По-късно през нощта, когато кацнаха на остров Грандтърг, Дейвид измъкна багажа, за да потърси споменатото куфарче, което съдържаше парите. Внезапно бе обхванат от паника. Възкликна:

– Лейф, оставил съм си портмонето в онзи затъмнен офис с две хиляди долара в него. Повечето от местата, където ще зареждаме, не приемат кредитна карта за заплащане.

Дейвид почувства, че му прималява на стомаха, докато потегляха за Пуерто Рико. Говори много на Бога през този самотен четиричасов ношен полет. „Небесни Татко, Ти контролираш целия проект въпреки моите човешки провали и недостатъци. Ако съм оставил портмонето си в Маями, Ти се справи с този проблем. Ти знаеш дали е намерено и дали все още парите са в него. Почивам си в Твоите ръце.“

Отново го заля увереност чрез Божието Слово. „Тогава те извикаха към Господа в смущението си и Той ги спаси от бедствието“ (Пс. 107:13).

Веднага щом кацна на международното летище в Сен Хуан, Дейвид се отправи към телефона. Знаеше, че авиационната корпорация в Маями е отворена двадесет и четири часа. На въпроса му дежурният отговори: „Да, мениджърът изпрати съобщение, което гласи: „Портмонето на Дейвид Гейтс е намерено на масата, където е платил горивото. Отворих го, видях парите и незабавно ги прибрах в сейфа. Нека г-н Гейтс да телефонира сутринта, за да уредим как да ги получи“.

Изпълнен с благодарност и хвала към Небесния Отец, Който продължаваше да се грижи за Своите несвършени деца, Дейвид спа много добре тази нощ.

На следната сутрин говори с мениджъра в Маями. Момичето му каза, че ще преведе парите чрез пощенски запис. „Ще изпратя портмонето в Пуерто Рико незабавно – каза тя и добави: – Ще се справим с въпроса без допълнителна такса за вас. Така постъпваме с клиентите си.“

Макар че изгуби един ден от пътуването, за да чака пристигането на записа, Дейвид се радваше на Божиите благословения и се възползва от предоставеното време, за да купи някои

запаси и храна за пътуването. Знаеше, че го чакат дълги полети, докато пристигне в Гвиана в петък.

Пощенският самолет, който доставяше пощата, имаше закъснение и не пристигна чак до 22 ч. в четвъртък, така че Дейвид и Лейф можаха да потеглят едва в 12. 30 ч., след което се отправиха за Мартиника. Голям облак пепел от изригването на вулкана в Монсерат ги принуди да променят курса на полета и го направи петчасов. Завършиха пътя си този ден с красив залез във Форт дьо Франс. Тук Дейвид трябваше да презареди, да види бюлетина за времето и да попълни документите на полета, говорейки френски с испански акцент.

На следващата спирка на остров Санта Лучия той трябваше да прелети над две високи вулканични планини. Адреналинът разтърси нервната му система, докато летеше на почти 1000 метра над върховете. Самолетът бе подмятан нагоре и надолу от турбулентни течения, идващи от вулканите. „Благодаря ти, Боже, задето Твоите мощни ангели летят заедно с нас“ – се помоли той с благодарност.

По-късно утешителни точки светлина се появиха в мрака по крайбрежието на Сейнт Винсът. Накрая Дейвид видя светлините на Гренада през мъглата и облаците под самолета. Беше много развълнуван, когато на хоризонта започна да се появява крайбрежната линия на Тринидад.

– Тук съм живял цели три години на това летище съм се научи да летя,– каза Дейвид на Лейф. – Отдолу е долината Маракас, където учех в колежа на Карибския съюз.

Кацнаха в 21.30 ч. Докато чакаха на митницата и за проверка на паспортите, той позвъни на своя стар шеф и приятел Роланд Томсън, касиер на съюза. Той веднага дойде да види самолета и помогна за презареждането. Покани двамата пилоти да прекарат останалите няколко часа от нощта в дома му.

Отлетяха в 6.30 сутринта и кацнаха в Гвиана три и половина часа след това. Точно преди да се приземят на малкото летище в Джорджтаун, Дейвид обясни на Лейф:

– Ще бъде цяло чудо от Бога да получим разрешение за летене до Кайкан. Обикновено това отнема седмици или дори месеци след пристигането на самолета. А толкова много искам да си бъда у дома за приключването на учебната година. Моята

дъщеричка Катрина завършва осми клас. А и племенничката ми Кристън също. Нека се помолим.

След като кацна в Джорджтаун, Дейвид забеляза как няколко механици и пилоти ги наблюдават с особен интерес. Администраторът на летището заповяда:

– Паркирайте самолета си в онзи отдалечен ъгъл, ето там. Май няма да лети много дълго.

– Може и да сте прав, но всъщност аз не вярвам, че ще стане така – сериозно му каза Дейвид. – Вярвам, че ще летя с него веднага. Може ли да го паркирам тук, докато говоря с директора на Гражданска авиация?

– Защо?

– Искам да летя към вътрешността на страната днес.

Всички се изсмяха.

– Никога не сме чували подобно нещо. Даже и когато ние докарваме самолети в страната, трябва да чакаме два или три месеца. Със сигурност днес няма да летите!

По пътя към офиса на Гражданска авиация Дейвид се помоли да се изпълни за него Божието обещание: „Чрез Бога ще извършим велики дела“ (Псалм 108:13). Вътре в офиса той изложи своето искане пред помощник-директора.

– Наистина не мога да ви позволя да летите – отговори му той. – Нямате нужния опит.

– Летял съм десет години в джунглата.

– Не, не! Имам предвид, че се нуждаете от повече опит в Гвиана.

– Вече съм кацал в Кайкан най-малко десет пъти както с Исландер, така и с *Чесна 206*. А като съпилот с пилоти от въздушната таксиметрова компания. Запознат съм както с маршрута, така и с пистата. Защо трябва да имам повече от десет пътувания.

– Имате нужда най-малко от двадесет, преди да свикнете.

– Боя се, че след като имам двадесет полета, вие ще кажете, че имам нужда от четиридесет. Моля, бих искал да говоря със самия директор.

– Е, имате късмет. Директорът днес е тук, но и той няма да ви разреши да летите.

– Мога ли все пак да го видя, моля?

Дейвид отиде в кабинета на директора, молейки се, докато вървеше. Първите думи на директора прозвучаха по същия начин:

– Не, съжالياвам, но не мога да ви позволя да летите. Нужен ви е повече опит. Трябва да отхвърля молбата ви, защото полетът е твърде опасен. Необходими са ви най-малко двадесет пътувания.

Чувствайки се малко обезкуражен, Дейвид, отправи бързо още една молитва към Бога за ръководство и настоя:

– Не бих искал да ми се сърдите, но имам още един аргумент в своя полза. Семейството ми живее в Кайкан и дъщеря ми, и племенничката ми завършват осми клас в понеделник. Бях в шатите за известно време. Моля ви, ще бъда много щастлив да видя семейството си и да присъствам на приключването на учебната година.

– Искате да кажете, че семейството ви не живее в Джорджтаун?

– Не, семейството ми живее в Кайкан. Това е селото, в което е домът ни. Пистата е до къщата ми.

Познавам я много добре.

– О, това променя всичко. Нямах представа, че семейството ви живее там. Вашата увереност е очевидна и заразителна. Имате моето разрешение да летите. Но, моля, бъдете внимателни! Ето подписвам ви формуляра. Можете да тръгнете още днес.

Дейвид вървеше с разрешителното в ръка и с молитва на хвала в сърцето. Челюстта на администратора на летището увисна, когато Дейвид помоли:

Дейвид, Джой Александър и Клод Анселмо на работа по самолета Чесна 150.

– Моля, презаредете самолета с гориво, докато попълвам бордовите документи.

Връчи на контрольора по въздушния трафик разрешителното си, подписано от директора на Гражданска авиация. Никой не можа да проумее как така му е позволено да отлети за вътрешността на страната още същия ден, когато е пристигнал в Гвиана. Но Дейвид знаеше, че Бог може да промени нещата. Когато неговият самолет се отдели от земята, силна молитва на благодарност и хвала се издигна към небето, „защото за Бога няма нищо невъзможно“.

Дейвид лети два часа над джунглата, разпознавайки ориентирите по пътя. Започна да слиза над Кайкан и очите му се изпълниха със сълзи. На пистата го чакаше цялото село. А преди да разкопчае колана си и да излезе от самолета, повечето от хората вече го бяха наобиколили и се опитваха да го прегърнат едновременно. Те образуваха широк кръг около самолета за специална благодарствена служба на Бога, Който бе направил възможно всичко това.

Гласът на Дейвид потреперваше на няколко пъти, докато изливаше своята благодарност и радост пред Бога, че медицинският самолет най-сетне е у дома, в Кайкан. Джунглата откликна с хваления към чудния Бог, на Когото тези индианци служеха. Беки си представи, че чува и гласове на пеещи ангели.

Точно двадесет минути преди настъпването на съботата те паркираха самолета до манговите дървета.

Дейвиското индианско училище

Доставянето на самолета показва, че Бог все още обича да върши чудеса. Но нали тази машина трябваше и да действа? Горивото в Гвиана, особено във вътрешността на страната, е изключително скъпо. Чрез вяра обаче Гвианската адвентна медицинска авиационна служба (ГАМАС) започна транспортирането на пациенти до болниците и обратно.

Всеки път когато Дейвид харчеше пари за храна, медикаменти или гориво, някой, който летеше със самолета, оставяше някакво дарение, като казваше: „Чувствам се подбуден да дам това за разходите ви“.

Тази процедура на получаване и даване все повече започваше да пуска корени в ума на Дейвид. *Даването е всъщност получаване! Така е, когато Бог е твоят Финансист.*

Веднъж дойде особено голяма сума пари.

– Да не сме направили нещо погрешно? – запита той Беки. – Не можем да похарчим цялата сума за нуждите, които имаме, защото тя ги надхвърля. Дали Бог не иска да ни каже, че трябва да мислим и да действаме в по-голям мащаб, да направим нещо повече за тези хора?

– Така ми изглежда. Забелязах, че тийнейджърите се нуждаят от училище, след първоначалното (от 1 до 5 клас) и прогимнази-

ята (от 6 до 8). Виждам в тази област и липса на училище, което да подготвя младите хора за служене. Мотаят се безработни. Някои си навличат бели – Беки завъртя ръка в кръг. – Толкова много от нашите младежи в тези села се отдалечават от Божията църква.

– Точно така! Имат нужда от специализирано учебно заведение с пансион. Нека построим едно – ентузиазмът на Дейвид растеше все повече и повече. – До 1963 г. мисионери поддържаха процъфтяващо училище край Паруима. Когато новото правителство дойде на власт, всичко беше затворено. Семейство Тол беше принудено да се евакуира и да затвори училището през 1964 г. Трябва да разгледаме това място. На по малко от миля е от селото. Знаем, че почвата там е изключително плодородна. Всичко се хваща.

Посрещнати от усмихнати лица.

Винаги човек на действието, Дейвид уреди да отлети за Паруима. Той направи няколко кръга над селото, за да извести да го посрещнат на пистата, построена от Уилям Тол преди много години. Вгледа се в красивата панорама долу – селото бе изградено на полуостров, обкръжен от три страни от черната, но чиста река Камаранг, чиито води бяха тъмни поради дърветата и корените им по бреговете ѝ. След това закръжи над онова, което някога е било училищен двор със сгради. Можа да забележи няколко занемарени здания и едно по-голямо, което трябва да е било мисионерският дом. Като фон на всичко се издигаше величествената планина Рейн и отвъд – девственият лес.

Докато кацаше, Дейвид говореше с Бога: „Боже, дай на тези хора ново разбиране и водителство. Сега се виждат само разрушения и развалини. Никакви млади хора – само джунгла. Но Ти можеш да промениш всичко това“.

Дейвуско училище

Вече на земята Дейвид уреди среща със селския съвет на Паруима. Тъй като тук говореха на диалект, който той не знаеше, доведе със себе си един приятел, Алберт Антъни, от Кайкан, за да му превежда.

– Бихте ли желали да имате тук библейско училище? – запита той съвета.

– Да, искаме! Но откъде да намерим учители?

– От същото място, откъдето ще дойдат парите. Бог ще трябва да извърши чудо. Но въпросът ми е готови ли сте да направите всичко онова, което трябва – да поработите усилено?

– Ще ни платите за дърветата, които ще отсечем, и за това, дето ще ги направим на дъски – заяви говорителят и определи сумата.

– Чакайте! – прекъсна ги Дейвид. – Това е във ваш интерес и за вашите деца. Не съм дошъл тук с каквито и да било пари. Ако искате училище, ще си го построите! Ще ви осигуря гориво и верижни триони, но вие ще трябва да го построите. Господ ще задоволи нуждите ви.

– Ами, тогава ще ни платите само труда и...

– Не, не, не! Не говорим за плащане на труд и въобще за изкарване на пари. Въпросът е искате ли това училище, или не го искате.

Членовете на съвета оживено заговориха помежду си. Преводачът на Дейвид го информираше за общата насока на разговора. Дискутирали как всяко село си има стандартни ценоразписи за услуги и как на всеки трябва да бъде платено. Дейвид отново ги прекъсна:

– Вижте какво, хора! Ако наистина искате да спечелите училище, то ще трябва да вложите труд. Вие осигурявате труда. Аз ще осигуря горивото и екипировката. Откровено казано, още нямам и достатъчно пари. Знам само, че Бог ще снабди всичките ни нужди. Винаги го е правил. Но, ако не искате да осигурите труда, ще отида в друго село.

Жените, младежите и децата, които чакаха около сградата на кметството, слушаха много внимателно. Дейвид чуваше как хората отвън викат през отворените прозорци на членовете на селския съвет. Попита Алберт:

– Какво казват?

– Жените казват на мъжете: „Не ставайте глупави. Не сме

**Първата нова сграда на дейвиското
индианско училище.**

имали тук училище от 30 години. Ако не искате да дадете вашата част, няма шанс да имаме вече училище“.

С тези „инструкции“, идващи от хората отвън, не след дълго членовете на съвета стигнаха до решение:

– Ще дадем труд. Ще извършим нашата част.

– Чудесно! –

възкликна Дейвид. – Това ваше решение ще бъде печелившо, щом работим заедно с Бога.

Дейвид и членовете на съвета си стиснаха ръцете.

– Сега нека да планираме заедно. Първо, трябва да поправим старата голяма къща, която е била изградена през 50-те години. Тя ще бъде подходяща за спални помещения на момчетата и на учителките. След това по-малките къщи могат да станат спални помещения за момчетата, за учителите и за семействата. Изглежда, че покривите текат и подовете не са много безопасни, но с вашите умения да поправяте, те могат да бъдат използвани за известно време, докато изградим по-голямо здание.

Подтикнати от идеите и вярата на Дейвид, те се помолиха Господ да ги ръководи и да им даде мъдрост за изпълнението на този план. След дълги дискусии Дейвид обобщи проекта, който бяха одобрили.

– Първото здание ще има два етажа. Горният етаж ще бъде отначало спалнята на момчетата, на долния ще има три класни стаи и два малки офиса за учителите. Второто здание ще бъде християнски център с класни стаи за обучение по библейската програма и на приземния етаж – църква. На втория етаж ще се помещават библиотеката и аудиовизуалният център, както и още няколко класни стаи.

Дејвуконгилотско училище

Месец преди да започне първата копка, работниците от селото разчистиха мястото от храсти и го оградиха. На 4 октомври 1997 г. голямо множество изпълни църквата на адвентистите от седмия ден на хълма над реката. В 15 ч. следобед някои хора дойдоха от Паруима до училището, а други с канута пристигнаха на мястото на строежа. Присъстваха и всички, дошли за богослужението, ознаменуващо първата копка.

Дейвид, последният говорител в богослужението, обяви:

– Това училище ще работи по Божия план. Всички студенти ще работят, както и Христос е служил и служи на хората.

Помнете, това е Божие училище!

Само когато вървим напред чрез вяра, Бог ще направи така, че „гърнето с олиото никога да не пресъхне“.

Много младежи от околните училища ще имат възможност да получат академично и практическо обучение в една насочена към Христос обстановка. Моля ви, молете се всеки

ден за този вълнуващ проект.

Строежът започна незабавно. Отсякоха в джунглата нужните дървета, направиха ги с верижните триони на груб дървен материал. Влаченето на тежките талпи на много мили до мястото на строежа беше бавна и мъчителна работа. Но хората от Паруима работеха с любов и с вяра, че Бог ще задоволи нуждите им. Всичко вървеше добре, а фондовете продължаваха да пристигат.

Докато работата по изграждането на училището течеше, Дейвид продължаваше своята напрегната летателна програма.

Църквата в Паруима.

Компанията в Джорджтаун, която го снабдяваше с авиационно гориво, му позволи да пълни резервоарите си, когато му е необходимо, при условие, че ще плаща в края на месеца.

Беки и Дейвид заедно с ученици отиват на църква.

В продължение на няколко месеца пристигаха достатъчно фондове и покриваха всички сметки за горивото. След това дойде един месец, когато сметка от 1 000 долара за гориво трябваше да се плати след два дни. Дейвид провери баланса в банката, но откри само 200 долара. Изтегли сумата и се обади по Интернет на баща си с въпроса дали би могъл да получи някакви допълнителни дарения. Отговорът беше отрицателен, но дойде с насърчителната новина, че те ще направят този въпрос специален предмет на молитва още същата вечер. Когато Дейвид се

свързва по радиото с Кайкан, за да поиска и техните молитви, неговият зет Тед даде и своя дал от 100 долара. Все пак това беше далеч от нужните 1 000.

Обезпокоен, Дейвид се помоли: „Господи, Ти притежаваш всички източници. Можеш да снабдиш нашите нужди още преди настоящия момент. Знаеш, че аз нямам достъп до никакви фондове, освен онези, които Ти ми изпращаш. Ако не получа парите, за да платя сметката, ще бъда принуден да не летя със самолета и да спра работата в Паруима. Защо ни доведе толкова далече, а след това спиращ работата? Не си ли Ти, Който владееш добитъка по хилядите хълмове? Възможно ли е да не

Дејвидовото писмо до Дејвидовско училище

можеш да осигуриш нужните фондове за работата този месец?“

Мир завладя ума на Дейвид, когато си спомни, че „Бог има хиляди начини да задоволи нашите нужди, за които ние не знаем нищо“. Спа добре тази нощ. Рано сутринта се събуди и започна да товари. Отново се помоли: „Господи, дай ми мир! Знаеш, че ще се съглася да спра работата, ако това е Твоята воля. Обаче отказвам да вярвам, че Ти си ме водил дотук – толкова далеч, – а след това ще позволиш на едни фондове да спрат всичко“.

Той избра 1 Царе 17 гл. за изследване сутринта и прочете за Елисей и вдовицата и за ежедневното подновяване на нейния запас от масло. Внезапно една мисъл завладя ума му: *Дали като вдовицата съм преброил добре всичко, което имам? Но, Господи – започна да спори той, – нямам нужда от масло, имам нужда от пари в брой.* Не можеше да отхвърли внушението, че трябва още веднъж да пресметне какво има. *Няма смисъл – спореше той със себе си. – Вече знам какво имам, нали току-що ги изтеглих от банката.* Но понеже това убеждение беше толкова силно, той реши да не му се съпротивлява. Щеше просто още веднъж да преброи парите и толкова. Чувстваше се странно. Отвори куфарчето и взе плика от банката. Изненада се, като

Кръгли сламени стаи за децата от Детското съботно училище.

видя много двадесетачки и две банкноти по 100 долара, които не беше забелязал преди. Дейвид преброи отново и отново парите и не можеше да повярва на очите си, че общата сума е 1050 долара – повече от достатъчно, за да плати сметката за горивото.

Дейвид падна на колене. Сърцето му преливаше от радост. „Боже, благодаря Ти, заедно изпрати Твоите ангели да поставят

тази пари тук. Ти отново си осигурил всичко!“ Отваряйки Библията си, той прочете на глас: „О, душо моя, благославяй Господа и не забравяй нито едно от всичките Му благоденствия... Който насища с блага душата ти, така че младостта ти се подновява като на орел“ (Псалм 103:2, 5). „Хвалете Господа за Неговата доброта и за чудните Му милости към човешките чеда!“

Той веднага се свързва по радиото със семейството си, а също и по Интернет с баща си, като съобщи на всички новината за извършеното чудо.

Младата жена, която получи сумата, за горивото, направи следния коментар:

– Господин *Гейтс*, обичаме да работим с вас, защото винаги редовно си плащате сметките.

Бог винаги бива почитан, когато Неговите чеда са в състояние да платят сметките си навреме – *помисли си Дейвид*.

Шест месеца по-късно Дейвид извести на хората от околността: „Пригответе се за започване на учебните занятия. Временните сгради вече са поправени и макар новата сграда още да не е готова, Господ скоро ще ви осигури учители“.

– Как може училище да започне да работи без учители? – питаха скептично родителите.

– *Научил съм един урок от Господ. Няма значение какво имате или какво нямате. Това, което има значение е, че вие правите онова, което Бог иска от вас.*

Бог е отговорен за последиците – не аз, нито вие. Нека да обявим началото на учебната година и да видим какво ще направи Бог.

Всяка сутрин учениците и учителите ще работят във фермата, в градините, в кухнята или ще чистят двора на училището. Родителите ще осигуряват храна за децата, докато градината започне да дава реколта. Учебните занятия ще бъдат следобед. Ще се изучават английски, испански, религия и музика – заключи Дейвид.

Две седмици преди началото на учебните занятия, Бог внуши на две млади френски двойки – семействата Готен и Матио от Гваделупа и Мартиника да дойдат като учители при временни условия за първата година. Когато хората видяха как Господ осигури учители, възбудата в Паруима достигна връхната си точка.

Дейвиското индианско училище

Всяко семейство посвещаваше един ден от седмицата за изграждането на училището. Виждайки вече края, те отделиха цяла една седмица през април, за да завършат последните детайли от двуетажната училищна сграда. Бъдещите ученици дойдоха четири месеца по-рано, за да засадят фермата, да почистят земята, да поправят съществуващите сгради и да построят временни със сламени покриви за кухня и склад. Дейвид докара със самолета 100 кг ориз 50 кг белен грах и 50 кг брашно – всичко това дарения – за обяд на доброволците. Бог трябва да се е усмихвал на Своите щастливи деца, когато те се подготвяха за церемонията по освещаването на първата сграда.

Седмица по-късно Томсън, секретарят на Карибския съюз, и други посетители от университета „Андрюс“ отлетяха за Паруима за първата копка на християнския център и библиотеката. Представяйки отдела „Глобъл Уишън“ към дивизията, Томсън изрази своята благодарност за извършената работа и подари голяма финансова помощ от съюза за започване на евангелизаторска работа.

След деветнадесет месеца труд дейвиското индианско училище в Паруима отвори официално врати в средата на октомври 1998 г. за 31 ученици – единственото такова училище в Гвиана от 30 години насам. Тези посветени ученици пионери, внимателно подбрани измежду много кандидати, дойдоха от седем селища в джунглата. Четирима чуждестранни преподаватели и трима членове от местния персонал – всички доброволци – посветиха себе си, решени да осигурят солидно християнско образование на тези бъдещи мисионери. Всеки ученик щеше да работи четири часа сутрин и да учи четири часа следобед.

Понеже училището не вземаше такса за обучение, все още оставаше всеящ големият въпрос: „Как да изхранваме учениците?“ Повечето от тях бяха от селищата в джунглата, а някои, които идваха от Венецуела, трябваше да извървят големи разстояния през планините, така че не можеха да носят много храна. Нито пък родителите им можеха да им осигуряват храна всяка седмица. Знаейки, че Бог трябва да има някакъв план, мисионерите се молеха.

Когато се събуди на следната сутрин, Дейвид си спомни, че бе срещал една жена на име Норма Томас, регионален предста-

вители на СИМАП – неправителствена организация, която осигуряваше храна срещу труд на американските индианци, желаещи да подобрят селата си. Дейвид отиде да я посети. Като сподели с нея проблемите, пред които бе изправено училището, тя се усмихна:

– Господин Гейтс, миналата седмица получихме повече от 100 тона храни от Норвегия – в тях има голямо разнообразие от продукти. По отношение на тукашните проекти сме просто отчаяни да намерим къде да разтоварим това голямо количество храна. Сигурна съм, че нашата организация ще одобри отпускането на храна за първата ви учебна година, докато фермата започне да произвежда сама храни. Ще поискам да осигурим храна за всеки ученик, а също и да платим за чартърните полети до Паруима.

Преди обещаните доставки да започнат да пристигат, храната в училището наистина привърши. Учениците и персоналът се помолиха, искайки Бог да задоволи нуждите им. В същия ден пристигнаха няколко канута, носещи храна, изпратена от загрижени родители. Без тези посветени родители учениците щяха да гладуват. Следващата седмица пристигна самолетът с 350 кг храни. Бог бе чул и бе отговорил на молитвите.

През първата година Дейвид направи почти 1 000 часа полет. Лошото време му пречеше да се приземява всеки ден. Летеше в събота само когато имаше извънредни медицински случаи или пък да изпълни своето обещание за проповед в някое село. През дните, когато летеше, той прекарваше от 5 до 9 часа във въздуха, понякога извършвайки до 17 полета на ден. През нощта падаше изтощен на леглото.

Кой плащаше сметките за горивото? Бог подбуждаше много хора да осигуряват нужните фондове.

Как Бог използваше този малък самолет, за да отваря врати за Евангелието? Много селяни имаха враждебни чувства към адвентистите от седмия ден. В едно от селата хора бяха хвърляли камъни по посетилите ги адвентисти, докато те не напуснаха селото. Дейвид изпита същото отношение, когато кацна, за да отведе пациент на лекар. Един ден пасторът на друга протестантска църква в селото дръзна да се приближи до самолета.

Дејвисковото училище

Преди да отлети, Дейвид го заговори:

– Пасторе, бихте ли били така любезни да ни водите в молитва, преди да отлетим?

– Аз ли?

– Да, нали сте пастор?

– Пастор съм – потврди той. – Да наведем тогава глави за молитва.

И той се помоли Бог да благослови брат Гейтс, неговия самолет и пациента.

След този случай пасторът идваше редовно. Дейвид винаги го канеше той да се помоли.

По-късно и пасторът на църквата „Алелуја“ дрзена да дойде поблизо. Дейвид и него покани да произнесе молитва. Тези постоянни контакти ставаха все по-приятелски и по-приятелски. Накрая Дейвид попита дали може да се срещне със селският съвет в това некога враждебно село:

– Възможно ли ще бъде да ви донеса една серия от видеофилми? Ние ги наричаме НЕТ’95. Нашият библиески работник, също американец, ще ви донесе и видеопроектор, голям екран и генератор. Говорителят Марк Финли представя библиеските истини по много интересен начин. В продължение на пет седмици ще ви представим цяла серия от евангелизаторски проповеди.

В миналото хората може би сяха да хвърлят камъни по Дейвид, но сега селският съвет гласува единодушно с “да”. След това првиот пастор, за когото вече споменахме, вдигна ръка.

– Ще донеса всички столове от моята църква, за да може събраието да се состои – обяви той.

Всяка вечер жителите на селото препълваха залата. При заклучителния филм от видеосеријата околу една трета от хората се крстиа. Много от тях дойдоа от споменатата протестантска църква, но пасторът нямаше нищо против. Той попита Дейвид:

– Дали бих могъл да взема назаем този видеопроектор някой ден?

– Пасторе, ще бѣда щастлив да ви го дам, по което време искате.

Така Бог употреби уважението, любовта, любезноста и медицинската работа със самолета, за да отвара врати. Една ве-

чер вкъщи по време на домашното богослужение Беки каза на Дейвид:

– Бог вече е отворил широки възможности и предизвикателства пред нас. Бяхме решили да Го поставим на изпитание, за да видим дали наистина спазва обещанията Си. Наистина цялото ни семейство от опит е съгласно с думите на ап. Павел в Римляни 4:21: „... Като сме напълно убедени, че това, което Бог е обещал, е силен и да го изпълни“.

Неприятности в мрака

Няколко седмици по-късно Дейвид и голямата му дъщеря Кати отлетяха за Джорджтаун с дълъг списък от неща, които трябваше да се направят. Когато деловите им работи в града привършиха, те се отправиха към административната сграда на Гвианския съюз, за да отговорят на кореспонденцията си по електронната поща. След като се стъмни, те взеха такси, за да отидат до Дейвиската мемориална болница, където имаха квартира за през нощта.

– Моля ви, оставете ни пред магазина, който е на няколко пресечки преди болницата. Трябва да купим нещо за вечеря – каза Дейвид.

Носеха в ръце малки пликкове с храна, а Дейвид здраво стискаше своето куфарче и бързаха да преминат късото разстояние от магазина до болницата. Дейвид бе вървял по тази улица много пъти, но сега почувства крайно безпокойство. Дали неговият ангел се опитваше да му каже нещо? Пред себе си забеляза трима младежи, които бе виждал и преди – от този вид хулигани, които често тормозят минаващите по улицата. Вървейки бързо, той се огледа назад, но не видя никой да ги следва.

Заобиколиха ъгъла и видяха светлините на болницата. Дейвид се отпусна и каза на Кати:

– Имаме само около двадесетина метра до вратата. Толкова съм благодарен за нашите ангели пазители, които вървяха с нас през мрака. Обичам обещанието: „Ангел от Господа се опълчва около тези, които Му се боят, и ги избавя“.

Секунди след това няколко удара с бухалка се стовариха отзад върху главата му. Той загуби равновесие и политна напред.

Кати изпищя. Някой отзад я сграбчи и я удари по главата. Дейвид стисна още по-здраво куфарчето, докато другият човек се опитваше с тръскане да го измъкне от ръката му. Храната от пликчетата се разпиля около тях. Хвърляйки поглед нагоре, той видя първия мъж да удря Кати с едната ръка и да държи дървена бухалка в другата. Още един удар се стовари от дясната страна на лицето му. Разпозна човека, когото бе видял, докато вървяха. Кати пищеше все по-силно. Със свободната си ръка Дейвид я грабна за ръката и я вдигна. Почувства, че тя не трябва да се отделя от него. Започна да вика: „Помощ!!!“, надявайки се охраната на болницата да го чуе.

След като видя, че не е в състояние да измъкне куфарчето от ръката на Дейвид, вторият нападател започна да претърсва джобовете на панталоните му. За щастие Дейвид ги беше изпразнил, преди да тръгне по тъмната улица. Точно тогава една кола мина наблизко и светлините ѝ го осветиха. И двамата нападатели бързо изчезнаха. Охранителите на болницата, както и някои медицински сестри, чули виковете, бързо излязоха и изтичаха към тях.

– О, това сте вие, доктор Гейтс! И дъщеря ви! Съжаляваме!

Титлата „доктор“ идваше от годините, когато Дейвид учеше в Карибския Юниън Колидж в Тринидад.

Те помогнаха на Дейвид и Кати да влязат вътре, дадоха им първа помощ и извикаха полиция. Когато тримата служители пристигнаха, болката в главата на Дейвид беше започнала да намалява. Д-р Лара попълни медицински формуляри.

– В състояние ли сте да дойдете в пикапа, за да разкажете откъде сте купили храната и пътя, по който сте вървели – попита полицейският служител.

– Да, мисля, че да...

Когато полицейската кола стигна до началото на пътя им, една пресечка по нататък, Дейвид видя същите трима мъже да си стоят спокойно, като че нищо не бе се случило.

Неприпомнени в мрака

Посочвайки ги, Дейвид каза:

– Това са хората, които ни нападнаха.

Колата закова на място, полицаите изскочиха светкавично и след минути престъпниците с белезници на ръцете бяха наточени отзад. Отправиха се към полицейския участък. При по-добро осветление Дейвид идентифицира двама от тях като своите нападатели. Макар да отричаха, че имат нещо общо, Дейвид даде пълно изявление за онова, което се бе случило. Третият заподозрян беше освободен, а другите двама бяха задържани.

– Много съм уморен и не се чувствам добре. Вече е 1.00 ч. Моля, заведете ме в болницата, за да мога да поспя.

– Ще направим това, ако се върнете утре с дъщеря ви за по-нататъшен разпит.

На другата сутрин след закуска охраната, която бе видяла хората осветени от светлините на колата, заедно с Кати и Дейвид взеха такси и отидоха в полицията. Полицаите заведоха всеки един поотделно в стаята, където бяха престъпниците. Гвианският закон изискваше обвинителят да идентифицира обвиняемия, като пристъпи напред и докосне съответната личност. Тази процедура ужасяваше Кати, която бе съсипана от преживения стрес. Тя заплака и не можеше да отговаря на многото въпроси. Дейвид се помоли „Господи, дай ѝ кураж“.

Полицейският служител позволи на Дейвид да дойде в стаята, за да ѝ помогне. След няколко минути тя се възстанови, завърши показанията си и ги подписа.

След цялото това изпитание те отидоха в една сладкарница и се отпуснаха на столовете. За да възстановят енергията си, пиха ананасов и черешов сок.

– Тати, защо нашият ангел снощи не се намеси? – попита тихо Кати.

– Сладкишче, понякога Бог допуска болки и загуби. Не мога да отговоря на въпроса ти. Но някой ден ще разберем, както и Йов, че Божията поддържаща сила никога не отпада, щом просто Му се доверяваме. Той не ни е напуснал, нито ни е изоставил, макар и двамата да почувствахме ударите по главите си и да имаме синините по тялото. Нека да се молим както Еремия: „Излекувай ме, о, Господи, и ще бъда излекуван; спаси ме, и ще бъда спасен, защото Ти си моята хвала“ (Ерем. 17:14).

Животът в едно село в джунглата

Дейвид и Беки бяха изправени пред постоянната опасност от най-лошата болест, причинявана от паразити в тропиците – малария. Тя бе станала почти епидемия в Кайкан. И за да бъде положението още по-лошо, трябваше да се разграничава от коя от двата типа малария страда пациентът, за да може да му се приложи правилно лечение. Плазмодиум вивакс се лекуваше с хлорокин и примакин, докато Плазмодиум фалципарум – един много по-сериозен и често пъти фатален тип малария – се нуждаеше от хинин и още други лекарства.

Една вечер около полунощ се събудиха от почукване на вратата. Изплашен глас извика:

- Ингрид пак повръща.
- Идвам веднага – отговори майката на Беки
- Ще дойда с теб, мамо.

Двете жени си сложиха панталони и обувки, за да се запазят от змиите.

Един нов жител на селото – Ерол – и неговата съпруга Ингрид, родители на едногодишната Тиза и двумесечното бебе Николета, бяха дошли в селото Кайкан преди няколко месеца, за да постанат заедно със сестрата на Ерол, Лусита, и нейния съпруг Фриман, които имаха три деца. Всички те живееха в мал-

**Ингрид в кома, причинена
от маларията.**

ка къщичка, широка около четири метра и половина и дълга шест метра.

Ингрид беше болна от тежка форма на малария. Беше толкова зле, че не можеше да кърми бебето си. Скоро и малката Тиза бе заразена, а след това и Фриман, съпругаът на Лусита. Преди време Фриман беше боледувал в продължение на месеци. Бе станал толкова слаб и жълт, че Дейвид го бе отвел със самолета в джорджтаунската държавна болница. Сега Фриман отново се бе разболял и трепереше от студ като лист.

С толкова много болни малката къщичка на Лусита изглеждаше като болница. Ингрид постоянно повръщаше. Малката Тиза гореше от високата температура. Тъй като Ингрид не можеше да задържи лекарство, Беки и майка ѝ започнаха да ѝ вливат течности интравенозно.

На сутринта Ингрид изглеждаше по-добре, но слабостта на Фриман го правеше неспособен да стигне дори до пистата. Понеже никой не знаеше по кое време Дейвид ще се върне от полет, двама мъже опънаха един хамак на дълъг прът и занесоха Фриман до медицинската сграда близо до пистата. Дейвид се върна твърде

Тед Бъркдорф обработва крака на Лейф – един от ухапаните от отровна змия.

късно, за да отлети отново за Джорджтаун същата вечер. Флоренсия Петерс, местната здравна служителка, му определи място за почивка и Лусита прекара цялата нощ при болния. Ерол остана при Ингрид и децата в къщата.

Когато Ингрид започна отново да повръща, Ерол излезе и в отчаянието си изтича до

дома на Гейтс, който се намираше недалеч от тях. Бос и дори без да вземе фенер в тъмната нощ, той успя да намери пътя и даже не бе ухапан от змия.

Майката на Беки изтича с Ерол в къщата им. Когато се обърна за инжекцията, Ингрид ѝ пошушна:

– Чувствам се толкова зле. Просто мисля, че няма да се оправя.

Рано на другата сутрин Дейвид излетя за Джорджтаун с Фриман. Около час по-късно Беки отиде да види как е Ингрид. Тъй като тя вече не повръщаше, Беки ѝ даде хапчетата, чудейки се защо изглежда така необичайно сънлива.

Поради многото случаи на малария в Кайкан, Дейвид бе довел със самолета един здравен работник да направи кръвни натривки на всеки. Здравният служител стоеше и разговаряше с Беки и майка ѝ под едно мангово дърво край къщата им, когато при тях дотича малкото момче на Лусита. Миг по-късно чуха вопли на ридание. Остро чувство на страх прониза сърцето на Беки. Без да obuе даже сандалите си, тя изтича боса, молейки се, докато тичаше. Майка ѝ я последва веднага. Хората, които се тълпяха на вратата, отстъпиха, за да влезе Беки. Ерол пищеше истерично:

Животът в ПИЛОТЪТ 8 джунглата

– Тя умира! Тя умира! О, Ингрид, моля те не умирай! Ще се ожена за теб законно, Ингрид, само да оздравееш!

– Жизнените ѝ симптоми и цветът на лицето ѝ са добри – пошушна майката на Беки. Бърз поглед им показва, че Ингрид е в безсъзнание. Поставяйки ръцете си около раменете на Ерол, Беки потита:

– Не зная дали си християнин, но може ли да се помоля на Бога за Ингрид?

– О, да! – бързо се съгласи той.

По време на молитвата мъжът се усмири.

Беки изтича обратно вкъщи и веднага се обади по радиото:

– Дейвид, върни се колкото е възможно по-бързо, когато оставиш Фриман. Имаме друг критично болен пациент.

Два часа и половина по-късно тя го чу да пристига на пистата.

Ерол и още един човек отново опънаха хамака. Носейки го на ръце, те се запътиха към самолета, а Беки през това време засланяше бледото лице на Ингрид с чадър. Дейвид наклони назад седалката за пътника в самолета, завърза Ерол с колана от седлото за скокове и разстла на пода един спален чувал. Поставиха Ингрид с глава на скута на Ерол и я завързаха с колана от пасажерското място.

Малката група се събра около самолета, молейки Бога за ръководство и целебна сила. След като Дейвид потегли, Беки се обади по радиото на техен приятел да посрещне самолета и да закара пациентката, която бе в безсъзнание, до болницата. После тя и момичетата взеха двете бебета на Ингрид у дома си, докато Лусия, която преподаваше в училището всяка сутрин, се върне вкъщи и започне да се грижи за тях.

Семейството се зарадва, когато чу самолета да се връща точно преди залез в петък вечер. Когато се събраха за богослужение, Беки се помоли: „Как да ти благодарим Боже за този малък самолет, който осигурява живот и помощ на тези скъпи Твои чеда! Такава радост изпитваме, когато Исус действа и им помага! Сега, Господи, нека те да се поучат от Твоята голяма любов към тях“.

Два дни по-късно по радиото пристигна съобщение, че Ингрид е по-добре, но сега пък Ерол бил в разгара на треската.

През следващите няколко седмици злите ангели сякаш си доставяха удоволствие да създават серия от проблеми за миси-

онерите. Дейвид и Беки предложиха помощ на някои от хората в селото за прибиране на реколтата. Когато вървяха през джунглата, Дейвид завъртя острата си брадва мачете, но неочаквано тя отскочи и го удари по коляното, разсичайки голяма рана през джинсите му. Пет шева едва успяха да я затворят.

Същия ден Лейф, студентът мисионер от университета „Андрюс“, който помагаше в пилотирането на самолета до Гвиана заедно с Дейвид, си играеше с децата в реката. Скачаше във водата и така си удари главата в някакъв остър предмет, че на челото му се отвори широка рана.

Малко след това Тед, използвайки длето при обработването на някакво дърво, удари в чвор. Длетото се изплъзна и поряза напреко два пръста от лявата му ръка. Един от тези пръсти беше вече ухапан от нещо и беше започнал да се подува силно. Пръстът, подут дотолкова, че изглеждаше двойно по-голям, не се повлияваше нито от антибиотична паста, нито от водолечение. На третия ден на ръката му се появиха три червени резки. Лимфните му възли се втвърдиха. Дълбоко загрижена, съпругата му Бетси се молеше, докато прилагаше постоянно лапи от въглен. Но пръстът ставаше все по-зле. На четвъртия ден започна да сълзи течност и червените резки намаляха. Три седмици по-късно подуването беше изчезнало, но кожата все още изглеждаше морава. Минаха още няколко седмици, преди пръстът да започне да изглежда нормално. Местните хора смятаха, че раната е причинена от ухапване на скорпион, стоножка или паяк.

„Коронният номер“ в тази серия инциденти обаче дойде, когато една група отиваше в петък на вечерно богослужение в църквата. Лейф, който ходеше на известно разстояние по-назад от групата, забеляза парче сив плат, докато се изкачваше по хълма. Ще махна това нещо – помисли си той. – Изглежда като змия и може да изплаши някого. И той вдигна парцала, мина встрани няколко стъпки от пътеката и го хвърли. И... стъпи върху отровна змия – някаква усойница, скрита в тревата. Усети ухапването ѝ по палеца си, тъй като носеше само сандали.

Като чу вика на Лейф, Тед изтича обратно и веднага започна да смуче раната. Едно от децата хукна до къщи за въглен и ледена превръзка, която да използват като турникет. Възрастните в групата вдигнаха Лейф и го занесоха къщи.

Животът в джунглата

Бог трябва да е промислил за това, защото няколко дни преди това Тед прочел в интернет новите бюлетини, изпратени от един приятел, в които се докладвало за употребата на шокова електротерапия при ухапване от змия. Той споделил това със семейството си и те го обсъждали надълго и нашироко. Спомняйки си всичко това, Тед свърза една жица със стартера на газовата косачка и започна да прави на Лейф малки електротокони удари през интервал от 15 мин., започвайки от мястото на ухапването и постепенно разширявайки областта.

Тъй като в Гвиана няма противозмийски серум, лечението с въглен беше единствено възможното. Лейф страдаше от силна болка, но всеки път, когато налагаше паста от въглен, се чувстваше облекчен. Когато болката се завръщаше, прилагаша отново паста. През цялата нощ му поставяха лапи.

По клюкарската агенция „партенка“ новината бързо се разпространи из джунглата. Скоро половината църква се събра около Лейф, за да разбере „от първа ръка“ какво точно се е случило. Хората се молеха Господ да пощади живота му. Същата вечер, докато лекуваха Лейф, четири змии бяха убити и занесени в къщата само за два часа. Дяволът, както при израилтяните в пустинята, сякаш беше излязъл, за да победи Божия народ. Но Бог е по-велик от неприятеля на този свят.

В събота сутринта Лейф вече можеше да стъпва на ухапанието си крак, като изпитваше съвсем лека болка – нещо нечувано. Ако жертвите от ухапването на такъв вид усойница останеха живи, те обикновено изпитваха болка и бяха подути поне няколко месеца след това. При Лейф нямаше даже и подуване. Бог изпрати силата Си, енергията Си и мъдростта Си на онези, които осигуриха бързо лечение. Естествените лечебни средства извършиха най-забележителното възстановяване от ухапването на отровната змия, на което жителите на джунглата някога са били свидетели.

Сатана обаче не се отказваше. Един много хитър и опитен ловец започна да дебне кучетата в Кайкан. За кратко време той – един ягуар – уби 19 кучета. Никой не беше в безопасност, особено децата. Изключително дързък, ягуарът бе влязъл в кухнята на една селска къща и бе измъкнал домашното куче, след като го бе парализирал с удар от лапата си. Учениците, прис-

тигнаха първи в училището, забелязали ягуара да излиза от училищната сграда, където бе спал през нощта. Очевидно огромната котка бе загубила всякакъв страх от човешки същества. Децата бяха изложени на особен риск.

Селяните откриха и едно куче, почти изядено от ягуара. Настояха пред селския полицаи да им помогне, тъй като само той имаше пушка.

– Ще се справя с ягуара – обеща полицаят. – Ще взема наполовина изяденото куче и ще поставя прикритие зад едно дърво наблизо. Трябва ми един от вас.

Двамата мъже стояха в прикритието през целия ден. Около 18 ч. привечер селяните чуха изстрел и след това още няколко последователни. Някой изтича към тях.

– Ягуарката е мъртва. Елате да я видите. Много е голяма – обяви вестителят.

Децата нахлузиха ботушки и дълги панталони, за да се предпазят от змиите, грабнаха фенерчетата си и със своите родители се втурнаха да видят убитото създание. Ягуарката беше възрастна, но все още красива, с много износени зъби, поради което не можеше да лови по-големи животни. След като я одраха, селяните дадоха месото ѝ на няколкото оцелели след нейния лов кучета. Няколко вечери по-късно се чу ревът и на друг ягуар. Предположиха, че това е мъжкият или нейното малко ягуарче. След онази нощ обаче никой вече не чу и не видя друг ягуар.

Няколко дни по-късно две момчета донесоха една триметрова боа, дебела колкото бедрото на мъж. Тя дишаше тежко и издаваше заплашителни съскащи звуци, когато някой я доближеше. Вързаха „г-жа Със“ към масата за пране на Беки. Тя отказа повече да пере, докато не махнат огромното чудовище. Тогава Дейвид сложи змията в един чувал и я отнесе в багажното отделение на самолета, за да я закара в зоопарка в Джорджтаун.

Беки изглеждаше обезпокоена.

– Дейвид, не се ли страхуваш, че това нещо ще излезе от чувала, ще те сграбчи и ще те удуши във въздуха?

Дейвид се приближи и я прегърна.

– Радвам се, сладкишче, че си толкова загрижена за този пилот, дето ще тръгва сега. Поставих двоен чувал и вързах чу-

Животът в ПЛОТЪТ в джунглата

вала с още едно допълнително въже. Не искам да представям пред ангела си излишни предизвикателства този път.

В Джорджтаун Дейвид обикновено отседнаше в дома на директорката на болницата – д-р Фей Уайтинг Дженсън – и нейния съпруг Стив. Когато пристигна в апартамента, там нямаше никого, затова той остави чувала със змията на верандата и излезе за около час. Когато се върна, Дейвид чу шум и викове. Стив и хирургът на болницата Арсенио Гонзалес стояха на дивана с пръчки, опитвайки се да свалят долу голямата змия.

– О, ето я г-жа Със, моята змия, която ще оставя в зоопарка – възкликна Дейвид.

Той се протегна, сграбчи я за врата и я пхна на сигурно място в чувала.

– А, ето значи как се е озовало това чудовище тук! – възкликна Стив. – Не можем да си представим как такова огромно нещо е могло да се изкачи чак до верандата.

След няколко дни един човек почука на вратата на семейство Гейтс в Кайкан. Той бе извървял седем часа през джунглата тази нощ от селцето Арау.

– Моля за помощ! Деветгодишният Даниел е много болен! Ухапа го змия!

– Добре, че завършихте там пистата – каза Дейвид, докато тичаха към самолета.

Този път, който човекът бе взел за седем часа пеш през джунглата, сега самолетът взе за седем минути. Дейвид и бащата тичешком влязоха в дома, където лежеше момчето. Но сърцето на Дейвид се сви, като видя колко силно подут беше кракът му. Забеляза също, че и венците му вече са започнали да кървят. Силно се усъмни дали малкият Даниел ще оцелее.

Събра всички селяни заедно за молитва. Посвети малкото момче на Бога, ако животът му бъде пощаден. Продължи да се моли, докато летеше към правителствената клиника в Камаранг. Нямаха лекарства, но веднага откараха Даниел със самолет в Джорджтаун.

Бог отговори на тези молитви. Даниел оцеля и се завърна у дома си в Рао. Но раната продължаваше да бъде подута и възпалена, така че Дейвид трябваше да пътува до Кайкан, за да повери момчето на грижите на Беки. Тя постоянно промиваше

раната, правеше лапа с антибактериален крем и я превързваше. Накрая крачето оздравя.

Беки често хвалеше Божествения Лечител. „Благодаря Ти, Исусе, Твоята изцелителна сила се проявява много ясно сред джунглата. Толкова много пъти преживяхме Твоето обещание, че Ти си, Който прощаваш нашите беззакония, Който лекуваш всичките ни болести“ (Псалм 103:3).

Водите на река Йордан се разделят

В продължение на две седмици Дейвид работеше с Министерството на здравеопазването в Гвиана. Временното му разрешение за използване на самолета изтичаше на 31 октомври 1997г. Той посети директора на регионалните служби и говори с лекаря, който се грижеше за болните в Гвиана.

Лекарят му каза:

– Слушал съм много за вашата работа сред хората в джунглата. Обещавам ви до три дни да изпратя необходимите препоръчителни писма до Министерството на здравеопазването.

Ежедневните разговори с неговия секретар, както и посещението в Министерството на здравеопазването обаче показаха, че той изобщо не е смятал да изпълнява обещанието си. Всъщност изглеждаше, че избягва както Дейвид, така и приятеля му Уинстън Джеймс, който бе директор на образованието в Гвианския съюз на адвентистите от седмия ден и помощник на Дейвид в авиационната програма в Джорджтаун.

– Страхувам се, че няма да ти разрешат да летиш с този самолет, докато не пристигнат документите – каза Уинстън, гледайки го обезкуражено.

– Уинстън, моля те, телефонирай на директора на гражданската авиация и ми кажи всичко, което сме направили, за да се съоб-

разим с неговото искане. Може би той ще разбере и ще ми позволи да летя – каза Дейвид. – Зная, че Бог е отговорил на нашите молитви през тези две седмици. Сигурен съм, че Той е изпратил мощна армия от ангели, за да извършат Неговото дело. Обещал е да изпрати „ангели, които имат по-голяма сила, които изпълняват словото Му... [и] слушат гласа на словото Му“ (Псалм 103:20, 21). Тази авиационна програма е Негова. Аз ще Му се доверя.

На следващия ден (31 октомври) Дейвид позвъни на Уинстън, за да разбере резултата. Гласът му звучеше ентузиастично:

– Директорът на Гражданската авиация не можа да повярва, че всичките ни усилия са отишли напразно. Той ни насърчава да продължим да летим и да не се притесняваме. Дори добави, че ако Министерството на здравеопазването не иска да ни помогне, той познава някого от по-висша инстанция, който със сигурност ще ни подкрепи. Искане да си уредим среща със самата министър-председателка Джанет Джейгън. Тя щяла да подкрепи делото ни.

– Каза ли на директора, че седем души от Съединените щати ще пристигнат следващата седмица? Знае ли той техните планове за развитие на различни здравни и възпитателни проекти във вътрешността на страната чрез АДРА? Спомена ли му, че един лекар от Мичиган, който работи за Дейвиската мемориална болница, е приел поканата ни да направи много медицински прегледи в селата четири дни, преди да се върне в Съединените щати?

– Да, казах му. Той ме убеди, че макар срокът на разрешителното технически да изтича днес, да продължим да летим. Държи да се направят тези прегледи по селата. Но наблегна на необходимостта от среща с министър-председателката в най-скоро време, за да можем да имаме подкрепата ѝ и за в бъдеще.

– Уинстън, това е чудесно – каза Дейвид. – Божиите планове многократно превъзхождат нашите. Министър-председателката ще се кандидатира за президентския пост следващата година. Представяш ли си бъдещият държавен глава да подкрепи нашата програма. Наистина е чудесно да си партньор на Бога!

В 3 ч. сутринта на 4 ноември седемте посетители пристигнаха благополучно и в 4.30 ч. бяха вече в леглата си. Няколко часа по-късно, след закуската, Дейвид отиде в банката, за да осребри чека, с който да плати чартърния полет – петима от прис-

Вогуе на рѣна Обрѣан се разделят

тигналите щяха да посетят в училището в Паруима. Оттам той взе такси до офиса на Съюза, за да се срещне с Уинстън Джеймс. Заедно щяха да отидат в министерството, отговарящо за американските индианци, за да вземат разрешително за пътуване из вътрешността на страната.

Още с влизането си в офиса чу Уинстън да говори по телефона с директора на Гражданската авиация. Изразът „самолетът не лети“ силно засегна Дейвид. Обещаното писмо от Министерството на здравеопазването беше формално. А без него директорът на Гражданската авиация не можеше да поднови разрешението. Мисията се проваляше.

– Може ли да говоря с него? – попита Дейвид.

Уинстън му подаде слушалката на телефона.

– Разбирам трудното положение, в което се намирате. Но ми се иска да ни разберете правилно – през цялата изминала година сме подготвяли това, което става днес. Хората, които пристигнаха, са поканени да инспектират извършената работа и да подпомогнат развитието на здравеопазването, образованието, стила на живот на хората, които живеят във вътрешността. Те представят една световно известна организация, наречена АДРА. Осигуряват помощ за изкопаваненето на кладенци за прясна вода и за запознаването на хората с различни занаятчийски умения.

Всичко, което предложат, ще бъде представено в главната квартира на АДРА Интернешънъл за финансиране. Проблемът с приземяването на самолета – единственият начин за пътуване на дълги разстояния – не е причинен от неприятеля, който мрази извършването на добро за нуждаещите се.

Директорът се съгласи. С молитва в сърцето си Дейвид продължи:

– Бихте ли ни помогнали за удължаването на разрешителното само със седем дни – достатъчно време за превозването на пристигналите?

– Не, не мога.

Дейвид продължи мълчаливо да се моли.

– Тогава бихте ли представили нашето искане пред Комисията по транспорта?

– Колко странно е, че споменахте това, защото те се събират само веднъж месечно, а случайно събранието им е този следобед.

Сърцето на Дейвид започна да бие радостно.

– Господине, убеден съм, че това не е случайно. Очевидно Бог движи нещата. Ще се молим, докато представяте голямата ни нужда от използването на самолета.

Директорът отговори:

– Продължавайте да се молите. Нужна е цялата Божия сила, за да се убедят тези хора да направят изключение.

След разговора Дейвид и Уинстън помолиха представителите на АДРА да отидат с тях в офиса на председателя на Съюза.

– Имам лоши новини – каза Дейвид. – Не можем да използваме самолета, защото нямаме разрешително. Но добрата новина е, че нашият Бог, Който ясно ни е водил в миналото, може да направи това и сега. Нека да коленичим и да се помолим да ни позволят да летим със самолета много повече от седемдневния срок, който поискахме.

Сериозни молитви се издигнаха към Бога с молбата Той да направи невъзможното възможно. Мир изпълни сърцата на всички.

– Нека продължим да изпълняваме предварителните си планове – каза Дейвид, когато свършиха. – Чартърният самолет ви чака, за да ви отведе до вътрешността на страната. Зная, че Бог вече е отговорил на молитвите ни. Чрез Неговата благодат ние ще дойдем при вас утре.

След като те излязоха, Дейвид и Уинстън отидоха в офиса на министър-председателя и започнаха да уреждат срещата си с него колкото е възможно по-скоро. На следващия ден посетиха и министерството, което отговаряше за американските индианци.

– Нашите служители във вътрешността на страната представиха положителни доклади за вашата работа. Възнамерявам да изпратя писмо както до Министерството на здравеопазването, така и до директора на Гражданска авиация, за да одобрят вашите здравни и образователни проекти. Радостна съм да дам одобрението си за пътуването на пристигналите от Съединените щати.

Уинстън и Дейвид благодариха на министър-председателя и си отидоха. В 15.45 ч. телефонираха на авиационния директор точно когато той се връщаше от събранието на Транспортния съвет.

– Взната на благоволенieto отново се наклони към вас – каза той. – След много разисквания се съгласихме да удължим срока на разрешението ви с десет дни.

Вогите на река Обран се разделят

Дейвид ликуваше и гласът му издаваше това:

– Благодаря ви, благодаря ви толкова много! Бях сигурен, че Бог контролира събитията. Той използва вас, за да отговори на нашите молитви.

Когато на следващата сутрин излетяха, Дейвид и Уинстън запяха заедно „Хвала на Бога, от Когото идват всички благословения“.

– Поради Неговата изобилна благодат през цялото време сме били благословени – възкликна Уинстън.

Бог използва малкия самолет, за да могат специалистите да разберат нуждите на американските индианци. Няколко отдалечени селища бяха посетени. Арау се нуждаеше от първоначално училище. АДРА оказа помощ за дострояването на училището. Тя осигури необходимите материали за Дейвиското индианско училище в Паруима и доставката на храна за селяните, които доброволно се включиха в строежа на училището. С годините християнската любезност, както и грижите за здравето и образованието на индианците, направиха селяните дружелюбни и приятелски настроени към адвентистите.

След изтичането на разрешителното за летене, Дейвид получи няколко повиквания по радиото от военната база на върхожените сили в Гвиана, намираща се на 25 мили северно от Кайкан. Деветнадесет войници се бяха разболели от малария. Дейвид отнесе кръвните им проби в Камаранг за анализ, за да се определи правилното лечение за всеки войник. Четири допълнителни полета спасиха живата на сериозно болни пациенти в други селища. Уморен, но благословен, Дейвид летя този месец около 100 часа.

По време на сухия сезон винаги е било трудно да се намери годна за пиене вода. Един пациент, когото Дейвид превозваше, се бе разболял от тиф от заразен източник на вода. Дейвид благодари за проектите на АДРА, които можеха да осигурят чиста питейна вода в бъдеще.

Помисли си и за друго едно благословение, което щеше да дойде чрез тяхната програма – предпазването от болести. За да направят това, те щяха да използват съвременна технология, чрез която да привлекат селяните – видеопроектор, малък генератор, голям екран. Видеофилмите, свързани със здравето

възпитание на английски, но с превод на индиански, по специално на диалектите акауайо или арекуна, щяха да събудят интерес в цялото село.

След като Дейвид отведе обратно в Джорджтаун посетителите от АДРА, той и Беки размишляваха върху Божията способност да контролира неизвестното. Една година бе изминала, откакто те пристъпиха с вяра към несигурното бъдеще без никакви собствени средства. Какво беше станало, след като се оставиха да бъдат зависими изцяло от Бога? Къщи, подслон, балансирана диета за тяхното семейство, малък самолет, с който можеше да се каца сред джунглата, разрешение за летене и създаването на фондове, на нови писти в изолирани селища и чудотворно умножаване на средствата им за плащане на полиците, както и училището – всичко беше осигурено и на всичко отгоре току-що бяха научили, че дъщерите им са получили пълна стипендия в едно чудесно училище с пансион в Съединените щати.

Може ли да се довери човек на Бога, за да бъдат задоволени нуждите на децата му? Абсолютно!

• • •

Твърде скоро срокът на разрешителното за летене изтече.

– Беки, да седнем и да си поговорим – обяви Дейвид, прегръщайки я. – Трябва да тръгвам, сладкишче, самолетът трябва да бъде паркиран на летището в Джорджтаун. Ще го оставя за поддръжка през това време. Поканен съм като директор на доброволците от АДРА в Гвиана да участвам в едноседмичен семинар, свързан с програмата за подпомагане при бедствие.

– Къде и с кого?

– На остров Антигуа. Поканили са ръководителите на АДРА от Карибския басейн, Западна Индия и Френско-Антилските съюзи. Не обичам да те оставям сама толкова дълго с Карлос и Крис, но ще поддържаме връзка чрез радиото.

През това време той използваше слънчево зареждащо устройство и преносима батерия, за да разговаря два пъти дневно с Беки. Далеч, навътре в джунглите на Гвиана, тя трябваше да се справи сама с няколкото болни от малария в напреднал стадий деца. Забеляза, че лекарствата са на свършване.

Следващия път, когато Дейвид ѝ се обади, тя каза:

Вогите на ~~религия~~ се разделят

– Имам нужда от теб, Дейвид. Половината от семейството ни е далеч и момчетата и аз се чувстваме тук толкова самотни. Много от пациентите имат нужда от лекар, не само от медицинска сестра. Благодарна съм, че Исус е тук с нас.

Веднага след като се завърна в Гвиана, Дейвид се свърза с директора на Гражданската авиация.

– Съжалявам, но в съобщението от министерството се казва, че самолетът не може да напусне летището засега и забраната е за неопределено време.

Отчаяно желяеки да помогне на Беки, Дейвид заедно с Уинстън продължи да се моли.

– Ние имаме много голямо обещание. Слушай, Уинстън: „Защото в нас няма сила пред това голямо множество, което идва против нас. И ние не знаем какво да правим, но към Теб са обърнати очите ни... Така ви говори Господ: „Не се бойте и не се плашете от това голямо множество, защото битката не е ваша, а Божия“ (2 Лет. 20:12, 15).

Дейвид продължаваше да ходи в Гражданската авиация всеки ден, но резултатът продължаваше да бъде: „Все още нямате разрешение“.

Кратките разговори с Беки увеличиха неговата загриженост. Тя му каза: „Вчера следобед капитанът от село Арау извървя седем часа до Кайкан, за да търси лекарства против малария за някои от селяните, включително и за нашите мисионери там. Всичко, което можех да направя, е да се моля и да плача безпомощно, защото не мога да осигуря необходимите лекарства за лечението на тези хора, които толкова обичаме. О, само ако можеше да отидеш при тях“.

Дейвид изискваше чудното обещание: „Нашият небесен Баща има хиляди начини да задоволи нуждите ни, за които ние не знаем нищо. Онези, които поставят на първо място принципа на служенето и почитта към Бога, ще видят как трудностите ще изчезнат и пред тях ще се открие ясен път“ (Копнежът на вековете).

На следващия ден, когато Дейвид и Уинстън отидоха на летището, за да ремонтират нещо по самолета, те се помолиха за ръководство: „Господи, моля Те покажи ни какво искаш да направим“.

Внезапно Божият отговор започна ясно да се оформя в ума на Дейвид.

– Пригответи се за разширение! Уинстън, имам убеждението, че причината за това отлагане е в желанието на Бог да разширим дейността си в нови региони, в които молбите за библейски работници и медицински грижи са отправени отдавна, преди години.

– Но, Дейвид, това означава по-голям самолет и увеличаване на гъвкавостта и свободата, от която се нуждаем, разносните ни значително ще се увеличат. А кой ще лети с втория самолет?

– Зная проблемите и в това е красотата на целия план. Парите за програмата винаги за зависели изцяло от Бога. Движението напред според Божията заръка ще има за резултат и нарастването на наличните ресурси. Не е ли вълнуващо! Всяка крачка напред чрез вяра се превръща в опитност край река Йордан, която изгражда нашето доверие и укрепва убеждението ни, че битката наистина е на Господ, а не наша.

Изпълнен с Божия Дух, Дейвид спря колата. Двамата мъже наведоха глави. Със сълзи на радост, стичащи се по бузите им, те се помолиха: „Господи, ние поверяваме плановете си в Твоите ръце. Моля Те, дай ни успех пред хората, от които зависи осъществяването им. Увеличи нашите фондове като знак, че се движим в правилна посока“.

Уинстън добави: „Скъпи Татко, чувстваме се така, сякаш стоим на бреговете на река Йордан, а нозете ни вече са нагазили във водата“.

Рано на следващата сутрин Дейвид се обади във въздушната таксиметрова компания и обясни плана си.

– Невъзможно! Компанията никога няма да позволи това.

– Моля ви, нека говоря с главния мениджър – поиска Дейвид.

– Не, не сега, но ще предадем искането ви.

Същия следобед им се обади от въздушната таксиметрова компания.

„Моля, дайте ни писмо, обясняващо вашето предложение в детайли. Подгответе също така и вашата пилотска автобиография.“

Дейвид реагира бързо. На летището той срещна главния пилот на компанията.

– Харесва ми вашата идея – каза той, кимайки с глава.

На другия ден Дейвид получи следната вест: „Елате веднага да говорите с директора на мениджърския отдел и с главния мениджър.“

Вогите на река Йордан се разделят

Мъжете поздравиха Дейвид с интерес, докато той влизаше в офиса.

– Знаем за вашата медицинска програма, но имаме няколко въпроса по отношение на опита ви в летенето в Карибите и чужбина. Вашето искане трябва да бъде включено в застраховката, която ние трябва да ви направим като пилот на компанията ни, за да ползвате един от нашите *Чесна 206 S*. Това е във ваш интерес. Намираме предложението ви за добро.

Сърцето на Дейвид започна да бие все по-бързо, докато слушаше.

– Особено се интересуваме от факта, че притежавате пилотска категория *Пайпър Сенека* на вашето Гвианско разрешително за пилот. Както знаете, ние имаме един *Сенека*, с който не можем да летим често, защото имаме само няколко квалифицирани пилота за тази категория самолети. Ще ви помогнем с *Чесна 206*, ако ни помогнете при някои международни полети със *Сенека*. Ще искаме също да покриете разноските, свързани с изпитателния полет до Кайкан на *Чесна 206* с нашия главен пилот. По-късно ще ви изпробваме и на *Сенека*.

Дейвид едва съдържаше еуфорията си, докато слушаше предложението.

– Да разбирам ли, че ще имам на разположение два местни самолета, за да осъществим по-гъвкаво нашата медицинска програма, без каквито и да било ограничения? Ще летя ли като временен пилот от въздушната таксиметрова агенция на компанията?

– Да, ще ви бъде позволено да летите из цялата страна, но първо ще трябва да съгласувате вашите планове с главния пилот.

– Толкова съм ви благодарен! Така ще стане много по-лесно и евтино да се обслужват по-големи групи от хора, които ще превозвам.

Дейвид се чувстваше така, сякаш ходи по въздуха. „Боже, река Йордан е започнала да се разделя!“

След това се изправи пред реалността на ситуацията в цялата ѝ острота. Неговите фондове от щатите за януари бяха дошли и той ги беше използвал за изграждането на училището в Паруима. Нямаше достатъчно средства, за да плати наема за изпитателния полет с *Чесна 206* – *Какво да правя сега, Господи?*

– мислеше той. Обещанието в Псалм 46:10 проблесна в ума му: „Замълчете и знайте, че Аз съм Бог!“.

Ще те послушам, Боже. Няма да кажа нищо за личната ми нужда от пари. Но съм малко изплашен, защото трябва да се заделят суми, които надхвърлят значително текущите нужди. Но Твоята воля е важна и Ти ще се погрижиш за необходимото, така че ще вървя напред и ще планирам полет за неделя.

Той реши, че би могъл да се възползва от полета на самолета, за да заведе във вътрешността и четиричленния мисионски екип – Кати, най-голямата му дъщеря; Джули, студентка мисионерка, и една французойка, която бе дошла да преподава в Паруима. Той щеше да се нуждае от средства през тази седмица, за да покрие разходите до момента, тъй като не очакваше каквито и да било депозити през следващите три седмици.

Благодаря ти, Боже, за което ми позволи да говоря за моите проблеми с Теб, великия Бог на вселената. Сега оставям всичко в ръцете Ти.

По пътя Дейвид спря, за да провери електронната си поща. Прочете най-напред писмо от баща си.

Мили синко,

Снощи Хелън Фишър, нашият църковен касиер в Марион, Илинойс, ми каза, че тъй като заминава на почивка, е уредила да се изпратят наличните средства малко по-рано на нашата сметка в Гвиана. Те са били депозирани за твоя употреба.

Дейвид падна на колене. „Какъв удивителен Бог си Ти! Справи се с финансирането на проекта за цял месец само за един час, след като уредих изпитателния полет на самолета. Река Йордан напълно се раздели още веднъж! „Възкликнете към Бог всички земи, възпейте слава на името Му, направете славна възхвалата Му“ (Псалм 66:1, 2).

Дейвид направи пауза.

„Но, Боже, зная че не мога да те отегча. Нашият малък медицински самолет все още е на земята. Ти съзнаваш, че планираната евангелизаторска работа ще бъде почти невъзможна без този малък самолет сред джунглата. Много болни хора със засрашаващи живота им здравни проблеми се нуждаят от транспорт. Не мога да стоя във вътрешността на страната без този самолет. Очите ни са към Теб. Ти ще уредиш и това, зная.“

ГЛАВА 18

Изненади и болест

Беше назначен нов министър на здравеопазването. Щеше ли той да ни даде одобрението си, след като предишният бе отказал? Когато отидоха да се срещнат с него, Дейвид и Уинстън помолиха Бог да им даде благоволенията Си. Първо се срещнаха с министъра на регионалното развитие. Уинстън го позна веднага. Бяха израснали заедно. Това приятелство ги окуражи.

– Жизнено заинтересован съм от развитието на вътрешността на страната. Можете да бъдете сигурни в моята пълна подкрепа на вашите проекти.

Разпространяваше се слух, че новият министър на здравеопазването е израснал в адвентна среда, но преди много години се бил обърнал срещу религията. Те се помолиха още веднъж и влязоха в кабинета му. Той стоеше с кръстосани ръце. Неприятелският му тон ги караше да се тревожат.

– Съгласих се да подкрепя вашата програма на срещата вчера, но не знам какво представлява тя.

Дейвид се усмихна и каза:

– Ще се радвам да ви запозная с нея. Ние работим във вътрешността на страната и искаме да бъдем партньори с вашето министерство. Желаяме да ви помогнем с ваксинации и в други спешни случаи. Искаме да работим за подобряването на здравната система във вътрешността на Гвиана.

Министърът се усмихна и видимо се отпусна.

– Използвате ли наша радиочестота? – попита той.

– Не, не сме получили разрешение.

Дейвид наблюдаваше как той записва нещо в бележника си.

– Ще изпратя писмо за разрешение, което ще ви позволи да комуникирате пряко с регионалната болница и министерството. Вече съм дал подкрепата си на министъра, който отговаря за департамента на гражданската авиация. Ако се нуждаете от нещо друго, просто ми кажете.

Развълнуван от тази забележителна промяна на отношението, Дейвид запита:

– Бихте ли ни позволили да се помолим за вас и за ръководството на министерството?

Министърът се съгласи.

Няколко часа по-късно се обади представител на департамента по гражданска авиация: „Разрешението ви за полети е подновено. Елате и си го вземете веднага. Тъй като самолетът ви е с чуждестранна регистрация, ще можете да използвате три-месечни разрешения, максимум до една година“.

С радост Дейвид отлетя към Кайкан, за да прекара там съботата. След като сподели Божиите благословения със семейството си, той добави:

– Сега трябва да се молим, да се доверяваме и да чакаме Бог да осигури постоянен четириместен самолет с местна регистрация.

– Мисля, че Той вече ни е отговорил – каза Беки, отваряйки Библията си: – „На Този, Който е в състояние да направи несправедливо повече от това, което искате, според силата, която действва във вас, да Му бъде слава в църквата чрез Господ Исус през всички векове до края на века“ (Ефес. 3:20, 21).

Сред селяните се пръсна слух, че самолетът лети отново. Призивите за благотворителни полети от изолирани селища във вътрешността на страната бързо нарастваше. В селцето Филипи край бразилската граница бе имало в миналото адвентна църква. Тя обаче била в лошо състояние и много от селяните принадлежеха към две различни църкви, враждебно настроени една към друга. Поради сушата и липсата на речен транспорт, превозването на един болен отне повече от четири дни. Когато Дейвид отведе трима сериозно болни селяни в болницата, по-

ИЗНИАСТЪ БОЛЕСТ

лучи топли сърдечни благодарности от враждебно настроените преди хора и от ръководителя на селото.

– Ако донеса видео, ще гледате ли филми, свързани с вашето здраве и живота на Христос? – попита ги той.

– Да, моля ви, направете го!

Много гласове извикаха отзад:

– Да, да!

Един местен пастор посещаваше хората, когато Дейвид им показваше видеото. Отчуждението и враждата се стопяваха. Те се съгласиха да гледат петседмичната евангелизаторска кампания, наречена НЕТ’95. В отговор хората във Филипи построиха отново църквата – още по-голяма от преди.

Други две села – Паруима и Уарамадонг, – в които вече имаше няколко адвентисти, също поискаха касетите с НЕТ’95.

Общо 65 души решиха да приемат Исус и поискаха да бъдат кръстени в Паруима, а една друга група помолиха за това в Уарамадонг. Във Филипи и Чиноуиенг имаше много малко адвентисти. Когато пътуваше из региона, изпълнявайки своята медицинска служба, Дейвид носеше гориво за генераторите и храна за екипа, извършващ евангелизаторската работа в тези селища.

Арау беше станало село само преди пет години. Хората там искаха да имат начално училище. Класовете започнаха с трима доброволци – Белърли Годет, една гвианска учителка, Кати, дъщерята на Дейвид, и нейната добра приятелка Джули Кристмън, студентката мисионерка. Но по-възрастните селяни също помолиха: „Моля ви, нека и ние да ходим на училище. През целия си живот сме искали да се научим да четем. Може ли и ние да идваме?“

– Съжалявам – каза Дейвид, – но няма нито място, нито учители за толкова много хора.

Смутени от това, че им отказваха, Беки и Дейвид се помолиха за някаква идея. Християните можеха да посещават дневните класове и да станат библейски работници, но какво да правят с онези, които не бяха християни? И те се нуждаеха от помощ.

– Може би бихме могли да инсталираме една малка обществена телевизионна станция, която да се охранява със слънчеви батерии. Стотина вата ще покрият около 15 мили, което би мог-

ло да включва три или четири от осемте села в областта Горна Мазаруни.

Цялото село би могло да внесе капитала си и да купи един слънчев панел, една батерия и един телевизор. Тогава всеки би могъл да идва и да гледа.

– Звучи чудесно. След като няма да се гледат други канали освен християнския, ние можем да бием дявола на собствения му терен – каза Беки със смях. – Селяните ще се радват на програми както на техния диалект, така и на английски – за природата, здравето и религиозни филми. Но откъде можем да вземем разрешение за това?

– От правителството, от новия министър-председател – Самюел Хиндз. Трябва да се отбия в кабинета му и да поговоря със секретаря му.

Секретарят каза на Дейвид:

– Трябва да съберете подписите на ръководителите на селото и на жителите. Ако те не искат онова, което им предлагате, молбата ви няма да бъде разгледана.

Месец по-късно Дейвид направи събрание за всички религиозни водачи и за всички капитани или главатарии от осемте села в областта около Кайкан. Той обясни онова, което бе планирал да направи с телевизионната станция. Те слушаха внимателно.

– Ако искате това, трябва да подпишете тези документи.

Първият, който стана, един англикански свещеник, взе писалката и каза:

– Искам да бъде първият, който ще подпише, че желаем да гледаме адвентна телевизия тук.

Той постави началото. Другите проповедници го последваха. Скоро учителите и селските главатарии се присъединиха. Всеки поставяше с желание подписа си под петицията.

Дейвид занесе документите с подписите в кабинета на министър-председателя. Той изобщо не очакваше такова единодушно одобрение, но Дейвид знаеше, че може да разчита на медицинската и образователната си работа, които създадоха доверие и промениха отношението. Подписалите се бяха добавили следната бележка: „Ще позволим тази телевизионна станция само ако отговорник е Дейвид Гейтс или одобрено от него лице“.

Изненадът Болест

След всички тези благословения в разпространение на Евангелието, Сатана показа омразата си, като се прицели с едно смъртоносно „оръжие“ в хората – комарите. Избухна нова епидемия от малария не само в Кайкан, но и в много от съседните села. Три пъти за три седмици семейството на Дейвид бе приковано на легло с температура, втрисане, главоболие и повръщане. Дейвид се възстанови от т. фалципарум, но след това Беки се зарази от един комар, който някак си се бе вмъкнал през мрежата против комари. След като започна да се лекува, започна да се възстановява, но после отново се разболя. Всички семейства от селото пострадаха по този начин. Щом някой станеше по-добре, друг член на семейството се разболяваше. Трябваше нещо да се направи!

Двама служители прекараха три седмици в Кайкан, лекувайки повече от сто болни. Но членовете на семействата се заразяваха един от друг. Дейвид влезе във връзка с АДРА за спешни фондове. Понеже беше трудно на пациентите да се прилагат няколко вида лечение с лекарства, те решиха да приложат едноединствено, макар и скъпо, но ефективно лечение, наречено мелфокин – еднократната доза от него лекуваше всички видове малария. АДРА-Канада и АДРА-Холандия одобриха фондовете за това мероприятие, така че всички в селото да вземат това лекарство по едно и също време. Като допълнително предпазно средство от Министерството на здравеопазването пристигнаха две пратки от обработени противокомарни мрежи, направени специално за хамаци. Местните хора бяха обучени и осигуриха материали, така че да могат да бъдат направени хамаците.

Министерството, отговарящо за американските индианци, отпусна на Дейвид една овлажняваща машина за пръскане на къщите с отрова против комари и растително масло, което трябваше да задържа насекомите по стените.

Хлебарките, буболечките и комарите умираха след пръскане. Всеки ден хората намираха мъртви насекоми по подовете и масите. Изпълнени с надежда, селяните се молеха тази тройна борба да изкорени най-послед сериозния бич на маларията.

Дейвид пътува до Арау и откри, че почти всички жители там са се разболели от малария. Щеше ли най-послед да приключи тази епидемия? Д-р Фей Уайтинг-Дженсън, медицински

директор на Дейвиската мемориална болница, отпътува за Арау с Дейвид и лично контролираше лечението на жителите. Резултатите се оказаха много добри. Арау стана единственото село без нови случаи на малария през останалото време на епидемията.

Грижите, придружени с любов към толкова много пациенти, също имаха за резултат духовното израстване на мнозина. Дейвид се усмихваше: „Сигурно сме създали много работа на Бог с вършенето на чудеса в човешките сърца. Скоро тримесечното разрешително за летенето на нашия малък самолет ще изтече. А ще пристигнат още доброволци, които желаят да работят във вътрешността на страната“. Дейвид замълча и погледна към небето. „Боже, чакаме Теб! Сигурен съм, че Ти ще ни помогнеш точно навреме.“

Както ставаше обикновено, този Бог, на Когото може да се разчита и Който намира удоволствие в това да дарява радост на Своите деца, наистина се намеси отново. На 11 юни Дейвид беше повикан по телефона от службата по гражданска авиация. „Вашето разрешително за летенето на самолет Чесна е подновено за още три месеца.“

Дейвид сподели радостта си с Беки и след това спомена за нещо, което от време на време му се въртеше в ума:

– Наистина се надявам, че Бог ще внуши на подходящи хора, авиационен механик и професионален пилот, да дойдат да работят като доброволци и да ми помогнат за тежката работа тук.

– Господ ще ги осигури в Своето Си време – увери го Беки. Тя винаги говореше с вяра. – Ами, ако Бог ни държи в небесната чакалня само за да усъвършенства вярата ни? Но засега се радвам, че Дейвиското училище няма никакви дългове. А следващата седмица ще направим първата копка на религиозния център и библиотеката. Чашата ни с благословения прелива!

– Наистина прелива – каза Дейвид. – Всеки ден посрещаме нови предизвикателства, след като Бог отваря нови хоризонти в Своите планове за Гвиана. Чудя се какъв ли ще бъде следващия му план.

Бог тласка напред

Връщайки се от Джорджтаун, Дейвид се затича от пистата към дома си. Забърза нагоре по стръмния път и извика още от вратата:

– Беки, къде си? Бог отново върши чудеса!

Слизайки по стълбите, тя го посрещна с прегръдка и целувка.

– Седни, моля те, преди да си паднал – каза тя. – Слушам те.

– Помниш ли, че ти разказвах веднъж за онази голяма кула близо до пистата в Камаранг, на която има голям фар, собственост на гражданската авиация? Е, добре, те искат да ми дадат едно място на кулата, където да поставя телевизионна антена. Бог ме подтикна да попълня един формуляр и да помоля за среща с министър-председателя, за да обсъдим издаването на разрешително за телевизионна станция в Камаранг.

– И какво стана?

– Министър-председателят закъсна с 45 минути. Служителите по сигурността ни провериха най-щателно за оръжия. Накрая ни придружиха с Уинстън до кабинета на министър-председателя. Така, както беше застанал зад бюрото си, той изглеждаше страшно разгневен, докато прелистваше някакви книжа. Без да ни погледне, направо повиши тон: „Защо сте тук?“. Повтори въпроса си три пъти и всеки път по-високо от предишния. Ние си мълчахме, докато той спря.

– Искаме да ви благодарим за привилегията да се срещнем с вас – дръзнах да се обадя.

Той каза:

– Стига празни приказки. Кажете ми какво искате.

Пошушнах на Уинстън: „Ти говори с него, докато аз се моля“. Накрая министър-председателят погледна към нас, посочи столовете и каза: „Седнете!“.

Нервно се заразхожда между нас, като викаше на охраната: „Изпратете ми секретаря“. През това време ние се молехме: „Боже, намираме се в трудност. Моля те, намеси се, изпрати Гавраил, твоя мощен Свети Дух и всичко, което е нужно, за да се промени неговото грубо отношение“.

– Я виж ти какво грубо отношение! – изкоментира Беки.

Когато секретарят дойде, той погледна Уинстън и попита:

– Каква е вашата националност?

– Аз съм гвианец.

– А вие? – Той ме изгледа.

Казах:

– Аз съм от Съединените щати.

– Какъв е настоящият ви емиграционен статус? – Тонът му бе същия като на министър-председателя.

– В Гвиана съм вече почти две години – казах аз – въз основа на едногодишно работно разрешение, което подновявам втора година. – След това се обърнах към министър-председателя и казах: Предполагам знаете, господине, че работим с вашата съпруга по един проект за изгоряла къща в Арау, където жителите са загубили всичко. Като казах това и двамата мъже се поуспокоиха.

– Божият Дух и ангелите трябва да са работили здраво, за да ги успокоят – намеси се Беки.

– Права си, Беки. Беше така, сякаш някой е натиснал ключа, за да светне лампата. Той седна, постави глава в ръцете си и остана безмълвен най-малко минута. Когато вдигна глава, каза:

– Господа, радвам се, че сте дошли днес. Слушал съм много за вашата работа. Мога ли да ви помогна с нещо?

Та това сякаш не беше същият човек. Исус отговори на нашите молитви. От този момент нататък и четиримата си бързахме приятелски за Гвиана, за вътрешността на страната и нейните нужди и за това, какъв тип телевизионна станция ще работи в областта. Споменаха някои технически проблеми и проявиха интерес, когато им разказах за някои от нашите ра-

ботни преживявания в Гвиана. Чувствах се така, сякаш разговарям другарски със стари приятели.

– Какво чудо! Само Божето присъствие може да променя така. Много ли говори министър-председателят? – запита Беки.

– Да. Смяхме се на шегите и вицовете, които той разказа за едно свое пътуване с кану по река Камаранг до Уарамадонг, а след това до Паруима. Аз споделих, че работим в тясна връзка с всички правителствени агенции и ги уверих, че нашата медицинска евакуационна служба включва всеки, който е в нужда, че не правим разлика към каква църква принадлежи човекът, че всички имат еднакво право на медицински грижи. Говорихме си най-малко 45 минути.

– А те ще подкрепят ли идеята за нова телевизионна станция? – попита Беки.

– Да, и двамата изразиха увереност, че разрешението ще бъде дадено и ни подкрепиха.

Премиерът обеща да се срещне с кабинета на следващия ден.

– Утре ще имате отговор – каза той.

Дейвид продължи:

– Преди да си тръгнем, ги попитах дали имат нещо против да се помолим заедно. Те се съгласиха. Помолих Бог да ги благослови в техните важни отговорности и да ги обкръжи със Своето присъствие и закрила, да им даде мъдрост в работата. Те, изглежда, бяха благодарни за това, което казах.

– Дейвид, тази опитност ми показва, че времето ни е много малко. Мисля, че Бог иска от нас да се придвижим по-бързо и в други части на Гвиана.

– Права си. Когато влязохме във връзка със службата по определяне на честотите, човекът, с когото говорихме, каза: „Министър-председателят току-що се обади. Трябва да ви издадем лиценза за телевизионна станция, който сте поискали“. Той попита дали ще желаем да изградим втора телевизионна станция в Летем – град, разположен близо до бразилската граница.

– Бог наистина отговаря на молитвите ни – каза Беки, поглеждайки нагоре.

– И още нещо трябва да ти кажа, Беки. Както знаеш, Бог подтикна моя приятел Дан Пийк, инженер, да дойде да работи задно с мен по инсталирането на телевизионната станция. Докато

освобождавал две сателитни чинии от митницата за НЕТ'98, се отбил в управлението за честотите, за да провери някакви технически подробности. Там открил, че те вече са получили наставления от кабинета да издадат разрешението за телевизионната станция.

– Удивително! Нещата много рядко са движат толкова бързо в Гвиана.

– Освен това ни казаха, че можем да използваме канал 7. Ние много искахме този канал заради близостта му с търговския сектор. А е и много по-евтин. Харесахме и значението на цифрата седем – също като седмия ден, събота.

– Кажете ми за НЕТ'98, който започва през октомври. Къде ще поставите двете сателитни чинии в Джорджтаун?

– Дан ще дойде, за да ми помогне и при инсталирането им. Ще поставим една в църквата в Смирна, където ходи Уинстън, а другата в църквата в Линден. И двете църкви се подготвят за приемането на НЕТ'98. В Смирна е подготвена голяма палатка край църквата, за да побере очакваните посетители. Намерили са много заинтересовани хора чрез покани от врата на врата. Зная, че Божият Дух ще направи велики неща чрез евангелизацията НЕТ'98.

От този момент нататък започна тежка летателна програма по осигуряването на медицинската и строителната дейност на осем села около Кайкан. От Филипи обаче дойдоха тъжни новини. По време на неговото отсъствие осем души от това село умрели от малария. Той транспортира нови запаси от гориво и масло за четирите верижни триона, които сечаха дървен материал за втората училищна сграда в Паруима. Видях също така големи купища готов строителен материал, който щеше да се използва веднага след като започне изграждането на телевизионната станция в Камеранг.

Но Дейвид се изправи и пред един много сериозен проблем. Откри, че има толкова пари, колкото да плати на дървосекачите за работата им през юли. Откъде щеше да намери достатъчно, за да изплати заплатите им за август и за част от септември, нямаше и понятие. Сигурно Бог, Който се бе намесвал толкова често преди, щеше да осигури необходимото.

Той се молеше и чакаше.

Но не се случи нищо.

Призив за жертване

Дейвид трябваше незабавно да замине за Съединените щати. Датата на заминаването му приближаваше. Постъпилите дарения бяха почти равни на изхарчените дотогава средства. Вземайки писалката, той изчисли дълговете, които трябваше да се покрият в бъдеще. Нужни му бяха 1 500 долара, за да заплати заплатите за август и септември; 1 000 долара за горивото на самолета; 1 500 долара за строителни материали и за покрив на телевизионната станция в Камаранг; и 1 000 долара за поставянето на втора сателитна чиния и приемател за НЕТ'98.

За пореден път той се обърна към своя небесен Финансист. „Боже, отново съм в трудност. Имам само 2 000 долара в брой, а ми трябва най-малко още 2 000. Даже едни допълнителни 1 000 долара ще разрешат незабавно въпроса със заплатите и проблемите с материалите. Това ще ми даде още няколко дни, за да платя горивото и сметката за сателита в града. Сега е четвъртък сутрин. Петък е последният ден, в който работят банките, а заминавам за щатите в неделя вечерта. Отчаяно се нужда от Твоята помощ. Извънредността и наложителността на ситуацията е голяма възможност за Теб да действаш.

Уверен, че Господ предварително е осигурил средствата, поставяйки необходимите пари в брой в куфарчето му, Дейвид с доверие взе 1 000 долара и отлетя за Кайкан, намиращ се на 200 мили навътре в джунглата, където няма банки и никаква въз-

можност да се получат няколко хиляди долара в брой. Той изобщо не се съмняваше, че Бог още веднъж ще му осигури нужните средства, като постави още 2 000 долара в куфарчето му, докато спи.

Веднага след като кацна в Кайкан, един миньор дойде при него.

– Моля ви, отведете ме в Джорджтаун. Съпругата ми е много болна, аз трябва да отида при нея.

– Съжалявам, но не планирам да летя до Джорджтаун до неделя. Ще ви взема до Камаранг утре сутрин, откъдето можете да се качите на търговски самолет.

През нощта си почина добре, без да се притсняя. На сутринта в много добро разположение на духа започна сутрешното си посвещение, развълнуван отново от историята на Елисей и вдовицата. В душата си той хвалеше Господ, задето е посрещнал вече нуждите му и за тези допълнителни 2 000 долара, които той „знаеше“, че е поставил в куфарчето му през нощта.

След молитва на благодарност и хвала, дойде времето да преброи това, с което разполагаше. Спомняйки си предишната година, когато Бог по чуден начин бе превърнал 200 долара в 1 050, Дейвид с увереност очакваше, че вчерашните 2 000 долара са превърнати сега в 4 000. Започна да брои: 100 долара, 200, 300, 400, 500, 1 000, 1 500, 2 000. Преброи пак – отново 2 000.

Как можа да ми направиш това, Господи? – попита той. – Знаеш, че имам само половината от онова, което ми е необходимо за този месец, за да покрия минимума разходи. Как смяташ, че мога да увелича 2 000 на 4 000 долара?“ Обезпокоен и разочарован, Дейвид почувства, че Господ го е изоставил. В раздраженото състояние, в което се намираше, той забрави обещанието: „Нашият небесен Баща има хиляди начини да задоволи нуждите ни, за които ние не знаем нищо („Копнежът на вековете“).

Точно както се бе случило преди една година и сега Дейвид разпозна онзи тих, нежен глас, който му шепнеше: *Използвай това, което имаш.*

Та точно това е проблемът. Нищо нямам! – помисли си той с раздражение.

Свикнал да разговаря с Бога всеки ден, той млъкна, знаейки, че Бог го е чул и ще му отговори. Докато чакаше, погледът му попадна върху компютъра на леглото зад него.

ПРИЗОВ ЗА ЖЕРТВАНЕ

Не получи ли миналата седмица 2 000 долара, за да си купиш компютър? *Продължаваше да шепне гласът в неговия ум.*

Дейвид си спомни, че Пам Никел, най-новата доброволка, учителка в училището в Паруима, бе пристигнала без компютър. Тя го помоли да ѝ купи подобен на неговия. Разбраха се първоначално тя да ползва компютъра, който той ѝ остави, а той да си купи нов веднага щом пристигне в Щатите. Пам се съгласи и му даде чек от 2 000 долара.

„Но, Боже – започна да възразява Дейвид, – знаеш, че през последните 13 години, докато съм купувал и продавал компютри винаги внимателно съм пазел тези пари за друг компютър. Не мога да работя без компютър. Използвам го за електронна поща, за писане на доклади, за дигитални снимки, за обновяване на уебстраницата, за финансови доклади, за всичко. Как ще работя без компютър?“

Отново умът на Дейвид се спря на нежеланата мисъл: Не е ли съгласен Бог с мен?

В отчаянието си той се помоли на глас: „Боже, спри дотук. Сигурно знаеш колко важно нещо е компютърът в моята работа. Не е възможно да се опитваш да ми кажеш, че с парите от продажбата на компютъра трябва да изплатя заплатите на хората. Аз ще бъда осакатен, напълно загубен без компютър. Ако ти не ми покажеш ясно, че това е нещото, което искам да направя, не мога да използвам тези „свещени средства“ за нещо друго.

Веднага в ума му проблесна мисълта: Как можеш да очакваш други да жертват, за да ти изпратят пари, след като ти самият нямаш желание да дадеш нещо, щом това ще те нарани? *Светият Дух ли му говореше?*

Освен това толкова много библейски обещания, които той бе съхранявал в паметта си през годините, пробляснаха в съзнанието му в бърза последователност.

„Дай и ще ти бъде дадено... натъпкано, стръскано и препълнено...“ (Лука 6:38).

„Моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Неговите богатства в слава чрез Христос Исус“ (Филип. 4:19).

„Този, Който ви е призовал, е верен, Който и ще извърши това“ (1 Сол. 5:24).

**Пам Никел – доброволка от Канада,
преподава религия и английски.**

„Но тя в бедността си даде всичко, което имаше“ (Лука 21:4).

„Защото Бог обича щедрия“ (2 Кор. 9:7).

За известно време борбата в душата на Дейвид стана много силна. След това дойде мирът на предаването. Все още на колене, той се покори. „Добре, Боже, убеден съм. Ще дам компютъра си, за да платя сметките. Сумата ще стигне да покрия най-належащите нужди. Ще ти се до-

веря за покупката на друг компютър. Ако искаш да имам такъв, ще ме снабдиш някак.

Дейвид се почувства като Авраам, от когото бе поискано да жертва собствения си син. Решението му повлия на емоциите му. С него дойде и мирът, но и малко болка се пробуждаше в душата му при мисълта, че ще живее и работи без компютър.

Веднага реши да отлети до Джорджтаун, за да осребри в банката чека за компютъра. Изпрати човек да повика миньора бързо на пистата. Изпълнен с радост, миньорът възкликна:

– Снощи се помолих на Бог за първи път в дългия си живот. Помолих го някак си да намери начин да отида в Джорджтаун, за да утеша съпругата си. Удивен съм, че ми отговори толкова бързо.

– Същият този Бог промени решението ми тази сутрин, когато и аз самият се молах, и ме върна в града, макар че не исках това.

След като пристигнаха в Джорджтаун, те се помолиха заедно на летището и Дейвид му даде копие от книгата на Роджър Морно *Невероятни отговори на молитви*. Бог бе заменил чувството за загуба у Дейвид с радостта от факта, че неговото решение да се покори на Бога, го бе направило част от отговора на молитвата на друг. Може би Бог щеше да използва неговия

Призиви за жертване

пример, за да подтикне и други хора да направят подобна жертва за Божието дело.

Осребри чека в банката, взе строителни материали и бързо тръгна обратно към летището. Край самолета го чакаха двама пациенти, за да се върнат обратно във вътрешността. Дейвид зареди самолета с гориво, стегна коланите около пътниците и тогава си спомни, че не е проверил имейла си.

Тъй като лаптопа му беше у него (щеше да го връчи на Пам в неделя), той изтича в офиса на таксиметровата транспортна служба, закачи го за телефонната линия и отвори пощата си. Макар че бързаше, прегледа темите на 18-те имейла, които бяха пристигнали. Този от баща му, който имаше за тема думата „финансиране“, веднага привлече вниманието му.

Прочете го бързо.

Синко,

Майка ти и аз по внушение от Бога почувствахме снощи големите нужди, които възникват в работата ти в Гвиана. Усетихме и нуждата да направим една жертва, за да подпомогнем Божието дело там. Написахме ти чек за 4 000 долара, който ще бъде депозиран веднага в твоята банкова сметка в Гвиана.

Татко

Бог отново го беше направил! Беше се намесил, за да подкрепи Своето дело. Този път не беше поставил пари в куфарчето на Дейвид. Вместо това бе извършил по-голямо чудо. Той бе променил сърцето на Дейвид и беше подтикнал неговите родители да поставят „всичко на олтара на жертвата“. Дейвид знаеше, че те нямаха спестени пари в брой повече, отколкото той притежаваше, за да смени компютъра. А сега Бог ги бе благословил, като им се бе доверил с призива за жертване. Той знаеше, че и двамата бяха изпитали голяма радост от тази истинска жертва, както той при даването на своя компютър. Някак си Божиите благословения са такива, че когато даваш – получаваш, което пък засилва желанието да даваш. Чрез действието Си в Своите послушни деца Бог умножава възможностите за това.

Докато Дейвид се връщаше към самолета, хвалеше Бога. „Чувствам се безкрайно благословен. Ти си ми се доверил дос-

татъчно, за да поискаш от мен да дам онова, от което най-много се нуждаех. Не се съмнявам, че и в бъдеще ще задоволяваш моите нужди в определеното от Теб време и по определения от Теб начин. Някой ден Ти ще ми дадеш желаното от сърцето ми. Благодаря ти за привилегията, която ми даваш, да Ти служа чрез вяра. Дано това, което се случи днес, да насърчи и други хора напълно да се посветят на Теб и да ти отдадат всичко. Скъпоценни Татко, обичам Те и съм сигурен, че можеш и ще задоволиш нуждите ми заради самия мен.“

Ентузиазизиран от това, как Бог му осигури нужните средства, Дейвид реши незабавно да инвестира пълната сума от 4 000 долара в училището и да удвои броя на работниците.

Когато пристигна в Съединените щати, той прекара няколко дни без компютър. Чувстваше се загубен, осакатен, гол, като че ли беше напълно изолиран. През това време получи един имейл на компютъра на баща си от председателя на Интер-американската дивизия – пастор Израел Лейто.

„Събрал съм известна сума, която искам да използваш само за себе си. Бих желал да си купиш мобилен телефон. Зная, че ще ти е необходим такъв.“

Няколко дни по-късно на Дейвид внезапно му хрумна следната мисъл: *Може би председателят би могъл да ми даде правото да си купя нещо друго вместо мобилен телефон.* Откри, че президентът не е в офиса си, а на посещение в Бразилия. Затова Дейвид му изпрати следния имейл:

„Толкова съм благодарен за милото предложение да си купя мобилен телефон. Обаче бихте ли ми позволили вместо това да си купя лаптоп?“

Отговорът: „Скъпи мой приятелю и вдъхновение, парите са твои. Можеш да ги използваш, за да си купиш всичко, което ти е необходимо.“

Дейвид това и направи. Бог замени компютъра, който продаде, с друг, по-добър. Помисли си: *Всъщност ние никога не жертваме за Бога, защото Той винаги е готов ни даде нещо по-добро!*

Мисионски чудеса

Дейвид ясно си спомни събитието от 1993 г., което отприщи неговия интерес към телевизията. Минаваше през щанда за телевизори в магазина „Сиърс“ в Чатануга, Тениси, когато изведнъж чу познатия глас на д-р Гордан Биитс, тогавашен старши пастор на църквата Колиджгейл. Той беше интервюиран по телевизията от близкия приятел и съученик на Дейвид, Стивън Руф. Темата бе продължаващата тогава обсада на Дейвид Кореш и „Клонка Давидова“ в Лако, Тексас. Дейвид бе чул за това по националното радио предния ден, когато по погрешка излъчиха неправилния факт за връзката на този култ с Църквата на адвентистите. Макар че Генералната конференция реагира бързо, Дейвид все още си спомняше чувството на безпомощност, което усети в стомаха си. Видя колко бързо общественото мнение може да бъде изпълнено с предразсъдъци спрямо дадена група хора чрез една погрешна кампания.

Сега той гледаше смяян как д-р Биитс изяснява недоразумението. *Бог беше в състояние да използва Стивън поради неговата текуща работа като отговорник на телевизионна станция, помисли си Дейвид.*

Внезапно една мисъл, способна да промени целия живот на всеки човек, се заби дълбоко в ума му. *Най-добрият начин да се справиш с една криза, е да се подготвиш предварително за нея. Твърде късно е да започваш подготовката, след като кризата е вече факт.*

Господи, ако някога ми дадеш възможност да изградя предавателна мрежа, няма да пропусна това, реши Дейвид в сърцето си.

Подкрепен от гвианския министър-председател за първата телевизионна станция, Дейвид реши да поиска разрешение за създаването на такава и в Джорджтаун. Отговорът на правителството? Едно голямо „не“. Отново поиска разрешение след няколко месеца. Отговорът пак беше „не“. Причината оставаше същата: „Не желаем такава телевизия в този град“.

Дейвид отново помоли Бог за мъдрост. Отговорът отново беше: *Използвай това, което имаш.*

„Аз имам комплект касети с НЕТ’98. Но използването на търговските кабелни канали ще ми струва много скъпо. Моля те, Господи, покажи ми пътя, по който да вървя.“

Скоро след това една жена в Съединените щати му се обади по телефона: „Братко Гейтс, ти се молиш за някаква специална нужда. Бог ми внуши да ти се обадя.“

Той отговори: „Много рядко споделям темите на своите молитви, но щом Бог ви е подтикнал, ще ти кажа специалното искане, което съм отправил към Него. Ние тук предаваме НЕТ’98 по сателит в две църкви. Сега имам усещането, че Бог иска от нас да предадем тези вести на всички в Джорджтаун. Официалните власти обаче отказват да ни позволят да имаме собствена телевизия, така че аз смятам да използвам търговската телевизия, т.е. някой от каналите.

– Колко ще струва това?

– В Гвиана телевизията е доста евтина. В Тринидад това би струвало около 10 000 долара, но тук ще струва само 3 000.

– Точно такава е и сумата, която аз имам. Ще ти изпратя тези 3 000 долара утре.

Дейвид бързо се свърза с канал 13 и уреди с тях да излъчват НЕТ’98 три дни седмично в продължение на 10 седмици, започвайки от 19 март 1999 г. Тъй като серията от лекции вече бе приключила в Съединените щати, Дейвид изпрати имейли до много хора, молейки ги за всички останали материали от местните им евангелизации – библии, брошури, списания, пликове, карти за отговори, библейски уроци и др. „Изпратете ги на моя баща в Анна, Илиноис – писа той, – и той ще ги препрати в Гвиана.“ Дейвид получи почти 500 кг такива материали от всички области на Съединените щати.

Две грамадни палета с материали бяха освободени от митницата без мито. Работейки в сътрудничество с администрацията на Съюзния съвет, всички църкви от областта получиха материали.

Почти всеки църковен член се включи в подготовката. Създаде се гореща телефонна линия, обслужвана от съпругата на пастора, която отговаряше на задаваните въпроси. Пасторите и старейшините организираха молитвени групи и екипи за посещения. Млади хора разпространяваха брошури в частните домове и на публични места. Големи обяви излизаха в неделните издания на вестниците. Канал 13 излъчваше реклами за евангелизацията безплатно в продължение на 10 седмици. Бог благослови и радиорекламите, защото те привлякоха много слушатели. Отвсякъде валиха искания за материали.

Баптистки и петдесетни пастори, хора от всички християнски църкви, дори индуисти и мюсюлмани, казваха, че са открили истините, за които толкова дълго време са копнеели. Хора от правителствения апарат и банките, от върхушката на обществото, както и високообразовани личности в града се обаждаха на горещата линия, искайки книги и материали за библейски курсове. Мнозина питаха: „Кой спонсорира тези излъчвания? Много харесваме стила на Дуайт Нелсън.“

Чуваха отговора: „Една група от Съединените щати“.

Църквата на адвентистите от седмия ден в Джорджтаун беше подготвена, когато пастор Нелсън изнасяше темата за съботата. Тя посрещна многото посетители, които бяха откликнали на поканата по телевизията и посещаваха местните църкви. Един пастор петдесетник, дълбоко впечатлен от онова, което бе научил, каза: „Бил съм пастор толкова години, а никога не съм чувал за съботата“. Когато той представил тази библейска истина пред собствената си църква, хората поискали да бъдат посетени от евангелизатор адвентист, брат Озмант Баптист, да им представи темата за съботата лично. Пасторът и голяма част от неговата църква приеха истината за съботата.

NET'98 оказва огромно влияние в Гвиана. Много хора се обадиха по телефона, за да благодарят на мениджъра на телевизията за излъчването на тази висококачествена програма.

По това време Дейвид и Беки получиха имейл от близък приятел от Съединените щати, който ги шокира и нарани дъл-

боко. Той бе пълен с критика и обвинения. Нима критиките бяха верни? Осъзнавайки, че когато се опитва да се доближи до хора, намиращи се в трудност, Бог често използва близки приятели, те решиха да приемат тези критики за евентуално верни.

На колене и със сълзи в очите Дейвид и Беки изповядваха своята слабост пред Бога. Дейвид се молеше: „Скъпоценни Татко, знаеш, че някои хора критикуват много от проектите, които се осъществяват тук. Ние също сме удивени от възможностите, които си ни дал. Това е Твоя мисия, не е наша. Ние отваряме ръце и целенасочено работим по всички проекти, които са толкова близки на сърцата ни. Правим това, за да изразим и предадем вярата си в Теб. Напълно Ти предаваме работата си в Гвиана“.

„Да, мили Боже – каза Беки, присъединявайки се към молитвата на Дейвид, – искаме да препотвърдиш Твоя призив към нас. Ако не направиш това, ние вярваме, че можеш да намериш нещо друго, което да вършим. През тези две години Ти си ни удивлявал чрез доверието, което заслужаващ, когато сме предприемали все по-големи и по-големи рискове всеки месец. Открихме, че не можем да надминем по даване Теб, Боже. Колкото повече даваме на другите, толкова повече получаваме от Теб.“

Дейвид добави: „Не е нужно да ти напомняме, Господи, че през тази година редовно посвещавахме себе си на месечни проекти, 30 до 40 пъти по-големи от началния ни бюджет от 200 долара месечно преди две години. Преживяхме истината, че „малките неща, мъдро и икономично употребени в служене на Господа на небето, ще се увеличават със самия акт на даването“ (*Копнежът на вековете*).

Беки завърши молитвата си: „Хвалим Те и ти благодарим, Господи, че ни учиш да даваме онова, което имаме; и когато даваме, Христос ще се погрижи нашата нужда да бъде снабдена“ (*Свидетелства към църквата, т. 6*). *Обаче, ако Ти ясно ни покажеш, че нещата трябва да бъдат по друг начин, ние ще се върнем в Съединените щати. Вземаме това мъчително решение, защото не искаме да се бунтуваме срещу Твоята воля. Амин“.*

Дейвид и Беки почувстваха, че Светият Дух ги призовава да подновят посвещението си. Хванали се за ръце, на колене те

молеха Бог да направи нещо специално, за да препотвърди техния призив да работят в Гвиана.

Същата нощ един пастор адвентист, Кърг Томас, позвъни на Дейвид: „Моят хазяин ме помоли да се свържа с теб. Той е собственик на 2-ри телевизионен канал. Съпругата му, г-жа Уошингтън, скоро се кръсти – отчасти в резултат на НЕТ’98. Като дете тя и семейството ѝ са познавали адвентната вест, но не са я приели. Тя и съпругът ѝ имат много добри впечатления от начина, по който Дуайт Нелсън споделя библейската истина и казаха, че искат да се свържат с теб“.

Възхитен от поканата, Дейвид се надяваше, че те смятат да му предложат безплатно време за предаване или може би някаква евтино струваща алтернатива за бъдещи предавания. Пастор Томас уреди Дейвид да ги посети след два дни.

Семейство Уошингтън посрещна пастор Томас и Дейвид в хубавия си дом. Докато седяха заедно на задната веранда, пийейки портокалов сок, г-н Уошингтън се наведе напред.

– Високо ценим това, което видяхме по канал 13. Съпругата ми неотдавна стана адвентистка. Някой ден вероятно и аз ще споделя вярата ѝ. Създадохме нашата телевизия с духовни цели. Имаме я единствено чрез Божията намеса. Неотдавна чухме за вашата работа с АДРА, за това, което вършите чрез авиационната програма, за медицинската работа, както и за вашето участие в образователните програми във вътрешността на страната. Сега разбираме, че отскоро вие се занимавате и с телевизионна дейност. Съпругата ми и аз имаме нещо специално, което бихме желали да ви предложим. Убедени сме, че Бог иска от нас да ви дадем 50% от собствеността на нашата телевизия.

Дейвид остана безмълвен, а през ума му минаха всички едногодишни усилия да получи позволение за телевизионни предавания в Джорджтаун и техния неуспех. Бог не беше ли му казал „Чакай Ме, Дейвид. Когато дойде времето, няма да е трудно за Мен да ти дам напълно действаща телевизия?“.

Господин Уошингтън продължи:

– Искам да предам цялата администрация на телевизията на вас, за да я използвате, както намерите за добре, за провеждане на вашите мисионски дейности. Ще участвам достатъчно и аз, за да съм сигурен, че тя няма да се удари в някой „дънер“ –

законов, политически или нещо друго. Целта ми е тази телевизия да остане, да предава и да се разраства до пълния си потенциал.

Господин и госпожа Уошингтън заведоха двамата мъже в станцията.

– Можете да използвате изцяло двуетажното здание и стаята за гости, както намерите за най-добре, може би като студио или център за продукции. Всъщност каква е вашата финансова стратегия за действие и за разширение на телевизията?

– Нашата философия е много проста – Божията подкрепа. Във всичките ни действия зависим изключително и изцяло от Бога за разрастване на капитала от месец на месец.

– Тогава се чувствам спокоен! – заяви той. – Вземайте станцията и я управлявайте.

Дейвид едва дочака да сподели тази чудна новина с Беки:

– Господ току-що направи още едно чудо. Спомняш ли си нашите молитви преди два дни? Е, добре, Той не само че препотвърди ясният си призив да Му служим в тази област, но го потвърди, като ни даде и цяла телевизия.

– Не разбирам как е възможно?

– Бог подтикнал г-н и г-жа Уошингтън да оставят напълно действащата телевизия, включително и всички авоари, в наши ръце, за да приключим делото тук. Очевидно Бог възнамерява да използва това в много по-голяма степен за разпространяване на Евангелието.

– Но кой ще върши тази работа?

– Ще е нужен персонал от доброволци и източници далеч от всичко, което сме преживявали досега. Наистина това е задача от Божия величина, успехът на която зависи само от Бога. Ние трябва да отхвърлим всички предварителни ограничения на онова, което Той ще извърши.

– О, чувствам как кожата ми настръхва. Готов ли си да се посветиш на тази задача независимо от това, колко скъпа или невъзможна може да изглежда?

– Да, Беки. Трябва да се научим на това, че Богът, на Когото служим, няма граници. Трябва да вървим напред насърчени, че Той ще доставя нужното през трудните дни, които са пред нас. Преди да приемем окончателно тяхното предложение, ние

МИБИОКЪТ Пугеса

ще имаме няколко заседания със сел. Уошингтън, за да обсъдим оперативната работа и да съставим стратегическите планове за действие и разширяване на телевизията.

– Страхувам се, че Сатана е бесен, Дейвид. Той ще направи всичко възможно, за да попречи тази телевизия да бъде използвана от Бога. Когато г-н и г-жа Уошингтън започнат да разбират нашата философия на зависимост от Бога за всичко, страхувам се, че Сатана ще започне своята битка на съмнение. Нуждаем се от партньори в молитвата навсякъде, за да молим Бога да обкръжи семейство Уошингтън със светлина от небето, която ще ги закриля от сатанинските лукавости.

Без граници

Добрите новини за Божията благодат в Гвиана се разпространяваха от страна на страна в Карибите и в Южна Америка. Започнаха да ваят искания от църковни водачи и членове. „Помогнете ни. Моля, покажете ни как да започнем и ние да правим това, което Бог върши чрез вас.“

– Не ни ли казва Бог, че е дошло време да вървим напред, да искаме така, като че ли няма граници? – попита Дейвид Беки.

– Трябва да се молим за мъдрост. Може би това е Божи призив, който ни казва, че е дошло време да направим едно пътуване до Щатите. Можем да помолим родителите ни да се присъединят към нас в библийско изследване и молитва за специално Божие наставление – предложи тя.

Докато бяха в Съединените щати, Дейвид представи ситуацията пред техните семейства:

– Както нашият малък двуместен самолет за кацане в джунглата отвори врати за започването на служенето ни в Западна Гвиана, така ще ни е нужен и един по-бърз, с възможност за по-дълги полети, самолет, за да работим на Карибите и в Южна Америка.

Четири дни те изследваха, молеха се и се бореха за вземането на едно голямо финансово решение. Този избор щеше да окаже сериозно влияние върху това, как щяха да работят и да рискуват в бъдеще. Накрая дойде мирът. Бог ги подтикна да ин-

ИМА ОТЪВЪЦИ

вестират средствата от продажбата на част от фермата на семейство Гейтс в Илиноис, за да финансират поне отчасти покупката на малък двумоторен самолет. Родителите на Дейвид, винаги желаещи да ги подкрепят, им предложиха да продадат едно съседно парче земя и да вложат парите в закупуването на самолета. Те се нуждаеха от самолет, който безопасно и бързо да придвижва хора и екипировка между изолираните региони и страни. Дейвид започна да търси подходящия самолет, който Бог щеше да избере.

Спря се на един *Пайпер Туин Команч* с Робъртсонова СТОЛ-система за кацане и специална *Милър*-Каргоносова конверсия. За свое учудване той откри, че самолетът е идентичен с този, на който бе летял преди много години в Кентъки. По време на преговорите сделката постоянно изглеждаше като че ще се провали. По едно време семейството спря всичко и коленичи за молитва. „Боже, Ти знаеш бъдещето. Ако това не е самолетът, който Ти си определил за нас, тогава направи така, че сделката да се провали.“

Само след няколко минути телефонът иззвъня и собственикът каза: „Приемам вашите условия. Можете да дойдете да го огледате и изпробвате“.

Дейвид, баща му и Брукс Пейн, директорът по поддържането на Андрюския авиационен парк, отлетяха за Сан Джоузеф, Калифорния, за да огледат самолета. Всичко, което ги притесняваше по него, беше отстранено на разноските на продавача.

Решението за покупката му обаче ги вкара в сериозни дългове.

– Изпитахме последиците от подобно решение, когато купувахме нашия първи малък самолет, но на много по-ниско ниво на риск – обясни Дейвид на баща си. – Този самолет изисква 75% финансиране – стъпка, която никога не сме предприемали, ако не беше вътрешното ни убеждение и мира, който Беки и аз, както и ти и мама, изпитваме.

С вяра те се помолиха отново: „Вярваме, че този риск, приет поради нуждите на работата ни, е по Твоята воля, Господи. Молим Те да се погрижиш за баланса на дълговете ни за шест месеца от датата на вземане на заема. Знаеш сумата, знаеш и какво да направиш. Само, моля Те, дай ни решението“.

Отлетяха с красивия шестместен самолет до Мичиган и го натовариха с около 300 кг апаратура за телевизията в Камаранг. Дейвид пътува за Гвиана с Дан Пийк, който заедно със съпругата си Синтия и малката си дъщеричка Ханна щеше да работи като доброволец в Джорджтаун, за да се справят с техническата страна на предаванията.

Почти месец бе изминал от последната им среща с г-н и г-жа Уошингтън.

След приятелските поздравии Дейвид започна разискването.

– Мога ли да припомня философията ни на действие, с която предварително се съгласихме? Функционирането на нашата телевизия няма да се основава на комерсиални интереси. Ще се доверяваме на Бога за средствата, които ще ни трябват.

От няколкото коментара, които направиха, Дейвид разбра, че те са преразгледали намерението си да приемат това условие. Неприятелят бе работил, за да ги накара отново да поставят ударението върху светската философия, насочена към печалбата, вместо към мисионските цели. Докато ги слушаше, Дейвид разбра, че те очакват от него да осъществи програма, която да носи печалба, а това противоречеше на мисията на Евангелието. Той успя да разбере какви проблеми ще възникват със заплатите на работниците, както и с рентата, която трябва да се изплаща на доброволците.

– Съжалявам, но чувствам, че на Бога няма да Му е угодно при това положение – каза Дейвид и напусна интервюто с натежало сърце. Само Бог можеше да обърне ситуацията и да се пребори с невидимите сили, които работеха здраво, за да осуетят работата на тази телевизия за Божия слава. Постоянната му молитва беше: „Отче мой, всичко зависи от Твоята сила и благодат. Помогни на семейство Уошингтън да проумее небесната философия, която произтича от виждането за Бога като Такъв, на Когото можем да се доверяваме“.

Дейвид приготви един документ от три страници, като изложи в него своята философия на вяра, чрез която работеше досега. Обясни защо всички негови предишни предложения за използване на фондове в проекта са зависели изцяло от преследването на мисионски цели, не на печалба. След това позвъни на г-н Уошингтън с молба за още една среща в 16.30 ч. на следва-

щия ден. През целия ден Дейвид и неговият приятел Уинстън се молеха заедно и поотделно, искайки от Бога да се намеси в полза на Своето дело. Дейвид изпрати и имейли на своите партньори за молитва относно тази криза.

Срещнаха се в дома на Уошингтън спокойно, знаейки, че Бог все още отговаря за всичко. И все пак се чувстваше напрежение от съзнанието за това, накъде могат да се наклонят везните. Наистина, те се бяха изправили пред още един епизод от великата борба между Христос и Сатана.

Докато г-н и г-жа Уошингтън четяха документа от три страници, двамата мъже продължаваха да се молят мълчаливо. Г-н Уошингтън си подчертаваше някои редове, докато четеше, и кимаше с „да“ на всеки един.

Когато съпругата му приключи четенето, възкликна:

– Миналия четвъртък поканихме Уинстън у дома, за да му кажем защо сме решили да поддържаме телевизията като компания за печалба. Тя не само щеше да носи доход на нас самите, но щеше да си изплаща и парите за доброволния персонал, който щеше да работи там. Когато Уинстън ни разказа за вас и за работата ви чрез вяра, ние останахме удивени от чудотворното Божие ръководство.

Цял ден в петък се чувствах неудобно от позицията, която бяхме заели. От службата си телефонирах на съпругата ми и ѝ казах за моята загриженост. Заедно решихме, че Бог трябва да ни помогне да се откажем от нашите комерсиални интереси относно телевизията. Той ни подтикна да приемем с вяра тази философия и да ѝ се доверим. Откровено казано бяхме малко изплашени от това да оставим телевизията да функционира изцяло чрез вяра. Обаче сме сигурни, че Бог може да посрещне всички нужди. Искаме да опитаме Божията сила в нашия живот.

Г-н Уошингтън добави:

– Решихме да използваме сградата без наем. Ще плащате само минималните разноски за поддържането ѝ. Целта на телевизията ще бъде изцяло мисионска. Сигурен съм, че Бог няма да допусне да имаме финансови проблеми. Ще гледаме как Той ще осигури средства за продукцията. Вярваме, че ще укрепим сигнала и че ще разшири дейността на телевизията чрез използването на хора от други градове.

Докато се отдалечавах с колата, Дейвид и Уинстън пееха от радост.

– Уинстън, програмата отново влезе в релси, даже още по-уверено от преди. Бог се намеси по чуден начин. Само Светият Дух може да променя сърцата и умовете. Силата на молитвата е удивителна, още една битка е спечелена за Господ!

Две седмици след пристигането на новия самолет на Карибите, Дейвид и Дан Пийк пътуваха до Гренада, Доминика, Антигуа и Тобаго, за да се срещнат с църковните водачи и правителствените чиновници с цел съставянето на планове за изграждането на адвентни телевизионни станции. Разрастването на телевизионната мрежа се разви в онова, което днес е известно като Карибски семеен нетуърк.

Бог постоянно посрещаше и осигуряваше нужните ни средства за поддръжката на новия самолет, както и плащането на приходите и разходите. Малкият *Чесна 150*, с който Дейвид започна работа в Гвиана, беше продаден, за да се изплати половината от най-големия дълг за новия самолет *Туин Команч*.

Точно преди Дейвид да направи втория си полет до Гвиана с телевизионните съоръжения, левият мотор на *Туин Команч* започна да загрява маслото. Той кацна на най-близкото летище в Тенеси, където откри, че гърбиците на буталния прът са започнали силно да се износват и метални стружки са се разпръснали из целия мотор.

Телефонира на Беки.

– Имаме неочакван проблем. Моторът трябва да се поправи. Но тази разочароваща новина се балансира от добрата новина, че инцидентът стана в Съединените щати на едно добре уредено летище, където може да се поправи всичко. Когато ремонтът приключи, моторът ще работи по-добре от преди. Десният мотор също трябва да бъде проверен за износени гърбици, преди самолетът отново да лети. Чувствам, че Бог контролира всичко, защото Той единствен знае бъдещето.

Когато се върна във вътрешността на Гвиана, американските индианци от областта Горна Мазаруни продължаваха да откликват на призивите на Евангелието. Пет видеопроектора продължаваха да представят петседмичната евангелизаторска кампания през цялата година. От почти двегодишната употре-

НИКОГА НИЩО

ба сред тропическия климат и пренасянето от място на място с кану и пеша, само две от крушките на прожектора трябваше да бъдат сменени. В три селища започна изграждането на църква, в други две се планира да се изградят нови църкви.

Гвиана е разделена на девет региона, а евангелизирането беше съсредоточено само в един регион – областта Горни Мазаруни. А как да се удовлетворят нуждите на големите съседни на тази области? Селските ръководители идваха, с молба за провеждането на медицинската авиационна програма и за библейски работници, които да провеждат евангелизаторски кампании. Без самолет за тези хора не можеше да се направи нищо. Натъжен от това, Дейвид отбеляза: „През по-голямата част от живота си работех там, където започването на ново дело беше трудно и рисковано поради религиозната нетолерантност. Но сега не е така. Ще съществуват ли още тези възможности, които се отварят днес? Татко Небесни, отговори на нашите молитви за евангелизирането на тези селища, които искат да Те познават“.

Предизвикателството за финансиране на телевизионните станции издигна своя застрашителен ръст в много по-големи размери, отколкото нуждата по поддържането на самолета. Бог ясно показваше силата Си чрез съдействието по изграждането на малка телевизионна станция и възможността за втора по-голяма. Чрез тях Бог направи необходимото за развитието на евангелизирането в две нови страни. Той ни осигури още един по-надежден и по-мошен двумоторен самолет за навлизане в нови региони. Но при толкова много хора, които не познават Бога, кой щеше да дойде да им помогне?

С абсолютно доверие Дейвид и неговите доброволци бяха готови да действат с благословенията, които Бог щеше да осигури. Те не знаеха какво да правят, но прочитите им останаха отправени към Него.

Всичко, което бе направено и което помогна на хиляди хора да приемат Исус, разяри и отчая Сатана. Тъй като усилията му да атакува отвън пропаднаха, той се опита да действа отвътре. Една важна личност с опит и влияние със сигурност се е почувствала застрашена от успеха на това дело, защото на организирано за целта събрание предложи Гвианският съюз на адвен-

тистите от седмия ден да прекъсне връзките си с Дейвид и Беки и техните проекти.

Всяка криза бе призив за молитва към Бога. Дейвид и семейството му направиха точно така. Администраторите от съюза и дивизията бързо се намесиха, уреждайки още едно събрание. Бог все още контролираше нещата и се грижеше за всичко. Групата разисква и гласува специални планове за по-добра комуникация и координация по отношение на всеки проект. Бе определено време, когато новоизбраните водачи трябваше да посещават изграждащите се и осъществяващите се проекти във вътрешността. Така те можеха да наблюдават отблизо нещата и да задават въпроси, за да са в течение на всяка фаза от Божието дело.

Чрез силата на Светия Дух братята осъзнаха, че Божият народ не е още достатъчно добър, достатъчно ревностен, достатъчно смел и достатъчно наясно с този специален момент на възможности.

Лъвът рикае

Носейки евангелизаторски видеокасети и професионална екипировка, подарена за новата телевизионна станция в Джорджтаун, Дейвид напусна Съединените щати и отпътува за Гвиана. Летейки точно преди нахлуването на студения зимен фронт, той си почиваше през нощите в Маями, Пуерто Рико, Доминика, Гренада и Тринидад, като през цялото време поддържаше контакт по радиото с баща си в Илинойс. По пътя Дейвид постоянно се молеше Бог да направи така, че Гвианското правителство да даде на неговата организация ГАМАС (Гвианска адвентна мисионска авиационна служба) разрешение за постоянна дейност, така че самолетите на ГАМАС да могат да пътуват в Гвиана без ограничения.

При пристигането си чу от Уинстън Дежеймс: „Бог подготвяше пътя за пристигането на самолета в Гвиана. Отделът в гражданската авиация е подготвил документите. Много молитви продължават да се отправят към Бога за Неговата намеса.

„Наистина, когато Бог отвори пътя за извършването на опеределена работа и даде уверения за успех, избраните инструменти трябва да направят всичко, което е по силите им, за да се постигне обещаният резултат. Успехът е в съответствие с ентусиазма и постоянството, с което се провежда делото. Бог може да извършва чудеса за Своя народ само когато те извършат своята част от работата“ (*Пророци и царе*). По време на отсъстви-

ето на Дейвид от Гвиана интригантът, неприятел на Бога, беше изключително активен. „Баштата на лъжата“ ангажира враждебно настроени хора, които да подкопаят Божието дело на всички равнища на дейност.

Неприятелят планираше да осуети законовите процедури по отношение на самолета и телевизионната станция – коварен начин да се попречи на Божието дело. Но Бог, Който контролира всичко, има Свои планове за действие въпреки Сатана. Познавайки силата на молитвата, Дейвид и семейството му, както и приятелите му, молеха за специални ангели, които да осигурят неговата безопасност, докато продължаваше да работи за Бога. С небесни благословения Дейвид продължи напрегнатия си режим на работа в продължение на три дни, пътуваше из вътрешността на Гвиана, успя да отпътува и до Съединените щати с един търговски самолет.

Бързо се разпространиха грозни слухове. Когато Дейвид се регистрираше на летището, специален служител застана до него и започна да му задава куп въпроси, претърсвайки багажа му. След два часа разпити той изглеждаше впечатлен от проектите, които Бог бе започнал да реализира във вътрешността на страната под ръководството на Дейвид. От този ден Дейвид и специалният служител станаха близки приятели.

Как Бог затвори устата на „ревящия лъв“? Както бе уредено предварително, Дейвид откара със самолета администраторите на църковния съюз в Гвиана до всяко от селцата в областта Горна Мазаруни. Със собствените си уши те чува благодарностите, изразени от капитаните на Арау, Камаранг, Филипи, Како, Уарамадонг, Паруима и Кайкан. Видяха претърпканите църкви и чува за спасения от ГАМАС живот на голямо множество хора, когато пациентите получаваха безплатни медицински грижи и въздушен транспорт. Посетиха няколко осветения на църкви и се присъединиха към освещението на религиозното и библиотечното здание в Дейвиския колеж в Паруима. Все още търсейки начини да очерни Дейвид, един от тях попита на висок глас:

– Кой притежава всички тези църкви и училища, които са били построени с парите на дарители?

Ръководителят на едно от селищата – човек с голям авторитет, даде мъдър отговор, който сложи край на по-нататъшното

разпространение на всякакви слухове, че Дейвид Гейтс бил притежавал тези имуществва:

– Когато една сграда, независимо дали е църква или училище, се построи за американските индианци, собствеността никога не се връща на онези, които са финансирали нейното построяване. Тя принадлежи на индианците. Следователно според законите на страната всички тези църкви и училища са собственост на американските индианци.

Повече обвинения нямаше.

Посетителите видяха резултата от използването на техниката, чрез която във всички селища бяха излъчени НЕТ'95 и НЕТ'98. Убедиха се също, че за тези три месеца са били кръстени повече индианци, отколкото през миналата година. Топлото посрещане и ентузиазмът на американските индианци им помогна да повярват в Божието водителство и благословение. Никой човек не би могъл да направи толкова много. Местните доброволци и доброволците отвъд океана бяха похвалени за добре свършената работа.

Посетителите от Съюза изслушаха ръководителите на селата, както и лидерите от различни региони, които твърдо настояваха кабинетът да издаде разрешително, чрез което ГАМАС да има свободата да пътува до всяко кътче на Гвиана без ограничения. Така политиката на безплатни медицински грижи и транспорт би могла да бъде осъществена в цялата страна. Не е чудно, че гневът на Сатана стана неописуем. Той добре знаеше, че издаването на разрешителното ще отвори врати за бързото разпространяване на Евангелието във вътрешността на Гвиана.

Посетителите се съгласиха с Дейвид, който в края на срещата се помоли: „Не трябва да се колебаем, а да вървим напред“. „Дотук ни помогна Господ“ (1 Царе 7:12). „Ако нещо трябва да бъде направено в съгласие с Божиите намерения, то трябва да бъде направено точно в този златен момент.“

Дейвид благодари на Бога, че засега е укротил лъва. Но си спомни 1 Петр. 5:8, което предупреждава, че Дейвид и доброволците отново ще чуят грозния рев на обвинителя.

Има ли нещо трудно за Господ?

Един съботен следобед Дейвид и Беки се наслаждаваха на рядката възможност да се реят в спомените от миналото, докато седяха заедно на верандата на своя дом в Кайкан.

– Тук се чувствам толкова спокойна – седя си с теб и наблюдавам как тече реката – каза Беки и стисна ръката на Дейвид. – Толкова съм радостна за съботите, когато можем да се покланяме тук, в нашата малка църква в Кайкан. Лицата на хората светят, докато свириш на своя тропет, а те пеят. Бог използва твоя тропета, за да привлеча много посетители на нашите събрания.

– Чувствам се благословен за дадената ми от Бога привилегия да му служа сред тези скъпоценни души. Тъй като обещахме на Исус, че тази година няма да пренебрегваме никоя възможност да достигнем хората с благата вест, Той сигурно изпитва нашата посветеност.

– Да, сигурно. Чудя се на Божиите планове – толкова са по-велики от мечтите ни! Всеки ден ни напомня, че ежедневният ни дълг е да вървим напред, докато Неговата работа е да отваря пътя.

– И виж какво само е направил, Беки. Дейвиското училище функционира вече почти три години, библейското училище за

Има ли нещо друго за Господ?

обучение на работници също е благословено с успех. Спомняш ли си деня, когато Бог отвори пътя за откриването на това училище?

– Разкажи ми за него – каза тя.

– Една 35-годишна майка на осем деца дойде при мен и ме попита: „Може ли и аз да посещавам училището?“. Много ми

беше тъжно да ѝ кажа, че няма място за нея. Но тя продължи да моли: „Винаги съм мечтала да ходя на училище. Сега имаме. Моля ви, позволете ми да идвам на училище и да уча“. Така Господ я употреби, за да запали искрата на идеята да се канят и възрастни адвентисти да посещават дневното

училище за библейски работници доброволци.

Беки се усмихна.

– Но ние нямахме учител, който да ги обучава. Напомни ми как Бог отвори тази врата?

– Милата д-р Шийла Робъртсън – пенсионирана лекарка на около 70 години – пристигна като доброволец с молбата: „Моля ви, заведете ме в най-изолираното селище, където мога да служа на Бога“. Аз летях с нея 20 минути, за да я заведа във Филипи – разстояние, което се изминава за четири или пет дни пеша – и ѝ заръчах: „Ето ти едно малко радио, за да се свързваш с нас всеки ден, дори и по-често, ако искаш“. Оставих я там и тя се наслаждаваше на всяка минута, вършейки чудното дело за Бога. Един ден, когато отново отидох във Филипи, за да я посетя за кратко, тя сподели с мен идеята си да отвори библейско училище за обучение на работници, за възрастни и по-млади индиан-

**Д-р Шийла Робъртсън
с Ада и Себастиан Едмънд.**

ци. Тъй като те говорят на местните диалекти акауайо и арекуна и са индианци, няма нужда правителството да дава разрешение за отваряне на училището. Признах, че и аз съм мечтал за същото, но нямаше кой да ръководи програмата.

„Исках да работя в някое отдалечено, изолирано място – каза ми тя. – Паруима е голямо селище с около 600 души, но щом Бог се нуждае от мен, за да оглавя това училище, няма да Му откажа.“

Спомням си ентусиазма, който излъчваха лицата на онези девет библейски работници при тяхното завършване.

Беки добави:

– Излизайки да работят двама по двама под ръководството на опитен работник от Съюза, седем от тях вече са започнали пионерска мисионска работа в неотворени области. Бог наистина работеше чудно чрез д-р Шийла.

– Без доброволците нашето дело тук щеше да бъде невъзможно. Като екип с водачите и директорите те се грижеха всяка област да се придвижва напред в развитието си. Сигурен съм, че Бог ще отговори на нашите молитви за най-малко петнадесет дългосрочни доброволци, главно учители, и то тази година. Но и краткосрочните доброволци имат голямо благословение

– Да, Дейвид – каза Беки с усмивка, – колко е вълнуващо да видиш как се разбират децата от училището и техния директор от адвентната академия *Дакота*. Само ангелите знаят колко трудно са работили те, като са се молили и играли с децата и възрастните в селото. Чудно ми е колко много „совалки“ е трябвало да има, за да се придвижи половината група между Кайкан и Арау с *Чесна 206*.

– Голямата група от академията Лорелбрук много спомогна за изграждането на новото училище в Кимбия на река Бърбис.

– Беки, трябваше да видиш как присъствието на пастор Филип Фолет, заместник-председател на Генералната конференция на адвентистите от седмия ден, насърчи индианците, докато водеше посвещаването на новото студио за видеопродукция в Дейвиското индианско занаятчийско училище. Надявам се скоро да започнем да правим продукции на местния диалект за възпитателни и евангелизаторски цели из целия регион. Потръпвам като си помисля колко щастливи изглеж-

Има ли нещо конкретно за Господ?

даха индианците при първата копка на новата сграда на занаятчийското училище и при посвещението на обществената телевизионна станция в Камаранг. Макар че още не предава, станцията е изградена и готова за действие.

Да, сладкишче, няма граници за онова, което Бог може да направи. Когато си помисля за новите работници като Слестър Робъртсън и неговия колега Джеймс Едуин, започващи работа в село Исенеру, се радвам как тези 200 жители на селото са ги приели и с охота слушат Евангелието на тройната ангелска вест. Всъщност Силвестър ми каза онзи ден, че изучава Библията всяка седмица с местния англикански свещеник, който изглежда приема много от истините. Себастиан Едмънд и Рей Хейстингс сложиха началото на делото в Коопенанг, където селяните се погрижиха за нуждите им, след като се запознаха с Божието Слово. Със завършването на нова група библейски работници на всеки шест месеца, няколко неотворени досега за Евангелието села ще получат добрата вест. Големи неща се случиха, тъй като Бог ни помогна да се убедим, че Той може да се справя с финансите. Увеличаването на нашите фондове е единствено благодарение на молитвите ни към Него.

– Дейвид, знаеш как се чувствам, когато работиш толкова много, но зная и това, че Бог е предвидял нуждата да станеш част от съюзния екип като директор на АДРА в Гвиана – не като платен служител на Съюза, а като доброволец. Сигурна съм, че част от успеха на работата е в доверието и в тясното сътрудничество при работата с местните църковни администратори. С твоя помощник-директор, който работи в офиса на АДРА в Джорджтаун, ти можеш да се присъединиш към водачите в шест нови страни тази година.

Колко вярно е обещанието, че *„ако делото е Божие, Той сам ще осигури средства за изпълнението му“* (Копнежът на вековете).

Няколко дни по-късно, когато Дейвид отлетя за Джорджтаун, чу за един местен самолет *Чесна 172*, който се продаваше. Това беше първият едномоторен самолет, който се предлагаше за продажба, откакто се бе преместил в Гвиана. Реши да не изпуска възможността да притежава местно регистриран самолет. На летището директорът на службата по поддръжката изтича

към него и каза: „Ако мислите да купите този *Чесна 172*, трябва да действате бързо. Двама купувачи вече се срещнаха със собственика и въздушната таксиметрова компания с предложение да го закупят“.

– Благодаря, че ме предупредихте – извика Дейвид, докато тичаше през рампата на летището. Помоли се на глас: „Господи, моля те, не оставяй този местен самолет да бъде продаден на някой друг. Ти знаеш за недостигнатите още села, които търпеливо те очакват вече толкова години“. Докато тичаше, се почувства благодарен, че неотдавна беше говорил със свой приятел в Съединените щати, който му бе казал, че ще предостави едно доста осезаемо дарение в банковата сметка на Дейвид в Щатите, за да бъде използвано, когато е нужно.

Той телефонира на въздушната таксиметрова компания.

– Точно така, капитан Гейтс – потвърди човекът. – И други двама са направили предложение за самолета. Ще ви определя среща в 16 ч. следобед. Който дойде първи, първи ще бъде обслужен, това е моята политика – и чиновникът затвори телефона.

Дейвид погледна часовника си. Имаше тридесет минути да отиде до банката, преди да затворят. Затича се да намери такси, а думите от сутрешното утринно бдение го окуражиха: „Божие дело изисква хора, които могат да действат бързо и на мига, в правилното време и със сила“ (*Евангелски работници*).

След 15 минути намери шофьор на такси, който пожела да го закара до половината път. По пътя той се молеше друг да може да го вземе и да го закара навреме. Планираше да пристигне в офиса на продавача с цялата сума в джоба си.

Все още говорейки на Бога, той се помоли: „Господи, Ти си ме благословил с финансово доверие навсякъде, където съм работил. Познавам касиерите в банките по име. Знаеш, че осребряването на прехвърляни средства чрез чужди банки може да бъде много дълъг процес. Само Ти можеш да накараш касиера да се отнесе добре, когато се опитам да осребря този чуждестранен чек за голяма сума. Благодаря Ти за това, че се справи бързо“.

Докато се приближаваше до гишето в банката, една приятелка касиера му се усмихна.

Има ли нещо друго за Господ?

– Добър ден, г-н Гейтс, с какво мога да ви бъда полезна?

– Бихте ли осребрили този чек, моля, веднага. Имам важна среща.

Касиерката го погледна бегло.

– Ще осигуря необходимите подписи от администрацията и ще се върна със сумата.

Само след няколко минути тя му връчи 10 000 долара в брой!

– Много ви благодаря – каза Дейвид, усмихвайки се, и побърза да намери друго такси.

След като пристигна обратно на летището, той каза спокойно на главния пилот на таксиметровата авиационна компания:

– Идвам на срещата със сума за плащане в брой в джоба си. Надявам се, че ще приемете с 5 000 долара по-малко от исканата цена.

Но при двама други заинтересовани купувачи той знаеше, че няма кой знае какви шансове да предложи по-малко. Главният пилот веднага се свърза с продавача по телефона:

– Г-н Гейтс е тук със сума в брой. Знаете, че неговият самолет ще бъде на разположение за медицинска работа във вътрешността. Много индианци са живи само благодарение на неговата медицинска транспортна служба. Препоръчвам ви да приемете неговото предложение за по-ниска цена.

– Кажете на г-н Гейтс да дойде за интервю – му отговориха. Дейвид отиде в офиса.

– Господине, хората от вътрешността на Гвиана се нуждаят от още един самолет, който да обслужва нуждите им. Ето ви една сума за *Чесна 172*.

Дейвид постави парите на бюрото и продължи:

– Планирах да ви предложа 5 000 долара по-малко от исканата цена, но при положение, че има още двама други заинтересовани купувачи на самолета, зная, че...

– Приемам предложението ви г-н Гейтс – го прекъснаха. – Ще дам още сега нареждане да бъде подписан документът за продажбата. Може да ми телеграфирате утре. Поздравявам ви за това, че действате бързо. Ако бяхте изчакали до утре, вероятно щяхте да загубите самолета.

Дейвид сграбчи протегнатата му ръка.

– Толкова много ви благодаря, господине, за вашето разби-

ране – каза той. – Уверявам ви, че работя под ръководството на моя Небесен Баша, Който наистина контролира ГАМАС.

Дейвид се усмихна с благодарствена усмивка.

Отговорът беше:

– Интересувал съм се от работата, която вършихте през последните четири години. Бързо сте използвали възможностите, които се отварят за развитие на американските индианци. Убеден съм, че тази продажба със сигурност е най-добрият избор за благополучието на Гвиана. Докато помагате на гвианците, дори и да са индианци, аз съм на ваша страна.

Когато Дейвид напусна офиса, спря на едно уединено място, за да разиска ситуацията с Бога. „Господи, знаеш, че плащането в брой, както и остатъка от сумата, ще изисква 100% финансиране, понякога ми е просто неудобно от това. Помолих моя дългогодишен приятел за 90 дни, за което време взех сумите за покупката на самолета. Зная, че никога няма да мога да ги платя без Твоята пряка намеса. Но просто изпълних дълга си да вървя напред. Тъй като този самолет е от особено значение за напредъка на Твоето дело, ще разчитам на Твоето любящо ръководство и ще Ти се доверя по отношение на финансите. Благодаря ти, че ми отваряш пътя и че ми даваш привилегията да ти бъда партньор в тази малка част от Твоята обширна вселена.

На следващата сутрин Дейвид започна тежката си седмична летателна програма с новия *Чесна 172*. Той занесе гориво и припаси на студентите мисионери. Занесе библии на индианските работници доброволци, за да могат да започнат евангелската работа в своите села. Този *Чесна 172* откара няколко човека в болницата и върна тялото на жена, която бе умряла в Джорджтаун за погребение в дома ѝ в Камаранг.

Мир и радост изпълваха ума му, докато летеше над обширните джунгли. Беше много насърчен от думите от утринното бдение и Бог го окуражи.

„Ще имате пречки и трудности, които трябва да посрещате от всички страни, ще трябва твърдо да решите да ги победите, иначе те ще ви победят... И ако нещо трябва да бъде извършено в съгласие с целта, то трябва да бъде извършено в златния момент. И най-малкото отклонение на тежестта във везните трябва

Има ли нещо друго за Господ?

да бъде забелязано и въпросът да се реши веднага“ (*Евангелски работници*).

Сигурен, че бе действал в съгласие с това наставление, сега той очакваше с възнание Божия отговор. Дейвид знаеше, че дългото отлагане уморява ангелите. Сигурно Бог нямаше да чака дълго.

По-малко от десет дни след това получи информация, че са били предоставени достатъчно средства за погасяването на заема, както и един допълнителен депозит за нов самолет за Венецуела.

Защо бе избрана Венецуела? Младежите християни бяха започнали вече да работят, разпределяйки помощи и материали от АДРА заради катастрофалните кални свлачища в Каракас през 1990 г., които убиха хиляди хора. Правителствените чиновници бяха забелязали искреността и загрижеността на тези младежи. Бяха отворени врати и нуждаещите се общества молеха за помощ адвентистите от седмия ден.

Венецуелските църковни водачи изпратиха покана на Дейвид: „Моля ви, присъединете се към нас на срещата с 30 местни ръководители на села за разискване по начините за достигане на техните изолирани общества с медицински грижи. Американските индианци в Гвиана са споделили благословенията, които са получили от Гвианската адвентна медицинска авиационна служба с техните приятели отвъд реката. Тези местни водители искат от нас, тук, във Венецуела, да създадем подобна служба и сред техния народ. С такава голяма подкрепа от тези местни лидери за проекта, имаме нужда от помощ и съвет“.

„Ще бъда радостен да се присъединя към вас по всякакъв начин, по който мога – отговори Дейвид. – Ако Бог отвори още една врата за достигане на индианците, ние трябва да вървим напред под Неговото ръководство.“

Дейвид се срещна с директорите на АДРА за Канада, Средноамериканската дивизия и Карибския съюз, и ръководеше подготовката за осигуряването на още един самолет за Венецуела. Той наблегна и на нуждата от ръководители доброволци. През цялото време на преговорите си мислеше: *Колко фино Бог избра тази малка Гвиана, за да помогне на нейната много по-голяма съседка Венецуела.*

Когато се завърна в Гвиана, Дейвид, изпълнен с радост, копнееше да сподели всичко с Беки. Той се свърза с нея по радиото. „Сам Бог започна да се грижи за вечното благополучие както на Гвиана, така и на Венецуела. Искаше ми се да беше там, за да преживееш ентузиазма от доброволната служба в адвентния университет в Ниргуа. Сега Съюзът изработва план, чрез който всички завършили университета ще бъдат поканени да посветят първата си година след завършването си като доброволци на църковната мисионерска служба. Какво би станало, ако тази идея се разпространи и възприеме от всички учебни заведения по света?“

– Я чуй това, сладкишче – отговори Беки. – Никой не може да го каже по-добре от Моисей: „Бог не е човек, че да лъже; нито човешки син, че да се разкае, Той каза и няма ли да извърши, Той изговори и няма ли да го утвърди?“. (Числа 23:19).

Бог пак го прави

2001 година донесе нови предизвикателства, които някои биха нарекли огромни проблеми. Доброволците в Гвиана бяха свикнали да се обръщат за всичко към Бога, защото знаеха, че Неговото разрешение ще бъде чудо. Те вярваха, че Бог контролира всеки аспект от Своето дело с обещанието: „Да ви дам бъдеще и надежда“ (Ерем. 29:11).

Първото предизвикателство дойде, когато Дан Пийк се борееше сам да посрещне огромните технически нужди по изграждането на предавател, за да работи телевизионната станцията с пълен капацитет. Той трябваше да се справя и с радиопредаванията, и с управлението на станцията. Макар че Дан не се оплакваше, Дейвид започна да се моли за един млад карибски професионалист, който да се заеме с мениджмънта на станцията. Това щеше да увеличи благоволенieto на местната администрация и да помогне на Дан да се съсредоточи върху техническите нужди.

Божият отговор дойде много скоро. Естер Седено, бивша студентка на Дейвид в Карибския Юниън Колидж в Тринидад, откликна веднага. Завършила мениджмънт в „Андрюс“, тя вече бе служила в продължение на една година в село Арау като учителка мисионерка, преди да се завърне у дома в Тринидад. Осъзнавайки нуждата в Джорджтаун, тя каза на Дейвид, че ясно вижда как Бог я води към това да се върне обратно и да

служи като мениджър. Нейният такт и умения бързо спечелиха уважението и подкрепата на целия екип. Естер получи подкрепа в мениджмънта и от Джаки и Питър Адамс, които ръководеха TV-проекта в Тринидад и Тобаго. Винаги готова да помогне, Джаки направи няколко пътувания до Гвиана и осигуряваше временната администрация, когато Естер отсъстваше. Бог още веднъж бе отговорил на молитвите им. Нито Дейвид, нито Дан знаеха, че Бог е подготвил вече един доброволец, способен да разреши новата криза, която се бе появила в Дейвиското индианско училище в Паруима. В петък сутринта Дейвид свали на пистата пенсиониран пастор и съпругата му, която беше библиотекарка. Възрастните доброволци бяха дошли да организират първата библиотека към училището, да преподават на библейските работници и да ръководят една молитвена седмица. Този петък следобед, веднага след залеза някой откри, че водният извор за областта, който идваше от

Дейвид Хосик прокарва тръби до всяка сграда в училищния двор.

планината Рейн и ги снабдяваше с вода вече петдесет години, бе спрял да тече. Речната вода трябваше да бъде използвана за готвене, пиене и къпане.

Но Бог бе предвидял и този проблем. Той подтикна Дейвид Хосик, инженер доброволец в АДРА от Онтарио, Канада, да предложи своите умения и услуги на училището от януари до март 2001 г.

Рано сутринта в неделя, след като водата бе спряла да тече, Хосик се изкачи на половин миля по пътеката до една голяма скала, първоначалния извор. Откри, че калта и утайките са за-

БЪЩАВЪТЪТ РАВИ

пълнили резервоара за вода и са запушили тръбата, която отвежда водата надолу – от планината към училището. С помощта на учениците той очисти резервоара, вдигна го и изкопа около половин метър надолу, за да се снижи нивото му. След това изградиха бетонен буферен язовир. За да се предотврати застоиването на водата, поставиха тръба за оттичане по такъв начин, че резервоарът винаги да съдържа около 40 см вода.

Хосик знаеше, че през сухите години изворът няма да бъде достатъчен за постоянно нарастващите нужди на училищата. Един възрастен селянин му каза:

– Мога да те заведа на около 100 м нагоре над този извор при един друг извор с малък водопад, който тече под огромна скала.

Развълнуван от новите възможности, Хосик с помощта на учениците занесе цимент горе в планината и изгради басейн – каптаж под водопада. Покриха басейна с метални ламарини, за да го запазят от отпадъци и малки животни, и прикрепиха 2-инчова черна пластмасова тръба. Разсичайки гъстия храсталак на джунглата, те свързаха двата водоизточника. Сега водата течеше през 2-инчова пластмасова тръба до една 250-литрова цистерна в подножието на планината. Тази цистерна никога не се бе пълнила с вода преди, а сега, с нарастването на обема и налягането, се напълни и преля за пет часа. Учениците изкопаха канавки, за да насочат водата към градината на училището. С допълнителния поток вода всяка сграда в двора на училището щеше да има чиста вода. Исус, Водата на живота, осигури изобилно вода за Своите деца.

Хвалейки Бога за тези чудесни небсни благословения, Дейвид трябваше да обърне внимание на друг един много важен документ. За първите две години самолетите на ГАМАС действаха въз основа на временни разрешителни. След това получиха ултиматум: „Никакви временни разрешителни. Вашите самолети ще бъдат заземени, докато правителството не ви даде постоянно разрешително“. Единственият начин Дейвид да може да пътува във вътрешността беше наемаването на един *Чесна 206* за около 250 долара на час или един двоен *Исландер* за 350 долара на час. А всеки полет до вътрешността струваше между 850 и 1 200 долара.

Споделяйки загрижеността си със своя добър приятел Уинстън Джеймс, Дейвид обясни:

– ГАМАС отчаяно се нуждае от разрешение от Гвианското правителство за официалното функциониране на постоянна авиационна програма в страната.

– Знаеш, че неотдавнашното посещение на министър-председателя в Паруима и на президента на страната в Камаранг са изкарали на дневен ред нашето кандидатстване за разрешение – откликна Уинстън. – Няма ли да поискаш среща с президента Джак Део?

– Да, направихме това. С администрацията на Съюза се срещнахме с него в понеделник, на 2 октомври 2000 г., в 16 ч. Пригответе план за „шурмуване“ на небето с нашите молби. Всяка църква във вътрешността бе дала обет за специална молитва и пост. В 16 ч. телефоните във всички църкви зазвъняха – всеки селянин трябваше да спре заниманията си веднага и да се моли за Божието присъствие по време на срещата.

– Удивително – отговори Уинстън. – Знаем, че „Всевишният владее над царството на хората“ (Дан. 4:17). Бог е чул тези молитви. Разкажи ми за интервюто.

– Подготвихме пълен писмен доклад за последните четири години в различни цветове, за да го представим на президента Джак Део и на неговия влиятелен ръководител на персонала д-р Лон Че Он. Дадохме и красиво копие от историята на Бен Карсън *Надарени ръце* на съпругата на президента, която работи с нас по отношение на медицинските грижи за децата във вътрешността. Църквите в Джорджтаун също се молиха за Божието присъствие и сила. Всички погледи бяха насочени към Господ. Ясно чувствахме Божието присъствие по време на интервюто, защото Неговият Дух ни помогна да отговорим на всички въпроси. След като разгледа доклада, президентът каза: „Убеден съм, че тази служба е от голяма полза за много изолирани селища във вътрешността. Незабавно ще започнем процедура по получаването на постоянно разрешително за действие на медицинската авиационна програма на ГАМАС във вътрешността на страната.

След интервюто наистина чувствахме, че Този, Който ни е призовал, „е верен и ще го извърши“.

– Но, Дейвид – прекъсна го Уинстън, – това интервю беше миналия октомври. И двата ви самолета са все още приземени на летището. Какво се случи?

– Сатана използва всичките си методи и възможности да отложи във времето президентското изявление. Бюрокрацията, подпомогната от интригите на Сатана, изискваше одобрението на безброй правителствени агенции и служители. Най-напред казаха, че не могат да дадат разрешението, докато не получат одобрението на военните. Тъй като ние бяхме помагали и бяхме работили в сътрудничество с военните много пъти, тяхното одобрение беше издадено без отлагане. От министерството ни обещаха, че разрешението ще бъде издадено бързо.

После някой се оплакал, че текстът на договора за продажбата на *Чесна 172* се нуждаел от изясняване. Веднага се заехме с това и направихме всичко възможно, за да променим текста от 24 страници така, че да ги удовлетворява. Минаха седмици. Все още отлагаха, така че отново им се обадохме.

Третото възражение било, че трябва да изясним връзката на ГАМАС с Църквата на адвентистите от седмия ден. Напомнихме им, че това е описано в документа. След дълго време на отлагане те най-после бяха доволни.

„Елате след два дни – разрешението ще бъде готово“ – обещаха те. Чакахме и чакахме, но не знаехме, че Сатана ще хвърли нови камъни по пътя и ще ни забави още. Последното съобщение, което получихме, беше, че документите по одобрението са попълнени и готови и пълният им комплект ще бъде изпратен за одобрение в Кабинета. Сега забавянето идва оттам, че *Чесна 172* трябва да бъде регистриран, трябва да бъде издаден нов сертификат на името на ГАМАС, а и да се преиздаде сертификат за изправност на самолета. Благодаря на Бога – напредъкът е бавен, но постоянен.

Тъй като националните избори щяха да се състоят в средата на март, Дейвид знаеше, че времето е кратко. Стотици селяни постеха и се молеха. С изтичането на временните разрешителни за действие, малкият червен самолет стоеше неподвижен на земята, очаквайки окончателно одобрение. Точно 11 дни преди изборите Дейвид започна да се отчайва. Но тогава Бог му говори чрез утринното бдение от Матей 14:24, 25: „А корабът беше вече в средата на езерото, блъскан от вълните, защото вятърът беше насрещен. А в четвъртата стража на нощта Той дойде към тях, като вървеше по езерото“. Мир изпълни сърцето на Дейвид. Той

беше убеден, че Бог му казва, че разрешението ще бъде издадено в последния момент. В четвъртък сутринта на 8 март 2001 г. директорът на гражданската авиация посрещна Дейвид с усмивка.

– Кабинетът е дал на ГАМАС пълното си одобрение за работа в Гвиана. Вашето търпение и настойчивост през последните пет години си струваха. Ето ви разрешителното да летите навсякъде в Гвиана.

Следващата събота Дейвид отлетя с малкия червен самолет и кацна на пистите в Паруима, а след това в Кайкан. Ликуващите селски дечица, както и възрастните образуваха два кръга около *Чесна 172*, за да хвалят Бога, да се молят и пеят. С преливащо от радост сърце Дейвид изрази благодарността си на своите молещи се индиански приятели.

– Макар да изглеждаше, че се борим срещу явно непреодолими трудности, вие продължихте да умолявате Бога и да очаквате големи неща чрез вяра в Неговите обещания. Сигурен съм, че Господ се е радвал, когато отправяхме молбите си пред Този, Който може да прослави името Си. Цели месеци сатанинските конфликти и отлагания държаха настрана самолетите ни от благотворителните мисии в Гвиана. И все пак знаем, че Бог все още контролира човешките дела. Макар да не можем да разберем защо беше това дълго отлагане, ние Го хвалим, че по време на изнурително чакане Той ни даде благодатта да държим очите си отправени към Него.

През следващите три дни, преди семейство Гейтс да отпътува за Съединените щати, Дейвид постоянно летеше със самолетите. Носеше провизии на доброволците, вземаше пациенти, превозваше посетители. Ускори строителството с доставяне на нови верижни триони и гориво в региони 7 и 8 на Гвиана. Чувствителен към отчаяната нужда от пасторска подкрепа, един служител в Съюза доброволно отпътува във вътрешността на страната за два дни по линия на ГАМАС. Между Паруима и Кайкан той назначи старейшини и благослови осем сватби. Трябваше да бъдат направени кръщения на четири места, тъй като 24 души, разбирайки, че има пастор в областта, дойдоха в Кайкан и поискаха да бъдат кръстени. Църковните членове се радваха, че самолетите на ГАМАС можеха да продължат да носят надежда, радост и благословения във вътрешността.

БЕЛИТЕ ПЪРВИ

Малко след това Дан Пийк дръпна Дейвид настрана, за да разискват някои технически въпроси, свързани със сериозни нови усложнения.

– Когато г-н и г-жа Уошингтън дариха канал 2, едно от техните искания беше да работим с пълна мощност. Усилвателят не работи правилно. Откровено казано, не мога да разбера проблема. Ако скоро не заработи нормално, може би ще трябва да разгледаме възможността за покупката на нов предавател, който ще струва 30 000 долара.

**Орвил и Одил, Андрю и Донески
с Гари Робъртс.**

Внезапно Дейвид си спомни за един приятел, който беше много добър в електронните радиопредавания и реши да се свърже с него. Оказал се свободен за няколко седмици, приятелят му дойде и работи доста върху апаратурата. Изглеждаше, че много скоро станцията ще заработи с пълната си мощ. Той пътува до Америка за части и се върна, за да довърши работата си. След като изпробва модифицирания усилвател, даде на Дейвид списък с необходимите неща, включително и препоръка за осигуряването на нов предавател. Бяха се върнали отново на нулата.

Осемнадесет месеца след поемането на контрола на станцията, те все още предаваха на най-ниската ѝ мощност. По това време Дан и неговото семейство решиха да се завърнат в дома си в Съединените щати, където Дан се надяваше да получи допълнителен опит като инженер в предавателната техника. Очакванията бяха много високи и доверието на хората сега спаднаше непрекъснато. Кризата изискваше Божията намеса. Първо индивидуално, а след това и от името на групата им, Дейвид сподели загрижеността си относно станцията.

– Нямам нищо против Бог да извърши чудо, като ни намери средствата, необходими за закупуването на нов предавател. Обаче съм сигурен, че докато бяхме съсредоточени върху техническата страна на предаването, не успяхме да Го прославим в други области на нашите програми.

Всичко, което излъчваме трябва да представя Христос и да отразява нашата идентичност.

Персоналът коленичи, за да изповяда тази своя слабост и да помоли Бог за специалното Му благословение за промяна в насоката.

При това пълно посвещение и двете страни в конфликта на великата борба незабавно мобилизираха силите си. През следващите два дни, докато Дейвид беше извън страната, външни сили се опитаха да отнемат телевизионната станция от борда. Използвайки вътрешна финансова информация, тези хора твърдяха, че само ако те поемат управлението, ще се намерят достатъчно фондове, за да се купи нов предавател. Чрез явни съвпадения Дейвид бе винаги една стъпка напред във всяка криза.

Със сърце, изпълнено с радост от това, че виждаше как Бог контролира всичко и с мир в сърцето по отношение на насоката, в която бордът бе поел, Дейвид с доверие молеше Господ за фондове, за да се задоволи тази належаща нужда – купуването на нов предавател. Само за 24 часа една почти пенсионирана двойка се обади на Дейвид и предложи своите пенсионни фондове за закупуването на апаратурата. Божието обещание продължаваше да звучи в ушите на Дейвид: „И ще бъде така, че преди да извикат, аз ще отговоря и преди да говорят, аз ще чуя“ (Исаия 65:24).

Връщайки се бързо в Гвиана, Дейвид започна сам да ръководи ежедневните дейности в станцията. Ясно бе, че Божият отговор относно снабдяването с нов предавател, бе помогнал да се възстанови доверието в мисията на станцията. С помощта на г-н Уошингтън бяха сключени договори с техници, които да инсталират нови сателитни връзки с 3 ABN и AGSN. В хармония с евангелизаторската мисия на телевизионната станция Дейвид започна подготовката на екип от библейски работници, които да работят за разпространението на литература и да предлагат библейски часове от името на станцията. Нещата в TV 2 отново тръгнаха.

БОЖИЯТ ПРАВ

Няколко месеца преди това Дейвид бе споделил с Беки:

– Забелязала ли си, че след като получихме разрешително за работата на ГАМАС, постоянно се изправяме пред нови предизвикателства. С благословенията, които Бог ни дава, идват и нови отговорности. Вече има толкова много неща за вършене, че не мога да се справя. Без пилоти и други зрели хора с лидерски качества, които да искат да се посветят на дългосрочна работа, развитието на делото в Гвиана ще бъде осуетено.

– Прав си, Дейвид, но помисли за доброволците, които Бог вече ни е изпратил. Какво щеше да правиш без Дан Пийк и неговото семейство, които като доброволци в Джорджтаун се справиха с всички технически проблеми на телевизионната станция, а и върната д-р Шийла, която поема ръководството на училището в Паруима?

Дейвид я прекъсна:

– А не забравяй и отличната работа на местните доброволци, които преподават в училището. Не можем и без студентите мисионери от Саудърн Адвентист Юнивърсити, Тенеси, които преподават във всички класове. Към тях се присъединиха и доброволци от други страни – Канада, Германия, Франция, Словакия, Тринидад и Тобаго, Боливия, щата Орегън – общо 14 за цялата учебна година. Какво удивително посвещение показва всички! Имаме и голям екип от самолетни механици в Джорджтаун. Но сега се нуждаем от посветени пилоти в джунглата, които да жертват неща като време, дом, семейство и страна, за да се присъединят към екипа на ГАМАС.

Ще представя нашите проблеми пред Господ. Ще Го моля да избере доброволци, които ще Му позволят да превърне трудностите в предизвикателства и отлагането във времето за развитие на доверие и търпение. Той ще подтикне хора, които ще се покорят на волята Му, така че даже в своя неуспех, чрез Божията сила, ще станат победители за Негова слава.

След това Беки взе Библията си и отиде в спалнята си.

Малко по-късно тя изтича надолу по стълбите и се хвърли към Дейвид, прегръщайки го. Възкликна:

– Бог ми отговори. Помниш ли когато Моисей се почувства претоварен от административна работа и Господ му каза да събере 70 мъже? Бог каза: „Аз ще слеза и ще говоря там с теб и

ще взема от духа, който е на теб, и ще сложа на тях, за да носят товара на народа заедно с теб, за да не го носиш ти сам“. Това е записано в Числа 11:17. Сигурна съм, че Бог в същия този момент подготвя посветени пилоти, които ще станат доброволци, за да ни помогнат.

Насърчени, те коленичиха и положиха товарите си на Господ.

Няколко седмици по-късно Дейвид и Беки се отправиха към Саудърн Адвентист Юнивърсити, където беше поканен да говори по време на уикенда на събирането на съвипускниците. Онова, което не знаеше, бе, че го бяха избрали за випускник на годината. Определен за основен говорител в колежанската църква, Дейвид забеляза, че салонът бе пълен с хора на средна и пенсионна възраст. Нямаше празни места. Някъде в тълпата Орвил Донески и Гари Робъртс, двама пилоти, бяха впечатлени от онова, което Дейвид каза в своята проповед.

Гари бе отраснал в медицинско мисионерско авиационно семейство. Сега беше регистриран за среден медицински работник, професионален пилот и механик и се молеше Бог да го включи в някоя мисионска авиационна програма, свързана със здравната работа. Светият Дух говореше на ума му, че ГАМАС е отговорът на неговото търсене. Той дружеше с едно момиче, което беше регистрирано като медицинска сестра. Сподели с нея, че се чувства призован като пионер в някой неотворен регион във вътрешността на Гвиана.

Дейвид бе лелял с брата на Орвил Донески, Контрой, в Мексико преди 13 години. Орвил и съпругата му Одил с техните деца (7-годишния Андрю и 3-годишната Кристина) също се почувстваха насърчени от Божия Дух да обсъдят присъединяването си към авиационната работа в Гвиана. Това щеше да означава продажба на техния любим дом, а Орвил да се оттегли от доходната си изследователска работа като инженер-механик в Маккий Бейкинг Къмпъни в Колидж Дейл, Тенеси. Макар че се страхуваха да направят такава драстична промяна в живота си, те започнаха да движат нещата си чрез вяра в тази посока.

Както Гари, така и Орвил заедно със семейството си, се почувстваха толкова силно призовани, че сами си поеха ръзноските по пътуването, за да прекарат и февруари 2001 г. в Гвиана, летейки с Дейвид. След като приеха поканата на Клайд Питърс във въздуш-

БЕЖАНСТВО ТРАВИ

ната база в Пукалпа, Перу, те започнаха интензивен курс на обучение за оцеляване в джунглата. Орвил и Гари се редуваха като втори пилоти на *Туин Команч* в нощните полети през Бразилия. Качнаха в Боливия за няколкочасова почивка и за да презаредят. Когато пристигнаха в Пукалпа, Перу, същата вечер те още не знаеха, че Бог ще отвори и друга врата за авиационно мисионерство в Гвиана.

Пилотът на Перуанският проект, Алберто Марин, ги посрещна и каза:

– Елате и разгледайте *J. J. IKN*, нашият първи *Чесна 182* самолет за летене в джунглата. Той е след ремонт на предавателния механизъм и е по-добър от нов. Сега летим с втори самолет и се молим за заинтересован купувач, който ще използва *J. J. IKN* за Божия чест и прослава.

Орвил пошушна на Дейвид: „Сигурно той не знае, че Одил и аз искаме да купим *Чесна 182* за Гвиана?“

Дейвид поклати глава.

– Няма откъде да знае – пошушна му в отговор. – Нима Бог е имал нещо специално предвид?

Само за няколко дни цената бе уточнена, продажбата одобрена и всички бяха доволни, че самолетът ще продължава да работи за Бога в Гвиана. Половината от средствата бяха осигурени, а другата половина трябваше да се осигури няколко месеца след продаването на самолета.

Орвил и Гари се посветиха на присъединяването към екипа от доброволци на ГАМАС през лятото на 2001 г. Дейвид и Беки говориха с тях точно преди да се качат на самолета, за да се завърнат в Съединените щати. Както бе прегърнал Одил, Орвил откри сърцето си:

– Не можем да се съмняваме в Божието обещание в Исаия 30:21: „Ушите ти ще слушат зад теб глас, казвайки: „Това е пътят, по него ходете, когато се обърнете наляво и когато се обърнете надясно“. Божият мир завладя умовете ни, когато си спомнихме Божиите обещания за удовлетворяване на всичките ни нужди. С треперещи колене направихме планове за построяването на скромна къщичка на брега на река Камаранг, близо до училището в Паруима, доверявайки се на Бог за ръководство и подкрепа. Имаме привилегията да бъдем част от авиационната програма и да помогнем за справянето с административ-

ните отговорности в училището. Скоро всеки ще има нужда да се доверява на Бога напълно и във всичко. Избрали сме да започнем да учим това още отсега и преливаме от радост пред възможностите да споделяме онова, което Бог ни е дал.

Гари добави одобрително:

– Посещението ми в Гвиана потвърди убеждението ми, че Бог ме призовава да подкрепя веднага разрастващото се дело в Гвиана. И аз съм взел решение. Орвил ще лети с новия *Чесна 182*, за да поддържа вече започнатото дело в регион 7, а аз ще летя с *Чесна 172* с новото приспособление за кацане, за да върша пионерската работа в регион 8. Заедно ще сме посветени на идеята за Божията подкрепа.

В същото време ще бъдем верни на Божията църква и вест, ще работим с братята. Възхитен съм от възможността да се присъединя към Божия народ, да работя в екип, за да допринеса за спасяването на скъпите индианци, които сега не знаят нищо за Божията сила и благодат.

Скоро след това Дейвид получи известие от Уорън Макданиел II, придружавал групата от Лорълбрук Академи, която щеше да работи в новото училище в Кимбия на река Бърбис. Уорън и съпругата му Джоди заедно с тяхната 9-годишна дъщеричка Тейлър и 6-годишният им син Уорън III се бяха посветили на новото училище Бърбис Адвентист Академи в Кимбия.

Дейвид стисна ръката на Беки и пошушна:

– Това, което най-много ме насърчи, бе това, че видях как Орвил Донески и Уорън Макданиел обърнаха гръб на своите доходни занимания в деловия свят, на високите постове, които заемаха в големи компании само и само да следват Бога, и то със семействата си, като доброволци. Да станеш професионален мисионер доброволец на пълно работно време е нещо като това да гориш на клада. Слисани от жертвата им, хората идват да видят Божията радост, изписана по лицата им и имат желанието да преживеят същото.

Твърде изпълнена с радост, за да може да каже и дума, Беки избърса сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

Дейвид продължи:

– С такъв добър екип в Гвиана аз вече мога да обърна вниманието си и към растящите нужди на Карибиън Фемили Нетуърк

БЕШАФЪТЪТ

по всички острови. О, забравих да ти кажа, че нашият добър приятел и от дълго време съработник в църквата от Сент Лусия, Джилбърт Франсоа, се е присъединил към нашия екип като секретар на корпорацията. Бог спази обещанието си към нас. Осигури ни помощта, от която отчаяно се нуждаехме. Ние сме само инструменти в Божиите ръце, доброволци на служба при Учителя, доверявайки се на Бога да ни употреби за благословение.

Свеждайки почитателно глава, Дейвид се помоли на глас:

„Моля те, мили Боже, нашите очи са обърнати към Теб. Само Ти, Който единствен можеш да четеш сърцата ни, можеш да продължиш да подтикваш хората да стават твои служители доброволци. Познаваш тези, които желаят да жертват удобствата си в този живот, да, даже самия си живот, за да отидат „на места, където дори името на Христос не е било чувано“ (Римл. 15:20, NEB). Радвам се на Твоите благословения и чудеса със самолетите, телевизионните станции, училищата и медицинско-евангелизаторската работа. Скъпоценните индианци също са Твои деца – точно толкова, колкото и милионите, които са достигани чрез телевизията в града. Благодаря Ти за уверението, че ще завършиш онова, което си започнал. И ние като Исус Навин се облягаме на Твоето обещание: „Бъди силен и смел, не се плаши и не се страхувай, защото Господ, твоят Бог, е с теб, където и да отидеш!“ (Ис. Нав. 1:9). Молим те в Твоето свято име. Амин.“

Съдържание

<i>Уводни думи</i>	5
<i>ГЛАВА 1: Похитен!</i>	7
<i>ГЛАВА 2: Време за спомени</i>	18
<i>ГЛАВА 3: Животът в затвора</i>	25
<i>ГЛАВА 4: Мислите на Беки</i>	32
<i>ГЛАВА 5: Предизвикателства в затвора</i>	42
<i>ГЛАВА 6: Облакът започва да се вдига</i>	52
<i>ГЛАВА 7: Дълга, дълга нощ</i>	57
<i>ГЛАВА 8: Отново у дома!</i>	66
<i>ГЛАВА 9: Ангели до него</i>	71
<i>ГЛАВА 10: Твърде много стрес</i>	79
<i>ГЛАВА 11: Под ново ръководство</i>	84
<i>ГЛАВА 12: Раждането на ГАМАС</i>	94
<i>ГЛАВА 13: От Маями до Кайкан</i>	101
<i>ГЛАВА 14: Дейвиското индианско училище</i>	107
<i>ГЛАВА 15: Неприятности в мрака</i>	119
<i>ГЛАВА 16: Животът в едно село в джунглата</i>	126
<i>ГЛАВА 17: Водите на река Йордан се разделят</i>	131
<i>ГЛАВА 18: Изненади и болест</i>	141
<i>ГЛАВА 19: Бог тласка напред</i>	147
<i>ГЛАВА 20: Призив за жертване</i>	151
<i>ГЛАВА 21: Мисионски чудеса</i>	157
<i>ГЛАВА 22: Без граници</i>	164
<i>ГЛАВА 23: Лъвът рикае</i>	171
<i>ГЛАВА 24: Има ли нещо трудно за Господ?</i>	174
<i>ГЛАВА 25: Бог пак го прави</i>	183